ZKÁZA SLOVANŮ

ze světové války.

Denník poválečný.

Napsal

Rudolf Vrba

Editor ***NVT*** (2011)

Únor 1924.

Nákladem autorovým: Č. Budějovice 744.
Tiskem knihtiskárny „Družstvotisk“ v Třeboni.

ZKÁZA SLOVANŮ

Poznámka editora na úvod.

Kniha Zkáza Slovanů je sestavena z autorových článků, napsaných v rozmezí let 1919 až 1923. V originálním textu autor na mnoha místech používá pro jeden výraz několika tvarů. Jde např. o slovo rudogardějec – rudoquardějec, rudokvardějec, rudoarmějec. Jako další lze uvést jméno Trocký – Trockij, Troczki, Trocki, Trocky a několik dalších. V rámci přehlednosti textu jsem si dovolil tyto výrazy sjednotit v jeden, nejbližší dnešní češtině, nebo dle nejčastěji v textu použitého tvaru. Zbytek zůstal nezměněn.

PROSLOV.

Světovou válkou přikvačila zkáza na veškeré národy Slovanské. Srbsko skoro vykrvácelo a jeho obyvatelstvo jest z poloviny vyvražděno. Celý ruský národ jest v nebezpečí zahynutí. Švédský spisovatel Are Waerland vydal spis »Diktatura proletariatu«, který vyšel německy v Gothě u Perthesa. Waerland dokazuje, že Rusko založili a řídili carové a nikdo jiný. Zavražděním cara Židem Jurovskym, zavražděno Rusko; bez cara není a nebude Ruska a bez Ruska nebude Slovanstva. — Máme sice spolek s Polskem, čítajícím 27 mil. obyvatel. Nemáme však s Polskem ochrannou vojenskou smlouvu. Bez opory o Rusko jest existence a budoucnost západních Slovanů naprosto nejistá a ponurá.

Rudolf Vrba.

Slovo k čtenářům:

Datum na konci úvahy zaznamenané značí den, kdy byla napsána.

1. **Bilance světové války.**

Dubnový sešit vídeňského časopisu »Donauland« přináší zajímavý článek, v němž dr. Gaston Bodart se zabývá obětmi světové války. Pisatel řídí se dle všeho materiálem, který měl k disposici, ze statistických líčení i zpráv neutrálních a nepřátelských zemí a dopracoval se následujícího, byť i ne úplně přesného výsledku. Dle údajů dra Bodarta vybojovalo světovou válku 58 milionů lidí. Poměr mezi Dohodou a centrálními mocnostmi byl 5:3. — Dohoda disponovala 37 miliony, centrální mocnosti $21^2/_5$ mil. bojovníků. Postavily pak celkem do boje mužstva:

Dohoda:	
Rusko	14,000,000
Francie	9,000.000
Britanie	7,000.000
Italie	5,000.000
Spojené Státy	2,000.000
Srbsko	600.000
Rumunsko	600.000
Belgie	480.000
Řecko	200.000
Černá Hora	50.000
Portugalsko	40.000
Japonsko	30.000
Dohromady	39,000.000

Centrální mocnosti:	
Německo	11,000.000
Rakousko-Uhersko	8,000.000
Turecko	1,600.000
Bulharsko	600.000
Dohromady	21,200.000

K číslu bojovníků z Francie a Anglie dlužno poznamenati, že u porovnání k celkovému počtu obyvatelstva bude se asi zdáti příliš vysokým, avšak musí se uvážiti, že při obou těchto státech zastoupeny jsou značně též jejich kolonie. Údaj o 2 milionech mužů amerického vojska jest úplně přesný podle oficielních zpráv tamního válečného úřadu. Taktéž uvedená čísla rakouských a německých válečníků mohou býti správná, neboť byli na př. u nás všichni zbraně schopní mužové do 50 roků do pole povoláni. Světová válka, jak známo, byla největší všech časů a národů. Množství vojska tu převyšuje číslo bojovníků všech válek nové doby. V rusko-japonské válce bojovalo vesměs 1,300.000 mužů, v rusko-turecké válce 1877-1878 pouze 900.000, v německo-francouzské 2,500.000 a v prusko-italsko-rakouské válce celkem 1,180.000 mužů.

Dle největšího počtu vojáků byly také ztráty světové války největší, o jakých kdy v historii známo. — Ztráta mrtvých za světové války odhaduje se okrouhle na 9,260.000 mužů, tedy právě tolik, co má dnešní doby německé Rakousko obyvatel. Jelikož světová válka trvala 1.532 dnů, připadá na den 6.046 mrtvých! Co znamenají proti těmto obrovským ztrátám ztráty válek minulého století! V rusko-japonské válce 1904-5 bylo zabito

170.000, v rusko-turecké 1877-78 60.000, v německo-francouzské 1870-71 180.000 a v prusko-italsko- rakouské 1866 40.000 lidí.

Z celkového počtu mrtvých připadá Dohodě 5 mil. 723.000, centrálním mocnostem 3,540.000. V ententě[1] jest nejvíce poškozeno Rusko, jež má 2,250.000 mrtvých, pak následuje Francie 1,900.000, Anglie 800.000, Italie 450.000, Srbsko 120.000, Rumunsko 80.000, Belgie 70.000, Spojené státy 40.000, Německo 2,150.000, Rakousko-Uhersko 1 milion, Turecko 300.000 a Bulharsko 90.000 mrtvých.

Veškeré války od r. 1793 do r. 1910 vyžadovaly výdaj 20 miliard dollarů. Světová válka samotná vyžadovala však 355 miliard dollarů, to jest 32 bilionů Kčs.

Na bojištích padlo a jinak zahynulo 19,658.006 mužů. Evropa ztratila se Severní Amerikou na obyvatelstvu zmenšením porodů a zvětšenou úmrtností 80 milionů lidí. —

V Chicagu vycházející »Hlas Lidu« uvedl tyto číslice:

Veliká válka stála Spojené Státy 20,000,000.000 dol., vedle celé jedné poloviny z uvedeného obnosu, kterou Amerika poskytla jako půjčku spojencům. Kdybychom byli ve válce stejnou dobu, jakou byla v ní Anglie, a kdybychom byli ve stejném počtu rozhazovali peníze stále, pak bychom byli musili na válku vynaložit 60 bilionů dollarů oproti polovině z obnosu toho, který stála válka Anglii. — Francie byla ve válce mnohem déle a utratila jen 25,000,000.000 dollarů. — Jak známo, byla Francie a Anglie ve válce po čtyry roky a tři měsíce. Obě země pak po celou tu dobu byly v boji ustavičném. Spojené Státy pak měly se skutečnou válkou co dělati jenom po dobu jednoho roku a sedmi měsíců a to ještě nebojovaly ustavičně. Kdybychom byli bojovali tak dlouho, jak dlouho se na skutečném boji podílela Italie — tři a půl roku — pak bychom byli v poměru utratili 40,000,000.000 dollarů, oproti tomu, co utratila samotná Italie, totiž 13,000,000.000 dollarů.

Anglie měla ve zbrani 7,500.000, kdežto my měli jen 4,000.000 mužů; Francie 7,500.000 a Italie 5,500.000. — Naše denní vydání tedy za každého muže ve zbrani bylo čtyřikrát větší, než jaké měla Anglie, šestkrát tak velké, než jakým bylo vydání Francie, a skoro desetkrát větší, než jakým bylo to, které na každého vojáka svého musila vynaložiti Italie.

Tato přehledná tabulka sama o sobě postačí k tomu, abychom si o věci učinili jasný a přesný názor.

Anglie byla ve válce 4 roky a 3 měsíce, v poli měla 7,500.000 mužů, válka sama stála ji 30,000,000.000 dol. a spojencům půjčila 8 bilionů, což celkem činí 38 bilionů dollarů. Francie byla ve válce 4 roky a 3 měsíce se 7,500.000 mužů; válečný náklad její je 25,000,000.000 dollarů. Italie ve válce 3 roky a 6 měsíců s 5,500.000 mužů; celkový náklad činí 13,000,000.000 dollarů. Amerika ve válce 1 rok a 7 měsíců se 4,000.000 mužů; válka sama stála ji 20,000,000.000 dollarů a spojencům půjčila pak 10,000,000.000 dollarů, což dohromady činí 30 bilionů dollarů. —

Nestačí to, by z toho jen učinil si každý představy o tom, jak se za války v Americe šetřilo s penězi amerického obyvatelstva, a jak je válka nákladná a strašná věc? —

Největší účastník světové války slovanské Rusko tu vůbec uvedeno není!!

[1] Ententa – vztah porozumění a shody v politických otázkách mezi státy; pozn. editora.

2. **Kdo jest původcem světové války?**

Tato otázka vleče se od 1. ledna 1914 neustále celým světovým tiskem. Němci jako jeden muž vinu na světové válce popírají. Svalují vinu na Anglii, Francii a Rusko. Při tom si vybírají hlavního vinníka po různu. Jedni tvrdí, že hlavní vinník jest Anglie, jiní jmenují Francii a opět jiní Rusko. Pověstný časopis vídeňský »Danzer Armeezeitung« ze dne 22. března 1919 v dlouhé stati odmítá vinu Německa a Rakouska na válce co nejrozhodněji.

Po vítězství u Sedanu r. 1871 oddali se Němci známému ideálu všeněmeckému, kterýžto ideál vyzněl v tom, že všichni Němci musí tvořit jeden celek pod jedním panovníkem, sjednoceni v jednolitý národní stát s jednotnou vírou německou dle hesla: »deutsch sein, heisst lutherisch sein«, to jest po česku, že němectví a luterství jest jedno a totéž. Plány Všeněmců vyličoval dopodrobna nesčíslněkrát Schönerer v rakouském parlamentě, předpovídav tu budoucí světovou válku.

(Viz Rudolf Vrba: Oesterreichs Bedränger stat die Alldeutschen in Oesterreich, str. 77, spis vyšel r. 1903).

Zapírání Němců, že německý národ viny na světové válce nemá, je marné a pošetilé, když tu je mnoho let již před válkou nesčíslných dokladů, že Německo na válku tu se již důkladně po 40 let připravovalo. Německý národ měl za to, že udeřila jeho hodina, by ovládnul svojí vojenskou mocí celý svět. Jeho vojenští vědátoři měli vše vypočteno, že Německo zvítězí jistě a rychle. — Vládnoucí politikové a stratégové Německa tvrdili, že 64,903.423 Němců, dle sčítání r. 1910, nemůže žíti v prostoru 540.777 čtverečních kilometrů, rozlohy to Německa. Vládnoucí politikové a stratégové Německa žádali proto pro německý národ větší prostor. Jelikož žádný soused prostor ten dobrovolně neodstoupil, sáhli Němci ke zbrani. Po válce třicetileté čítalo nynější Německo asi 5 milionů obyvatel. Po válkách napoleonských čítalo Německo 24,833.000 obyvatel. Od r. 1650 přibyly ovšem k Německu země polské, východní Prusy, Poznaň a Slezsko. Za 100 let se obyvatelstvo zdvojnásobní. Odhad obyvatelstva Německa po válce 30leté na 5 milionů by mohl býti správný.

Německo mělo obyvatel následovně:

r. 1871	41,058.792
r. 1880	45,234.061
r. 1890	49,428.470
r. 1900	56,367.178
r. 1910	64,925.993

Roku 1911 mělo Německo 1,927.039 narozených a 1,187.094 zemřelých, přebytek 739.945 osob činí vzrůst obyvatelstva Německa za r. 1911. Možno tedy počet obyvatel Německa v srpnu 1914 odhadnouti okrouhle na 68 milionů. —

Bývalé Rakousko mělo po válkách napoleonských 13,380.640 obyvatel. Země české mohou tu čítati 35%, to jest 4,683.224. Z toho snad jednu třetinu odpočítati na živel německý. Možno tedy říci, že po válkách napoleonských čítal český národ asi 3 miliony. Vyvražďování českého národa začalo válkami husitskými. Dějepisci odhadují počet obyvatelstva českých zemí při vypuknutí válek husitských r. 1421 přibližně na 5 milionů a sice 3 miliony na Čechy, 2 na Moravu a Slezsko. Počet obyvatelstva českých zemí klesal nepřetržitě po 200 let až do konce války 30leté r. 1648, kdy Čechy čítaly prý jen 700.000 obyvatel.

V těchto dvou stoletích protlačil se až hluboko do vnitra českých zemí živel německý. Podrobnosti o stěhování Němců do Čech podává spis: Češi a Němci v Čechách od 13. do 19. století. Josef Pravdomil. Ve Slaném r. 1904. — Pravdomil jest zesnulý perucký farář Himmer.

První úřední sčítání lidu v bývalém Rakousku bylo provedeno roku 1763. Toho roku bylo napočteno obyvatelů:

v Čechách	1,750.984
na Moravě	883.356
a ve Slezsku	176.834

Odhadujeme-li vzrůst obyvatelstva za 100 let na dvojnásobný počet, byla by zpráva, že r. 1650 bylo v Čechách po válce 30leté 700.000 obyv., asi správná.

Němci nepočítali v dobách nadvlády německého živlu v Rakousku, že by se kdy mohli Slované, hlavně národ český, hlásit k životu. Uvedená zde populační statistika dává nám tušiti, že Němci v dobách vlády Marie Terezie a Josefa II. považovali národ český za vymřelý.

Úřední statistika z r. 1910 udává nám počet obyvatel následovně:

	Češi	Němci
Čechy	4,241.918	2,467.724
Morava	1,868.971	719.435
Slezsko	180.348	325.523

Slezsko čítalo Poláků 235.224.

Jak dopadne sčítání r. 1920, které se ve státě česko-slovenském provésti musí, nevíme.

Koalice světové války byla utvořena ze známých spojenců: Němec, Žid, Maďar, Turek. Bulhar byl k tomu přinucen. Tato koalice rozdělovala v prvním roce války celou zeměkouli dle plánů Všeněmců. Nesčetné jsou toho doklady ve válečné literatuře, kterou v celých spoustách chrlil do veřejnosti knihkupecký obchod v Německu. Slované měli býti úplně vyhubeni. Podle toho receptu vedla se také celá válka. Zapírati vinu na válce světové se Němcům nezdaří, jelikož sami dali do světa tolik dokladů ve válečné literatuře vlastní, kterou přece nemohou vyhladit s povrchu země.

Psáno 13. V. 1919.

V berlínské radnici řečnil kancléř Wirth o důsledcích vraždy Erzbergovy.[2] Zdůraznil, že jest potřeba ochrany osob politicky činných. Při tom chválil osobu Walthera Rathenaua, Žida, který nikdy o šabesu nevynechá synagogy. Dva židovští mnohonásobní miliardáři Stinnes a Rathenau vládnou nyní Německu.

Německý národ zvolil tedy místo Viléma vládu dvou finančních Židů. Od té doby, kdy německé armády 28. listopadu 1918 opustily zákopy ve Francii, pracují Němci všemi prostředky, aby dokázali, že válku vyvolalo Rusko, Anglie a Francie a že Německo bylo těmito mocnostmi Dohody přepadeno.

K tomu účelu vydává německá vláda ohromné dílo na vlastní náklad a sice veškeré úřední akty ministerstva zahraničního v Berlíně, které se tam nahromadily od vyhlá-

[2] Matthias Erzberger, 26. 8. 1921 zavražděn příslušníky pravice za podporu Versailleské mírové smlouvy; pozn. editora.

šení války a veškeré depeše všech vlád, které byly před vyhlášením války zasílány z celého světa do Berlína. Těchto akt vyšla již celá sbírka v několika svazcích. Mimo toho pracuje na rozkaz vlády berlínské celá lipská universita na díle, v kterém se má světu dokázati, že Německo bylo od dohodových velmocí zrádně přepadeno. —

Mimo toho každé chvíle vyjde v Německu nějaký spis, který slouží témuž úkolu a který pak je ve všech denních listech celého Německa vychvalován a do světa vytrubován jako neklamný důkaz, že Němci byli r. 1914 přepadeni a že se tedy nuceně bránili.

Ředitel říšského archivu berlínského dr. Valentin vydal spis: »Die Schuld am Weltkriege«, Vina na válce světové. Valentin si stěžuje, že nešťastný konec války pro Německo vyvolal vlastenecké hnutí v Německu, aby bylo prokázáno, že Německo válku nezavinilo. Valentin ukazuje na omylné názory soudobých historiků a politiků Německa, kteří tvrdí, že prohra světové války zabíhá až do Bismarkových dob. Panovačnost to byla, která pohnula Viléma II. k tomu, že od sebe zahnal Bismarka. To se pak na Vilému II. a celém Německu vymstilo. Nikdo nedovedl politiku Německa říditi tak pevnou a obezřetnou rukou, jak to dovedl Bismark. Od těch dob, kdy tento státník a zbudovatel říše německé byl Vilémem II. vyhnán ze své působnosti, zažilo Německo stálé porážky politické.

Bülov a Bethmann pracovali s Vilémem II. tak, že přišla na Německo katastrofa, která pak vyvrcholila r. 1914 ve světovém požáru. Vilém se obklopil lidmi, jako byli Tirpitz, Ludendorff, a ti vedli světovou válku a prohráli ji. Valentin ve svém spise vybudoval seznam vinníků, kteří válku světovou vyvolali. Dokazuje, že Německo samotno vinu nemá. Všechno toto počínání Němců jest přece bezúčelné. Nikdo jim nevěří a pakli sami sebe chtějí klamati, jest to též bez účelu.

Prof. Foerster v Curychu vydal spis »Mein Kampf gegen das militärische und nacionalistische Deutschland« (Můj boj proti militaristickému a nacionalistickému Německu). Farář Emil Prüm v Lucemburku vydal spis: »Der Witwenstand der Wahrheit« (Pravda jako vdova). V obou těchto spisech jsou seřaděny doklady a důkazy, jak německé armády v pěti proudech se valily k hranicím Německa přes Belgii a severním Elsaskem. Nástup těchto armád byl dlouhá léta předem již nastudován a nyní prováděn. Farář Prüm uvádí ve spise všechny zločiny, kterých se Prušáci na civilním obyvatelstvu v Belgii dopouštěli. Hromadné vraždy dětí, žen a starců v Dinantu a ostatních obcích Belgie jsou tu popsány.

3. **Zadlužení velmocí.**

Světová válka uvalila na velmoci i malé státy obrovská břemena dluhů, která budou tížiti několik generací. —

V Londýně konala se 7. září 1922 konference finančních ministrů, na které uvedl Lloyd George výdaje na válku v tomto přehledu:

Francie	37.588 milionů dollarů
Italie	14.794 » »
Rusko	20.500 » »
Anglie	48.944 » »
Sev. Amerika	33.456 » »
ostatní spojenci	8.500 » »
úhrn	163.782 milionů dollarů

Válečné výdaje centrálních mocností byly:

Německo	49.362 milionů dollarů
ostat. spoj. Německa	33.935 » »
úhrn	83.297 milionů dollarů

Během války vypomáhaly si velmoci vzájemně poskytováním válečných úvěrů a tak se dluhy hromadily. Anglie poskytla tyto úvěry:

Francii	2.844 milionů dollarů
Italii	2.450 » »
Rusku	3.190 » »
osadám	732 » »
celkem	9.216 milionů dollarů

Francie poskytla půjčky:

Italii	186 milionů dollarů
Rusku	1.092 » »
Belgii	737 » »
jiným státům	1.107 » »
celkem	3.122 milionů dollarů

Severní Amerika poskytnula tyto úvěry:

Belgii	42,851.600 dollarů
Francii	3.770,907.000 »
Anglii	4.746,863.000 »
Italii	1.891,515.000 »
celé Evropě	11.503,375.000 dollarů

Poněvadž Německo neplatí válečné reparace jemu uložené, nemohou také Francie, Italie a Belgie platit válečné dluhy svým věřitelům. Následkem toho dluhy ty příšerně rostou, poněvadž k nim přirůstaly nezaplacené úroky. Jest zřejmo, že z toho hrozí veliké finanční nebezpečí zadlužených států.

Nejbohatší velmoc Anglie se nyní zhostila válečného dluhu zvláštní smlouvou, kterou se zavazuje během 62 let zaplatit dluh Sev. Americe. Zúročení dluhu toho je určeno na 3 proc. Sev. Amerika činí poslední dobou silný nátlak na zaplacení dluhu válečného na své dlužníky. —

Sev. Amerika má státní schodek a současně úbytek v tržbě zahraničního obchodu.

Státní rozpočet Sev. Ameriky za r. 1922 vykazuje:

příjmy	3.098,825.311 dollarů
výdaje	3.771,258.542
schodek	672,433.231 dollarů

Jest však známo, že při závěrečném účtování jsou státní příjmy Sev. Ameriky každoročně větší jak v preliminaři, tak že je pak schodek menší. Zahraniční tržba Sev. Ameriky byla tato:

	r. 1921:	r. 1922:
dovoz	3.654	2.608 milionů dollarů
vývoz	6.516	3.771 » »

Z toho jde na jevo, že příjmy Sev. Ameriky z obchodu zahraničního r. 1922 valně poklesly. Není proto divu, že Sev. Amerika žádá zaplacení válečných dluhů od svých věřitelů.

Jak vidíme, i bohaté kdysi velmoci jsou nyní zadluženy a to hlavně Francie, která má miliardové ztráty v Rusku, které nutno považovati za na vždy propadlé.

Ještě hůře jsou na tom státy nově zřízené, které se v dluzích přímo topí, mezi nimi Č. S. republika není zrovna poslední. Republika Polska má povoleno na tři měsíce: leden, únor, březen 1923 1.160 miliard polských marek. To by bylo do roka 4 biliony.

Vnitřní dluh Polska byl 1. ledna 1923 odhadnut na 760 miliard polských marek.

Mimo to dluhuje Polsko cizím věřitelům, hlavně Sev. Americe, Anglii a Francii 1.519,543.974 franků švýcarských.

Poláci platí za frank švýcarský 7.685 polských marek. Polsko by tedy dluhovalo svým cizím věřitelům okrouhle 12 bilionů polských marek.

Můžeme si snadno učiniti pojem o tom, jak zatěžuje takový dluh státní finance. Polsko má okrouhle státního dluhu vnitřního i zahraničního 13 bilionů polských marek. Poláci platí za 1 Kč 1.100 polských marek. Můžeme si dle toho dluh Polska přepočítati. Jest zřejmo, že takové hospodaření státníka finančnictví není na prospěch poplatníků, kteří pak sténají pod tíhou daní.

23. II. 1923.

4. **Ozdravění hospodářství světového.**

Předseda průmyslové banky vídeňské pan Körner rozepsal se o předmětu tom ve »Vossische Zeitung«.

Choroba světového hospodářství dostavila se jako následek války a důsledek mírových smluv. Každý stát tvoří článek v řetěze světového hospodářství. Nelze proto státy a národy od sebe oddělovati celními hranicemi. — Německo odebíralo 60 proc. potřebného dříví z Ruska. To nyní přestalo a Německo nemůže hlavně stavební dříví odnikud dostat. Německo má dodávati dříví do Francie a samo ho nemá a je nuceno pustošiti své lesy. Následky toho jsou pro Německo osudné. Dřevařské závody průmyslové v Německu musí pro nedostatek materiálu zahynouti. Kdyby nastalo v Německu loupeživé kácení lesů, staly by se mnohé kraje Německa pustinou a nezpůsobilými k lidskému obývání.

Dále je nezbytně třeba, aby do světového hospodářství bylo opět včleněno Rusko. Bez Ruska svět zhyne. Rusko je agrární zásobárnou celé Evropy i ostatního světa a dokud opět ruské zemědělství nebude pracovat, dotud není pomyšlení na ozdravění hospodářských poměrů světových.

Carské Rusko mělo 90 milionů hektarů orné půdy a tento obrovský poklad přírody leží nyní ladem. V tom spočívá celé neštěstí celého světa. Žid Körner radí, aby Němci šli do Ruska a získali tam od cara Chaim Bronsteina koncese. Pakli se to podaří a židovští

komisaři v Kremlu to chtějí, pak budou Němci s to platit reparace ze zisků v Rusku vydělaných. Körner tvrdí, že jest nutno vprvé řadě dáti do pořádku úplně zničené dráhy ruské. K tomu je zapotřebí 90 milionů pražců, 300.000. vagonů a 15.000 lokomotiv. Tento obrovský materiál provozní by mohly snadno veškeré vagonky západní Evropy v dohledně krátké době dodati.

Dále tvrdí Körner, že nynější světová bída je přivoděna socialisty a komunisty. Rudé dělnictvo vrhlo se na kapitalisty a ničí je. Tato sociální revoluce byla sice v západní Evropě potlačena, ale opanovala Rusko a zničila veškeren jeho výrobní život. Válka zničila nesmírný počet výrobních prostředků, které se hned po válce měly nahraditi. Místo toho však byla zkrácena pracovní doba na 8 hodin, místo usilovnější práce nastalo lenošení a nechuť k práci. V Rakousku bylo dříve na drahách na 1 km 9 zaměstnaných sil, nyní jest v republice Rakouska na 1 km drah 22 zaměstnanců. Tím se staly dráhy pasivní, místo aby vydělávaly, prodělávají a tím zatěžují státní výdaje. Dokud tiskla Vídeň papírové koruny, nebylo to tak nápadné, ale nyní děje se totéž v Německu. Ředitel Körner oznamuje, že přišli k němu důvěrníci závodních rad dělnických a žádali ho, aby nepřipustil zastavení výroby a zavírání továren, že jsou dělníci sjednoceni, že budou pracovat továrnám na úvěr, že chtějí továrníkovi tak dlouho pracovati na dluh, dokud on sám nestrží za zboží peníze, aby mohl dělníkům vypláceti.

Tím by se dělnictvo mohlo vyhnouti nezaměstnanosti. Tím by mohla býti krise průmyslu zažehnána. — Možno, že je to fantasie jako v románu Verneho. Car Chaim Bronstein dal natisknouti čtyři kvadriliony sovětových rublů papírových, to je 4„,000.000„000.000,000.000. Tak vyhlíží tato číslice.

Za oblek se v Rusku nyní platí 1 miliarda rublů, obyčejné střevíce 25 milionů rublů. Zde vidíme, že peníze jako nákupní prostředek ztratily úplně přidělenou jim kdysi úlohu. Tam až dospělo šílenství krvelačných vrahů Ruska.

31. XII. 1922.

5. **Potopení Lusitanie.**

V orgánu »Alliance Israélite«, »Neue Freie Presse«, uveřejnil Kurt Benningsen vylíčení velitele oné ponorky, která 7. května 1915 při ústí Svatojirského průplavu na pobřeží Irska potopila torpédem největší parník linie Cunardovy Lusitanii. Benningsen tvrdí, že líčení to před 6 lety mu svěřil sám velitel této ponorky. Americký nejvyšší válečný soud nyní sám se přiznal, že Lusitanie měla náklad střeliva a že tedy nesměla na palubu bráti cestující. Neznáme výrok nejvyššího válečného soudu amerického v případu Lusitanie. Benningsen píše následovně:

Velitel ponorky německé obdržel koncem dubna 1915 rozkaz postavit se na stráž při ústí Svatojirského kanálu u pobřeží Irska, kudy plove nejvíce lodí a hlídati tu a vyčkati kořisť. Byla stále nepronikavá mlha. Nic nebylo k spatření. Velitel ponorky číhal plné 4 dny a nikde nic. Zásoba benzinu se tenčila a bylo nezbytně třeba 7. května vrátit se do základny zpět, jinak byla ponorka ztracena. Právě toho dne hned z rána mlha zmizela, slunce svítilo. Ponorka vyplula na povrch a tu objevily se na obzoru stožáry obrovské lodi, která zvýšenou rychlostí blížila se k Irsku a to přímo k stanovišti ponorky. Velitel ihned přichystal torpédo k výstřelu a dal povel ve vzdálenosti 400 metrů. Byla to Lusitanie, jejíž obrovský nápis zářil na lodi žlutými ohromnými písmeny. Po výstřelu ihned v zápětí ozval se výbuch a krátce na to druhý mnohem větší, který mrštil ponorku hlouběji do vody. Z Lusitanie vyšlehl obrovský sloup černého dýmu. Nebylo pochybnosti

o tom, že to byla explose nahromaděného střeliva. Loď byla roztržena ve dví, dvakráte se překotila a mžikem zmizela. Záchranné čluny výbuchem byly zničeny.

Lusitanie měla přinésti dvojí výdělek: z dopravy střeliva a z dopravy cestujících. — Německý vyslanec Bernstorff ve Washingtonu varoval cestující, aby na Lusitanii nikdo nevstoupil, ale jeho varování nebylo dbáno. —

Tak popisuje Benningsen zkázu této lodi dle vypravování samotného velitele německé ponorky, která tuto zkázu provedla.

Při zániku Lusitanie bylo 703 cestujících zachráněno a 1.447 cestujících zahynulo. Tehdy ještě Německo nevedlo tak zvanou zostřenou válku ponorkovou. Zřejmo, že tehdy německé listy nad zkázou Lusitanie jásaly opojeny vítězstvím. Lid americký byl, jak známo, pro válku hned jak vypukla 1. srpna 1914 a žádal, aby Sev. Amerika ihned válku vyhlásila a přidala se k spojencům; ale Wilson nepřipustil. Pod tlakem katastrofy Lusitanie teprve přikročil pak k vyhlášení války Sev. Ameriky Německu. Od kapitulace Německa 11. listopadu 1918 uplynulo skorem plných pět let a málem by se stalo, že by Německo za loupeživou svou válku nepykalo, nýbrž by si ponechalo obrovskou kořisť, všechno, co odvezlo z Belgie, Francie, Ruska, Srbska a Rumunska. Ten lup dosud Němci mají a málo z toho vrátili. Za těchto pět let se smýšlení vlád Sev. Ameriky i Anglie proti Německu zcela změnilo. Anglických vojáků padlo 946,023 a na tyto oběti Anglie nadobro zapomněla. —

Nyní jest Francie úplně osamocena a podniká sama a vlastní silou, aby provedla likvidaci světové války a donutila Německo, aby zaplatilo reparace 132 miliard marek ve zlatě, uložených jemu mírem versaillským. — Za to, že Francie dále hlouběji pronikla do útrob Německa, vyhrožuje jí Bonar Law i vůdce socialistů Ramsay McDonald, že bez svolení Anglie nesmí Francie tuto likvidaci sama provádět. Tak vyhlíží dnes ta svornost spojenců, jichž národové tolik krvavých obětí na bojištích pro zločiny Německa přinesli.

3. IV. 23.

6. **Vilémův dopis Hindenburgovi.**

V říšsko-německých listech byl tyto dny uveřejněn dopis excísaře Viléma Hindenburgovi. Dopis je z Doornu s datem 5. dubna 1921. Vilém tu odpovídá Hindenburgovi na přípis, který Hindenburg excísaři zaslal z Hanoveru 30. března 1921. Hindenburg stěžuje si excísaři, že versaillský mír vynucený na Německu, těžce doléhá na celý národ německý a že mír ten a jeho nelidské podmínky zničí všechnu životní sílu Německa.

Na tento nářek odpovídá excísař Vilém Hindenburgovi, že ho nejvíce bolí, že musí žíti mimo vlast, nedobrovolně a že je takto vyloučen z každé činnosti pro blaho Německa, kterému sloužil plných 25 let. Vilém přiznává tu, že prchnul do Holandska na příkaz Hindenburga a ostatních generálů, kteří byli toho názoru, že pro blaho a klid Německa je nutno, aby císař Vilém žil mimo území Německa. Vilém doznává, že oběť, kterou vlasti přinesl, jest dosud marnou.

Nyní se dovolává excísař Vilém Boha, že on ani jeho vláda války nechtěla, a že se jí do posledního okamžiku vzpíral. Tvrdí, že válku proti Německu připravovaly velmoci dohody. Německo proto již válku tu nechtělo, poněvadž z války té nekynul Německu zisk, kdežto velmoci dohody z války té získaly.

Písničku o nevinnosti Německa na válce světové zpívají Němci od té doby, kdy prohráli bitvu na Marně. Ale před tím, když houkaly hmoždíře 42 centimetrů těžkého kalibru, nebylo v listech německých o tom ani potuchy.

Ovšem Německo vyhlásilo válku pod heslem, že bylo zrádně přepadeno, dále pod heslem, že musí jako spojenec brániti Rakousko.

Vyhlášení války dělo se takto:

28. července 1914 Rakousko Srbsku, 1. srpna 1914 Německo Rusku, 3. srpna Německo Francii, 3. srpna Německo Belgii, 4. srpna Anglie Německu, 5. srpna Rakousko Rusku, 6. srpna Srbsko Německu, 11. srpna Francie Rakousku, 13. srpna Anglie Rakousku, 23. srpna Japonsko Německu, 2. listopadu Rusko Turecku, 23. května 1915 Italie Rakousku.

Již druhého dne po vyhlášení války Rusku přijela pruská kavalerie do Čenstochova.

Nástup německých armád na Francii prováděl se v pěti obrovských proudech. Poněvadž Porýnsko k tomu nestačilo, valily se německé armády levého křídla přes Belgii. Celý začátek války nasvědčuje jasně, že německá válečná mašinerie byla dokonale připravena a byla hned vzorně činná, když byla spuštěna. Německo mělo do války 45.000 děl připraveno. Rusko a Francie měly dohromady asi 12.000 děl. Ostatní zbraně vyráběly velmoci dohody teprve během války. Německo mělo 42-centimetrové hmoždíře, válečné to tajemství, kterým Němci doufali za tři měsíce obsaditi Francii. Hmoždíře ty přišly do Belgie, kde vykonaly dílo zkázy, ale dále nemohli. Za to ale válečné tajemství Rakouska, hmoždíře kalibru 30.5 centimetrů, se osvědčily a způsobily veškeré porážky ruských armád i také francouzských a italských. Vrchní velení války měl německý generální štáb.

Jemu byly podřízeny armády Rakouska, Bulharska a Turecka. Rakouské armády pod vedením Dankla a Aufenberga valily se do Ruska dvojím proudem. Dankl na Varšavu a Aufenberg na Kyjev.

Trvalo několik týdnů po vypovězení války, než rakouské armády uzřely první šiky ruských vojsk. Vilém přenechal frontu na Rusko gen. štábu Rakouska. Sám pak byl v Luxemburku, kde řídil proudy německých vojsk na Francii.

Pohádka o nevinnosti Německa na válce má již otřepanou pověst a nikdo na celém světě jí nevěří. Německo si objednalo sice svoje obhájce, v Italii Nitteho, v Anglii Keynesa a celou řadu podobných obhájců jako Nansena, ale to vše není nic platno. Vraždy civilního obyvatelstva v Belgii, které páchali Prušáci, jsou dále krvavým dokladem toho, že vyrukovavší Prušáci byli zpití krvelačností, kterou hasili na ženách a dítkách nešťastné Belgie.

To se nezapomene!

16. XII. 1921.

7. **Skončení světové války.**

Válečný zpravodaj bernského listu »Der Bund«, Herman Stegemann, placený Německem, vydal dílo o světové válce, které nyní 4. svazkem ukončil.

V tomto posledním svazku líčí Stegemann zápolení o Verdun, které nazývá nelogickým. Zápolení to začalo roku 1916. Současně se na východě odehrávala ofensiva Brusilova. Fronta rakouská byla na dvou místech proražena, ale Brusilov neměl záloh. Rakousko nemohlo následkem vítězství Brusilova útočit na frontě italské a Němci nemohli stupňovat boj o Verdun. Bitvy na Sommě vedli Němci s nedostatečnými silami. Nápor francouzsko-anglické fronty započal 1. července 1916. V srpnu 1916 vyhlásilo Rumunsko válku Německu. Generál Falkenhaym odevzdává vrchní velení Hindenburgovi. Ru-

muni vyrukovali počtem 600.000 mužů. Německý generální štáb poslal na Rumuny nové armády, obklíčil je a zničil je. Koncem r. 1916 učinilo Německo nedostatečnou nabídku k míru. Další trvání války padá na vrub Německa. R. 1917 dozrává světová válka k rozhodnutí. Dohoda se připravovala na útok na všech frontách. Ale Německo ustoupilo od Sommy. Útok u Arrasu končil pro Angličany a Francouze těžkou porážkou. Zde padlo 150.000 Francouzů. Francie chtěla vyčkati, až přijde pomoc z Ameriky. Angličané však chtěli na vlastní vrub válku skončiti a podnikli útok ve Flandřích a sice v květnu 1917.

Současně vyličuje Stegemann události na ruské frontě, ofensivu Kerenského a úplnou porážku ruských vojsk. Roku 1917 podniklo Německo útok na Soči. Veškeré útoky na Soči podnikané italským vojskem končily úplným nezdarem. Lloyd George čekal na příchod amerických vojsk. Německé armády počaly se tenčiti. V listopadu 1917 podnikli Francouzové veliké útoky pomocí tanků v Cambrai a Malmaisonu. Dne 20. listopadu 1917 nastoupil vládu Clemenceau. Tři státníci: Wilson, Lloyd George a Clemenceau vedli nyní osudy dohodových velmocí.

Počátkem března 1918 začal nápor Němců na Paříž. Německá fronta na východě byla volná, bolševici kapitulovali a Německo nastoupilo poslední svůj vojenský nápor proti Paříži. Celá fronta německá od Jensé k Oise byla od 21. března 1918 v jednom ohni. Tisíce německých děl pálilo dnem i nocí. Za několik hodin podařilo se Němcům prolomiti frontu a odloučiti francouzské vojsko od anglického. V Londýně nastal poplach. Veškeré lodě anglické byly na rychlo poslány do Ameriky, aby přivezly americké vojáky třeba nevyzbrojené. V květnu 1918 bylo nebezpečí, že francouzská fronta bude proražena. V Paříži zvonili na poplach. Tisíce Pařížanů prchá na jih. Ministři prchají a generálové se třesou strachy. Starý Clemenceau nezoufá a uklidňuje. Dne 15. července 1918 byl poslední útok Němců. Ale Foch zahájil protiútok u St. Mihielu.

Nyní spěchá ale Stegemann velice rychle ke konci a jeho básnické výlevy německé udatnosti a slávy se ztenčují. Nyní přijde dramatický konec světové války. Začal porážkou tureckých armád v Palestině, pokračoval kapitulací Bulharů na Vardaru, útěkem Koburga ze Sofie a obrovským náporem srbské armády na balkánskou frontu rakousko-německou. Srbové se za několik týdnů od kapitulace Bulharů přihnali do Bělehradu. Nyní nastala kapitulace rakouské armády na Piavě. Dne 28. října 1918 vyhlásilo Rakousko kapitulaci. Říše rakouská se toho dne rozpadla. Měsíc později 11. listopadu podepsal Erzberger v lese kompienském kapitulaci Německa. Němci se Fochovi vyhnuli a unikli mu. Nedopřáli mu poslední bitvu a šli přes Rýn v plném zbroji domů.

Stegemann nyní opěvuje vavříny a slávu německého vojska, které nepřipustilo, aby na území Německa vkročil jen jeden voják dohodových velmocí.

Německo válku prohrálo a spolu i vyhrálo, nedopřálo dohodě konečného vítězství zbraní. Jisto jest, že celé ukončení války a kvapný návrat amerických vojsk jest zahaleno tajuplnou rouškou. Důsledky toho nyní prožíváme. Židovstvo tu vládne a vraždí slovanské národy dále.

29. I. 1920.

8. **Vyvraždění Arménů.**

Žádné péro lidské nebylo by s to vylíčiti hrůzy války, které se odehrávají na celém světě již přes pět let. Nejen na frontách evropských ztratilo miliony zdravých mužů své životy, ale i mimo Evropy hynuly lidské životy po statisících.

Nejstrašlivěji ze všech národů na celém světě byl světovou válkou stižen národ Arménů a to mnohem hůře, jak národ Srbů.

Arménie a Kurdistan mají rozlohu 186.500 čtver. km, roku 1910 bylo tu obyvatelstva 2,470.900. Vilajet Erzerum 49.700 čtver. km, 465.700 obyvatel; vilajet Asikkamüret 32.900 čtver. km, 575.200 obyvatel; vilajet Bitlis 27.100 čtver. km, obyvatel 398.700; Diarbekir 37.500 čtver. km, 471.500 obyvatel; vilajet Van 39.300 čtver. km, 379.800 obyvatel. Když počátkem roku 1915 vypovědělo Turecko válku Rusku, hned v celé Asii propuklo vraždění křesťanů, v první řadě Arménů. Vraždění ta prováděl německý generál Liman Landers, zda je to Žid, nevíme, ale zdá se. Jemu byli po ruce Enver bey a Žid Talaat paša. Nyní se má celé Turecko rozděliti mezi spojence, ale páni v Paříži nevědí si rady s Cařihradem. Samotný židovský list »Frankfurter Zeitung« přinesl článek 5. srpna 1919 tohoto obsahu: »Nejstrašnější zločin, který byl ve světové válce spáchán, sotva byl v Německu znám. Němečtí vojíni, kteří se vraceli ze Syrie a Mesopotamie seznali sice nějaké podrobnosti o strašlivých vraždách na Arménech od Turků páchaných, počínaje z jara r. 1915. Vraždění to přestalo, když arménské obyvatelstvo z napadeného vilajetu uprchlo a co uvázlo, bylo vyhubeno. Jen několik málo zasvěcených vědělo o celém rozsahu tohoto strašlivého vraždění, jakého nebylo od Činjiskhana na světě. Znenáhla však pravda pronikala na západ do Evropy. Německý tisk o těchto strašlivých zločinech svého tureckého spojence mlčel. Censura německá chránila turecké vrahy. Dr. Jan Lepsius pročetl zprávy německých konsulů z Malé Asie do Berlína zaslaných o vraždění Arménů. Lepsius tyto dopisy uveřejnil pod názvem Deutschland und Armenien, Postupim, Pempel Verlag 1919. Lepsius tu dokazuje, že Turci povraždili přes milion Arménů a vyhubili tak tři čtvrtiny celého arménského národa. Nemá býti žádného vzdělance v celé Evropě, který by tuto knihu Lepsia nečetl. Lepsius ovšem v knize té dokazuje, že na hrozném tomto zločinu neměli Němci žádného podílu. Když Mladoturci opět na podzim r. 1917 začali Armény vraždit, postavili se jim, Turkům, Němci na odpor a sváděli s nimi boje. Hindenburg i Ludendorff zasílali Enveru pašovi depeše a žádali ho vraždění Arménů zastaviti. Turecké novinářské agentury Milli a Wolfova kancelář všechny zločiny páchané od Turků na Arménech zakřidovaly. Uvážíme-li však, že vraždění to zuřilo za Abdul Hamida r. 1904 až do 1906, tážeme se tu, je-li na světě národů, kteří jako Židé a Turci a k nim patřící Němci prolili víc nevinné krve? Kdyby státníci Francie, Anglie a Sev. Ameriky, pokud jsou křesťany, chtěli dáti světu klid a mír, byli nuceni zcela jinak jednat a postupovati.

Zde jest především jasně dokázáno, že rozvrat Ruska přivoděný Židy za pomoci německých generálů znemožňuje jakékoliv dílo míru. Ani Clemenceau ani Lloyd George nechápou, že Rusko pod terrorem Židů bude šířiti revoluci, vraždy a sociální otřesy po celém světě. Zdolání židovské hrůzovlády v Rusku je jen prostým předpokladem toho, aby byl zjednán také klid v Asii. Methoda, jakou sledují Angličané, je polovičatá a málo platná. Turci opět útočí v celé Mesopotamii, na Kavkaze, v Syrii, všude, kde mohou postavit do pole několik ozbrojených čet. A hned se dávají na pochod. Při obrovských rozměrech asijských zemí jest na snadě, že Angličané nemohou býti všude a že nemohou obrovské tyto země z plna ovládat, uvážíme-li, že Anglie nyní zabrala i Persii.

Nyní chápeme, proč Rusko posílalo do Palestiny tolik prosebných procesí. Proč Solověv tvrdil, že Rusko je povoláno pokřesťanit svět. Velkokníže Nikolajevič zabral ce-

lou Arménii a byl na vítězném postupu do Asie a na Cařihrad. A tu vypukla ruská revoluce. Anglie si nepřála, aby Rusko vyšlo ze světové války jako vítěz. Tento zločin anglické diplomacie, provedený sirem Buchananem na caru Mikuláši, zůstane strašlivou vinou a hanbou Anglie ze světové války.

Jestliže carevna pracovala se Suchomlinovem na spolku Ruska s Německem, pracoval Buchanan na rozbití a zničení Ruska vůbec. To, co nám naše tak zvané české listy o Rusku píší, jest většinou samý švindl. Kdyby mírová konference v Paříži to upřímně s mírem světovým smýšlela, bylo by Turecko rozděleno, Rusko dávno již od Židů osvobozeno a Maďarie též rozparcelována tak, jak toho žádá světový mír. Zatím mírová konference utvořila v Evropě dva nové lupičské státy, Italii a Polsko, a pak myslí státníci Anglie a Francie, že v Evropě bude jednou mír. Ano, zajisté bude mír, až z Paříže zmizí Židé.

29. I. 1919.

9. **Imperium britanicum.**

Latinské slovo imperium znamená panství. Světové panství Anglie nabylo světovou válkou obrovského rozsahu. Dosud nejsou získaná území k Anglii přivtělena, což se stane, až bude v získaných zemích klid a civilní i vojenská správa anglická na pevných základech.

Britské imperium mělo při vypuknutí světové války 29,872.061 čtver. km rozlohy a 400 milionů obyvatel. Nyní k tomu má ještě přijíti východní německá Afrika, Mesopotamie, Arábie, Imen, to je přírůstek přes 3 miliony čtver. km s obyvatelstvem asi 5 milionů. Britské imperium rozprostírá se od jižního hrotu Afriky, zaujímá celou východní Afriku bez přestávky až k Alexandrii, nyní celou Arabii, Palestinu, Mesopotamii a zde končí. Je tu Persie. Za Persií přijde ihned Indie, největší to država anglická. Na sever od Indie jsou Afganistan a Tibet. Dnes můžeme tedy rozlohu britského impéria odhadnouti na 34 milionů čtver. km. Zda anglický národ, čítající asi 42 milionů lidí, dovede trvale ovládat toto imperium, jakého dosud na světě nebylo, jest velice pochybno. Ovládat tak obrovský svět je možno jen tehdy, když je k tomu dostatek sil vojenských a civilních. K tomu však Anglie dostatek lidí nemá. Mimo to je zde na závadu ohromná vzdálenost afrických a maloasijských držav od samotné Anglie. Myslíme, že angličtí diplomaté sami se hrozí obrovských rozměrů britského imperia. Anglie se bála jen jednoho soupeře a tím bylo Rusko. Ruská říše rostla do Asie, zvolna se ruský vliv prodíral z Turkestanu a z Mongolska do Persie, Afganistanu, Tibetu. A tu naráželo Rusko na nejbolestnější část anglických zájmů, na Indii. Zásadou Anglie jest, že nikdo ani z daleka se nesmí přiblížiti k Indii. Na moři jest si Anglie jista, ze severu je uzavřen Tibet, kam vůbec žádný cizí cestovatel vkročit nesmí a ze západu je Afganistan s Persií. Nyní je Rusko zničeno alespoň na čas. Odtud tedy nehrozí britskému panství již žádný soupeř. Anglie měla s Ruskem r. 1907 uzavřenou smlouvu, ve které bylo ustanoveno, že Persie jest rozdělena ve tři pásma. Jižní pásmo patřilo Anglii, střední pásmo bylo prohlášeno za neutrální a severní pásmo patřilo Rusku. Afganistan a Tibet patřil do sféry Anglie. Rusko se zavázalo, že do těchto dvou zemí nebude posílati žádných agentů. Ale poměry se vyvíjely jinak. Rusko bylo nuceno navázati styky s duchovní vládou ve Lhasse i v obvodu podřadného lamy v městě Urga. Lamaismus ohrožoval ruské hranice Turkestanu, Sibiře, Mongolska. Nyní je Rusko rozvaleno. Vláda Slovanů v Asii zničena. Rusko mělo velice příhodnou posici

v Asii, daleko výhodnější jak Anglie. Proto britská diplomacie poštvala na Rusko japonské armády r. 1904.

Kdo to vše sleduje, co světová válka Slovanům zničila, musí jen nad celým Slovanstvem zoufat. Rusko bylo na dobré cestě podříditi ohromné državy v Asii vlivu Slovanů a nyní je vše ztraceno. Vliv Anglie se tu uplatní a zakotví trvale.

Tam, kde mohlo Rusko vládnouti, tam proniká vliv Anglie. Rusko mohlo vrátiti křesťanům Arménii, Malou Asii i s Palestinou a nyní to přebírá Anglie. Nějaké malé provincie ze starého Turecka obdrží Francie. Jsou tu vilajety Syrie, něco chce Italie a něco Řecko, komu připadne Cařihrad s Bosporem, to ještě rozhodnuto není, to přijde snad až naposled.

Anglie nyní povede dráhy do Bagdadu, Alexandrety, podél perského zálivu až do Indie. Tím bude spojení do Indie velice zkráceno a urychleno. Bude pak možno nepřetržitě z Londýna přes Paříž, Pešt, Cařihrad, Bagdad dráhou do Kalkaty a Bombaje. Za 4 neb 5 dní by mohli pasažéři z Londýna býti v Bombaji.

Nyní má britská diplomacie práci s Persií. Tato země má obrovskou rozlohu 1,465.000 čtv. km., okrouhle 10 milionů obyvatel. Anglie ví, že se Persie úplně zkrotit vojensky nedá. Zde tedy nutno vyjednávati dle způsobů anglické diplomacie. Vláda anglická dala již do Teheranu 2 miliony liber št. půjčky za záruku, že všechen petrolej patří Anglii a že stavba dráhy z Bagdadu do Indie na perském zálivu je nyní pro Anglii volna a zabezpečena. Anglie je tímto obrovským úkolem v Asii vázána na kolik desítiletí. Zde má tolik práce a obrovských problémů, že nesmíme očekávati likvidaci světové války, jak by si toho slovanští národové přáli.

Slovanští národové, kteří na území bývalé Austrie povstali, česko-slovenský a Jugoslavie, musí spoléhati výhradně na sebe. Evropské velmoci jsou likvidací světové války zapleteny po celém světě do takových úloh, že mají na kolik desítiletí plné ruce práce jen samy pro sebe. Jak to dopadne s námi v Evropě, těžko povídati. Nikdo neví, zda Rusko není schopno života. Anglie si toho ovšem nepřeje, aby Rusko opět bylo činitelem závažným, ačkoliv v tom jeví se ohromná slepota anglického národa, který bojí se Slovanů a raději podlehne moci Německa. Anglie tomuto osudu neunikne. Německý národ je přednější jak národ anglický a daleko v práci otužilejší. Pakli Anglie nechá padnouti Rusko, nechá bez pomoci rozpadnouti se státu česko-slovenskému a Jugoslavii, pak jest opětně panství Germanie na obzoru a jisté, jelikož Polsko je nespolehlivé a vždy obráceno do Berlína. Anglický národ má zapotřebí poznati Slovany a rozděliti s nimi zájmové obvody.

12. IX. 1919.

*

V zářijovém čísle Moravsko-slezské revue čteme následující zprávu: »Mají nás rádi, že jsme jim dodali prvotřídní vojáky a že jsme jim zachránili Sibiř a tak zamezili Němcům využitkovati Brest Litevský a pak naše Maffia — ale o tom gentleman nemluví. Anglosasové jsou gentlemani. Poslali sem Cunninghama. Býval vojenským přidělencem ve Vídni, zná tudíž zdejší poměry. Anglický šlechtic, jemuž jsou maďarští šlechtici bližší než my. Myslí dosud pod zorným úhlem vídeňského velvyslanectví Jeho Veličenstva krále anglického. Jsme mu tak trochu Irčané. Nepochvalná otázka. Angličan ji chápe. Pracují sice pro nás naši přátelé v Anglii, ale Cunningham byl ve Vídni, a proto tomu rozumí a dle svého zorného úhlu referuje. Ve Francii je Clemenceau. Paní Vídeňačka. Syn býval chemikem v Magyár Diószegu. Paní Maďarka. Jeho sekretář má též blízké sympathie k vídeňské a peštské finanční klice, včera rudě, dnes maďarsky natřené, již z rassových

důvodů. Peštská i vídeňská finanční klika, která dosud všechny převraty financovala, má blízké a mocné příbuzné v Paříži a Londýně. Rotschildův obchodní dům není jediným. A ti mají rozhodný vliv v Paříži i Londýně a tím i ve Wallstreetu. A my. Dosud si nás pletou s cikány a nerozumí nové firmě »les Tchécoslovaques«. Nějaký neznámý národ. Dobří vojáci, ale jinak nu — jinak jsme nedovedli vzbuditi důvěru, řekněme si to upřímně. Několik lidí pravda pracovalo prvotřídně, ale to bylo několik lidí, ostatek, co jel do Paříže, nedělal nám čest. A pak ty kotrmelce v mezinárodní etiketě. Les sauvages — divoši. Jak viděti, je naše situace těžká. Nevěří nám, neznají nás. Jsme malý, schudlý národ a to je horší, než kdybychom byli chudí. Získáme si důvěru jen tvrdou prací, ale ne krásným slovem a gestem.«

To je dobrý, krátký a jadrný úsudek.

Poslanec Staněk a soudruzi přišli koncem října ze Švýcar, rozdávali plnou hubou. Češi dostanou všecko, co jen budou chtíti. A zatím nám berou uhelné doly těšínské, ochuzují český stát o miliardy. Krkonošské hranice u Náchoda jsou otevřeny pro prušácký vpád jako roku 1866, Kladsko zůstane Německu a tím hluboký klín do československého státu.

Hranice k Rumunsku nejsou určeny. Za 1 libru šterlinku musíme dát 220 Kč a za 1 dollar 60 Kč. Tak vyhlíží láska Dohody k čsl. státu. Vyslanci Anglie i Sev. Ameriky neznají česky a jich tajemníci čeští jsou stranníky rudých soudruhů. Dovedeme si představiti, jak tací tajemníci dovedou informovati svého chéfa o poměrech českých a slovenských.

10. **Angličané a bolševici.**

Berlínský »Tag« přinesl 20. února 1920 tuto úvahu: Ve válce světové bylo znáti směr anglické politiky velmi zřetelně. Anglie šla jako vždycky jen za svým zájmem. Totéž poznáváme v tom, jak si vede Anglie proti bolševikům. V Rusku to vře. Vlny vnitřních bojů se tu zvedají a nikdo vlastně neví, co se tu odehrává. Zdá se, že vůdcové bolševiků umdlévají ve vraždění měšťanské, inteligentní třídy a zdá se, jakoby chtěli vládnouti s jakousi umírněností. Sovětové Rusko uzavřelo mír s Estonci a s Finskem. Zdá se, jako by se dalo očekávati, že s bolševiky lze vyjednávati a hned tu jsou politikové Anglie, kteří by chtěli s bolševiky se dáti do obchodu.

Německo je ochromeno a nelze mu pěstovati nějaké styky s bolševickým Ruskem. Anglie však chce poměry v Rusku se vytvořivší využitkovati ve vlastní prospěch. Anglie má tu veliké zájmy. Jedná se tu nejdříve o záchranu půjček, které poskytla Dohoda Rusku. Tyto půjčky se odhadují na 80 miliard rublů. Půjčky tyto jsou ponejvíce investovány v ruských drahách, kteréž byly od bolševiků valně zničeny. Pravda je, že tyto úvěry byly hlavně poskytovány z Paříže. Ale Londýn je nyní ve státním i soukromém úvěru závislý také na Francii. Ani veliké peněžní nádržky londýnské i pařížské nemohou nyní od sebe odloučeně žíti. Anglie potřebuje nutně z Ruska oleje, dříví a obilí. Dále doufá Anglie na odbyt anglických tovarů do Ruska, jakmile by zde vlny revoluce ztichly a nastaly trochu klidné časy.

V Anglii dobře znají, že přírodní poklady Ruska jsou nevyčerpatelny, a že pusté řádění bolševických vrahů sice zřidlo řady inteligence ruské, že však celkově ruský lid je většinou zachován při síle. Mužíci v Rusku potřebují nutně strojů a nářadí do hospodářství. Mužíci nemají čím hnojit, potřebují umělá hnojiva. Dráhy v Rusku nemají kolejí ani vagonů, ani parostrojů. Ruský lid potřebuje látky, obuv, domácí nářadí. To by vše chtěla

Anglie do Ruska dovážeti a doufá proto, že přišla již vhodná chvíle, aby anglický dovoz zboží napájel ruské trhy. Pak-li se Anglie v Rusku usadí a založí zde obchodní anglické agentury, založí zde anglické továrny, předhoní ostatní konkurenty a získá si tak Rusko. Německo jest malomocno a nemůže anglickou konkurenci předhoniti. Anglie doufá německou konkurenci v Rusku udusiti již v prvním zárodku a doufá tímto obchodním rozmachem do Ruska namířeným zaplatiti znenáhla své obrovské válečné dluhy.

Anglie podnikala různé cesty, aby se k vládcům bolševického Ruska přiblížila. Ačkoliv v Rusku řádí hlad, tyfus, epidemie, hromadné vraždy, přec možno odhadnouti počet obyvatel vnitřního Ruska na 130 milionů lidí. Do toho se nepočítá obyvatelstvo Polska, Pobaltí, Kavkazu a Sibiře. Tento obrovský národ dá si líbiti hrůzovládu bolševiků, kterých je sotva dohromady 250 tisíc. A opět tato bolševická armáda podléhá terorismu sotva 500 mladých Židů. Mužíci čítající 130 milionů lidí jsou k bolševismu zrovna tak hluší a slepí, jako byli dříve k carismu. Mužíci ohradili svoje vesnice, udělali z nich tvrze a brání se pouze proti výpravám rudogardistů, s nimiž svádí krvavé boje.

Horší je stav větších statkářů. Velkostatky v Rusku byly zničeny, šlechta a statkáři povražděni. V tomto vraždění statkářů brali činnou účast s rudými gardisty všichni mužíci. Ještě hůře jak s velkostatky je s ruským obchodnictvem, továrnictvem a obyvatelstvem větších měst. Všechno obyvatelstvo průmyslových měst a větších sídel ruských je z veliké části vyvražděno. Jsou tu z něho jen nepatrné zbytky. Kdo si zachránil život učinil tak, že se mu podařilo vykoupiti se u bolševického velitele. Všeobecně se mluví o tom, jakoby bolševici zkomírali, jakoby chtěli poslední své síly zkoušeti v Polsku a na Pobaltí. To se však nedá tak snadno uhodnouti. Anglie počítá následovně: Nynější vůdcové sovětů jsou mnohonásobní milionáři. Zbohatli a loupeží. Spojí se se zbytky buržoasie a budou vládnouti dále. Nebo se staré carské Rusko probudí a zničí židovské vrahy-bolševiky. Kdy se tak stane a zda se tak stane, nedovede dnes nikdo odhadnouti. Anglie soudí, že se vrátí carské Rusko. Anglie doufala, že Rusko bolševiků zdeptá zbraněmi a podporovala Denikina, Kolčaka, Judeniče. Tyto armády na bolševiky nestačily. Anglie to poznala a vyzvala Němce, by vyklidili pobaltské země.

Nyní vyjednává Anglie o předání Murmanska a celého Archangelska na vládu sovětů. Chce již nyní v Revalu a v Libavě vykládali zboží a rozvážeti do Ruska. V jižním Rusku má se anglické zboží vykládati v Oděse, Rostově a Novorosijsku. Anglie myslí, že bude snadno ovládati Ukrajinu, donské kozáky, Kubáň, Georgii a Kavkaz. Turkestan bude obsazen anglickým vojskem. Jest tu petrolej, uhlí, železo, měď a bavlna. To si chtějí Angličané zajistiti.

Bolševičtí agenti dosud nepronikli do Persie a tím méně do Indie. To jsou fantasie. Zde není bolševismu, zde se zvedá Islam proti Anglii, která musí vyslati proti tomuto hnutí vojsko. Proto je Anglie dnes bezmocná a nemůže podporovati protibolševické výpravy. Německo i Rakousko doufaly v pomoc Islamu, ale zklamaly se. Rusko by samotno mohlo snadno zaplatiti celou světovou válku. Němec v Rusku je vítán, Angličan nenáviděn.

Tento článek by si měli v Anglii dáti vytisknouti jako leták a dáti ho pročísti a to důkladně všem občanům v celé Anglii. Zde odhalil Němec svou duši. Snad se přec dočkáme, že Rusko nezhyne. Rusové přežili 200 let panství tatarské a přežijí snad za krátko panství židovské. —

Zdá se, že ministerský předseda, advokát Lloyd George úplně se postavil do služeb londýnské synagogy, odkud se řídí osudy celého světa.

Alfréd Mond, Žid, anglický ministr zdravotnictví, zajel si do Indie a východního Holandska vyjednávati o dovozu potravin z východní Asie do Anglie.

Do Londýna přijel opět Krasin. Lidový tento komisař dlel již dva roky v Londýně a nerušeně tu rozséval do dělnictva anglického bolševické símě. Účinky toho se ukázaly ve stávce uhlokopů Anglie. Krasin vyjednal s Anglií obchodní smlouvu s bolševickým Ruskem, ale jen na papíře. Židovský car Bronstein se o psané smlouvy nestará, zcela dle zásad Talmudu.

Zahraniční ministr Anglie, lord Curzon, se dopálil a vyčinil bolševikům do Moskvy v protestní notě. — Rozumí se, že v Anglii je z toho ostuda, že vláda anglická si dá ze sebe tropit šašky od moskevských bolševiků. Vláda anglická věděla dobře, že obchodní smlouva s Ruskem nemá ceny, jelikož Rusko ožebračené nemůže vyvážeti suroviny do Anglie, poněvadž jich nemá. Přece však v Londýně se třásli hladem po zlatých pokladech z Moskvy. V Londýně přece vědí, že zlato bolševiků je nakradené, ale to vládě anglické nevadí. Vláda londýnská přijala do smlouvy podmínku, že smlouva ta platí jenom v tom případě, že bolševici nebudou proti Anglii štvát v Asii a Indii. V notě, kterou nyní Curzon do Moskvy poslal, vytýká Curzon Bronsteinovi, že III. internacionála a Bronstein jsou jedno a totéž. Z Moskvy se řídí agitace proti Anglii v Indii, Afganistaně a Persii. Kemalisté v Angoře dostávají z Moskvy zlato a zbraně. Kemal se Dohodě posmívá. Na hranicích Indie zařídili bolševici továrnu na pumy. Lord Curzon v notě vytýká Bronsteinovi, že celou tu agitaci sám řídí. Curzon tvrdí, že s takovými proradci a zločinci nelze jednati. Tím vláda anglická doznává, že si s tou obchodní smlouvou s bolševiky nadrobila jen trochu ostudy. — V Londýně doufali, že z Anglie půjdou dodávky do Ruska a že průmysl v Anglii dostane práci, ale šeredně se zklamali. Na základě obchodní smlouvy s Anglií zesílili bolševici posici své vlády a začali opět v celém Rusku vládnouti s nebývalým terorem. Crezvyčajka pracuje se stupňovaným krvežíznivým terorem.

Ve sněmovně lordů i poslanců v Londýně se poslanci pozvédají a na ten skandál ukazují, že Anglie smluvila smlouvu se židovskými dobrodruhy v Moskvě. Lord Long of Wraxall vytýkal otevřeně anglické vládě tuto ostudu. Lord Denbigh tvrdil, že bolševici používají nakradeného zlata k agitacím proti Anglii. Bolševici dluhují do Londýna 700 milionů liber šterlinků. Tento dluh Ruska je pro Anglii ztracen. Mimo toho dluhuje Rusko britským obchodníkům 800 milionů liber. Celkem tedy dluhuje Rusko do Londýna 1 miliardu liber, to jest 300 miliard Kč. Anglický lid žádá již jednou energicky, aby Anglie prosta byla bolševických agentů. Protivládní »Timesy« ukazují, jakou ostudu si Anglie utržila, že podepsala obchodní smlouvu s bolševiky, kteří z ní pro sebe vytloukají kapitál.

Rusko hyne hladem a musí zhynouti, dokud jeho židovští zločinci v Kremlu vládnouti budou. Veškerá pomoc z ciziny hladovícím do Ruska zaslaná, uvázne ve spárech Židů. Tito se nacpou, ale křesťané hlady hromadně zhynou. To doznává i americký vyslanec Crane v »Observeru«. Marné je zapírání Nansenovo, že bolševici nekradou. Nekradou, nýbrž berou.

4. III. 1920.

11. **Anglický parlament a Maďaři.**

Když zuřila světová válka, když Zeppeliny a německá létadla házely na Londýn pumy, tu mluvili státníci Anglie plamenné řeči proti Němcům a jich pomáhačům Maďarům a Turkům. Přísahali, že tito váleční zločinci musí býti potrestáni a navždy neškodnými učiněni. Dnes po 3 létech státníci Anglie na válečné zločiny Němců, Maďarů a Turků nadobro zapomněli. Mají přes kanál pár skoků do spustošené Francie podívati se na

zříceniny měst a vesnic francouzských, které tu v rozvalinách marně žalují na zločiny prušáckých vojsk a jejich soudruhů Maďarů a Turků.

Anglická sněmovna projednávala 20. dubna 1921 ve dlouhé debatě mírovou smlouvu trianonskou, ve kteréž Dohoda uložila podmínky míru Maďarům. Orgán zahraničního ministra uherského »Pester Lloyd« přinesl několik obšírných zpráv z Londýna o této schůzi anglického parlamentu, kde se jednalo o Maďarech, a rozplývá se radostí, že poslanci anglického parlamentu nadobro obrátili, na válku úplně zapomněli a Maďarům nyní vřelé přátelství projevují. Všichni řečníci kladli váhu na to, že Anglie chová k Maďarům nejvřelejší přátelské city. — Starý přítel Maďarů, poslanec Elliot, chválil Maďary, poslanec Aubrey Herbert, bývalý ministr, Asqunith, bývalý ministerský předseda, lord Robert Cecil, mluvili všichni vřelým tonem a přátelstvím o Maďarech. Dokonce vůdcové Labour Party poslanci Josiech Wedgwood a Kenworthy mluvili skvostné chvalozpěvy na nynější Maďarsko. Poslanci sir Samuel Hoare a Thompson vzpomínali revoluce Maďarů z r. 1848 a chválili dějiny Maďarů, ačkoli v řeči své vytýkali Maďarům, že oni válku pomáhali rozdmychovati. Štěpán Tisza v korunní radě v červenci r. 1914 konané varoval vládu, aby se do války nepouštěla, tak totiž nestydatě tvrdí »Pester Lloyd« v čís. ze dne 29. dubna 1921.

Anglická sněmovna projednávala mírovou smlouvu trianonskou a zpravodajství měli v rukou lord Balfour, minister of the council, zahraničí a lord Cecil Harmsworth, státní sekretář tohoto ministerstva. Není zbytečno připomenouti, že lord Harmsworth je Žid. Oba zpravodajové přednesli své referáty a odporučili sněmovně schválení mírové smlouvy trianonské. Harmsworth vyzval poslance, aby se vystříhali každého ostrého slova proti Maďarům a lord Balfour, který ještě před rokem veřejně spílal Maďarům válečných zlosynů, mluvil velmi krotce a sladce.

Maďaři mohou býti úplně spokojeni s touto schůzí ze dne 20. dubna v anglickém parlamentě, kde proti Maďarům nepadlo ani jedno ostré slovo. Angličtí poslanci na této schůzi uznali, že Maďaři vyplňují na Dunaji důležitý úkol turánského panského národa, tvořiti most od západní Evropy do orientu a přejí si, aby maďarský národ vzkvétal a mohutněl. Angličtí poslanci omlouvali státníky Dohody, kteří v mírové smlouvě trianonské Maďarsko rozkouskovali a omlouvají je proto, že průběhem války světové Maďarsko samo se rozpadlo.

Čtenář musí s hnusem čísti tuto komedii, kterou sehráli státníci a poslanci anglické sněmovny ve schůzi 20. dubna 1921. Štěpán Tisza, tento veliký nepřítel Slovanů, důvěrný přítel Viléma II., ve společnosti s Ferdinandem Koburkem tvořil triumvirát, který byl po celou dobu války v neustálém spojení s německým hlavním stanem. Štěpán Tisza jezdil do německého hlavního stanu k Vilémovi po celou válku jako domů. On dirigoval a disponoval nad všemi armádami Austrie, on byl i nad arcivévodou Bedřichem. Maďarští honvédi nejvíce vraždili civilní obyvatelstvo v Haliči a hlavně v Srbsku, kde povraždili přes milion dětí, žen a starců srbských. To Maďarům vytknul veřejně Seton Watson. A nyní angličtí státníci a poslanci pějí chválu Maďarům.

12. **Disraeli.**

Největší říše světa, anglické imperium jest zmítáno obrovským sociálním zápasem, stávkou horníků, jichž jest 1½ milionu. Za nedlouho připojí se asi k nim železničáři a lodní dělníci. Účinky tohoto sociálního zápasu na celou britskou říši budou rozsahu strašlivého. Anglie podniká tímto zápasem, který jí byl vočkován moskevskými bolševi-

ky, boj na život a na smrt se socialisty, kteří se dali pod komando moskevských Židů. Krasin a soudruzi se za tím účelem usadili v Londýně.

Britské imperium má rozlohu 30,372.246 čtverečních kilometrů a 425,701.448 obyvatel dle sčítání r. 1914.

Anglie sama má rozlohu jen 317.915 čtv. km a 46 milionů 573.037 obyvatel. Nad touto říší vládla přes 50 let královna Viktorie. Tato měla skorem půl století u sebe ministra předsedu Žida Disraeliho, který obdržel titul hrabě Beaconsfield. Životopis Benjamina Disraeliho vydala londýnská firma nakladatelská John Murray o 6 svazcích. Disraeli se vyšinul na premiera ministra pomocí žen. Sepsal řadu románů, Coningsby, Egremont a Enagmian, ve kterých románech popisuje postavy žen, které ho přivedly k slávě a moci. Když nastoupila královna Viktorie vládu, dostal se Disraeli do dolní sněmovny jako poslanec za okres Maidstone. Okres ten zastupoval dosud Žid Wyndham Lemis. Poslanec ten zanechal obrovský majetek 100 tisíc liber. Jeho vdovu si Disraeli vzal za ženu. Disraeli byl o 15 let mladší. Na volby vydal Disraeli spoustu peněz, které si vydlužil a hrozil mu z toho kriminál. Touto ženitbou se zachránil a vyšinul se. Nelitoval nikdy, že si vzal starší bohatou vdovu. Vdova ta byla vyučenou modistkou. Sám se jí přiznával, že si ji vzal pro peníze. Žena ta starala se pečlivě o Disraeliho, hleděla, aby měl doma, když přišel unaven z parlamentu, veškeré pohodlí. Ženu svou vylíčil Disraeli v románu »Sibyl«.

Druhá žena, s kterou měl Disraeli styky, byla Židovka Bridges Willyams, též vdova po obchodníkovi, s velikým bohatstvím. Žila v obci South Devon u mořských lázní Torquay. Byla dcerou španělského Žida Mundez da Costa. Willyamsova dopsala Disraelimu, aby se ujal právní záležitosti pro ni a její dvě dcery. Disraeli předal záležitost tu jednomu advokátu v Londýně. Od toho času ztrávil Disraeli část prázdnin parlamentních na zámku Willyamsové v Mount Braddonu. Stará tato dáma za několik let zemřela a odkázala obrovské své jmění Disraelimu.

Disraeli, obrovský boháč, stal se vdovcem. V pokročilém věku měl dvě známosti. První byla hraběnka Braceford, stará 55 let, druhá hraběnka Chesterfield, které bylo dokonce 70 let. Starý Žid pokoušel se o přízeň Bracefordové. Milostné dopisy posílal jí z parlamentu. V té době meškal často Disraeli u dvora, jelikož si královna Viktorie přála, aby ji všude doprovázel. — Tímto způsobem byl Žid Disraeli na ostrově Wightu a v zámku královském Balmoralu. Stalo se, že starý Disraeli onemocněl a byl upoután na lože; královna Viktorie nemeškala a sama navštěvovala nemocného státníka. Z počátku se královna Viktorie i její manžel princ Albert obávali a štítili Žida míti u dvora. Disraeli se vychloubal, že má královnu Viktorii úplně ve své moci. Jak této chloubě bylo rozuměti, těžko se dá vylíčiti.

Disraeli prohlásil Viktorii za císařovnu Indie.

Matka císaře Viléma byla dcerou královny Viktorie.

Disraeli vládl nad celou britskou říší plných 50 let. On byl nejmocnějším zakladatelem světové aliance židovské. Chápeme proto, proč Židé vládnou v Londýně. Někteří angličtí státníci, kteří ještě nezapřeli víru křesťanskou, se stydí za Lloyda Georgea. Dlouholetý ministr Bonar Law odstoupil a zřekl se Lloyda Georgea. Zda tento zmizí konečně od vládního stolu, není dosud jisto. Nástupce Bonara Lawa, ministr Austen Chamberlain, je muž svérázný, energický, který si nedá od Lloyda Georga nic líbiti.

Stávka horníků postaví anglického předsedu ministerstva a celou vládu do těžkého boje, z něhož třeba Lloyd George unikne jen s největší námahou. Vláda zatím prohlásila výjimečný stav. Zda dělníky zdolá, kdož ví.

13. **Sir Ernst Cassel.**

Továrník Henry Ford se táže ve spisu, »Der internationale Jude«, zda je možno dokázati, jestli dosud je v činnosti »sanhedrin«, to jest vysoká rada židovská, která vládla nad Židy až do ztroskotání Jerusaléma. Henry Ford soudí, že sanhedrin tu je. My se k tomu názoru též přidáváme. Sanhedrin měl 71 členů. Jeden takový člen sanhedrinu onehdy zemřel, Sir Ernst Cassel, věrný přítel anglického krále Eduarda a vedle Rotschilda slavný činitel londýnské bursy. Cassel přišel do Londýna jako finanční úředník pověstného miliardáře barona Hirsche, Casselova žena byla dcerou finančníka Žida Bischofsheima v Londýně. Cassel byl vykonavatelem nadací barona Hirsche. Žid Hirsch byl podvodník a bursovní špekulant velikého slohu. Jeho lakota a hlad po zlatě neznal mezí. Židovka Hirsche se styděla za tuto lakotu svého muže. Kdežto rodiny Hirschovy a Rotschildovy hromadily bohatství již po více generací, nahromadil Cassel bohatství sám z vlastní síly a předhonil v tom několik generací jmenovaných finančníků židovských. Cassel býval každého roku v Mariánských Lázních. Jeho finanční operace šířily se v Anglii, Německu, Egyptě, Sev. Americe a Mexiku. Kdykoliv anglický král Edurad VII. byl v úzkých a nevěděl si rady, povolal k sobě Cassela a svěřil mu diplomatické úkoly, hlavně pak smiřování Anglie s Německem. Cassel byl takto válečníkem a generálem diplomatickým, který vyhrával bitvy bez vojska a bez kanónů. Cassel neměl na burse v Londýně svoji firmu, měl v londýnské city svůj bankovní obchod, jehož hlavní zákazník byla turecká vláda v Cařihradě, jejíž finance Cassel neustále dával do souladu. V hotelu »Weimar« v Mariánských Lázních býval Cassel pohromadě s Hakki pašou, vyslancem tureckým. Hakki paša zemřel v Berlíně. Když Cassel vstoupil do jídelny hotelu »Weimar«, tu všichni povstali a klaněli se finančnímu králi židovskému. Cassel byl neustále ve společnosti ředitele Anglobanky z Vídně Karla Morawitze. Byli ve spojení přes 30 let. Do společnosti Cassela patřil new-yorský finančník Jakub Schiff, chéf firmy Kuhn, Loeb a Comp. v New-Yorku. Obchody Cassela i Schiffa byly společny. Jelikož Cassel nahromadil tolik miliard, že si jich více nepřál a jediná dcera mu zemřela, přestal obchodovati a věnoval se pouze diplomacii. Věnoval se usilovně politickému rozvoji Turecka, jehož finančník Djavice Bai ho v Londýně stále vyhledával. Palác Cassela »Brook House« v parku Lane v Londýně byl střediskem finančníků Anglie. Cassel byl věrný přítel Ballinův a často v jeho společnosti ocitnul se v důležitých poradách u císaře Viléma II. Král Eduard delegoval Cassela za člena tajné státní rady. Privy-Concil Anglie. Pracoval k tomu, aby po kapitulaci Německu nebylo ubližováno. Tady máme doklad, že sanhedrin Židů dosud jest. Členem jeho byl jistě také Žid Cassel.

»Wiener Morgenzeitung« uveřejňuje zajímavý článek svého bělehradského dopisovatele o situaci Židů v SHS., v němž se m. j. praví: »Srbsko mělo pověst demokratičnosti již za života krále Milana Obrenoviče. O tomto králi se vyprávělo, že je filosemita a že se rád pohybuje v židovských kruzích. Jaký však nebetyčný rozdíl mezi Milanem Obrenovičem a Petrem Karaďorděvičem. Onen byl přítelem Rotschildů a Guttmanů, tento nečinil rozdílu mezi bohatými a chudými. Milan Obrenovič byl sice králem srbským, více však králem dle chuti rakouské a uherské vysoké šlechty, a odtud jeho přátelství k Alfonsu a Albertu Rotschildům, baronu Königswarterovi a rytíři Guttmannovi. Král Petr I. byl naproti tomu lidovým králem naprosto demokraticky cítícího srbského národa. Proto se objevil v prosté spolkové místnosti sionistického sdružení bělehradského, když se tam konala purimová oslava, kdež společně s židovskými ženami a muži zpíval židovskou národní hymnu »Hatikva«. Nyní jsou Srbové, Chorvati a Slovinci sloučeni, mají svého krále, jenž pro svou známou lidumilnost a své ryzí národní smýšlení jest uctíván svým národem. Nový stát SHS. má demokratickou vládu. Agrární reforma byla důkladně

provedena. Nový stát SHS. nezná velkostatků, systému pronajímání domén, s hospodářstvím baronů a hrabat byl učiněn rázný konec. Ani v náboženském ohledu nelze si do postupu vlády stěžovati. Byly sice v domácích i v zahraničních listech proneseny žaloby, že volební právo do konstituanty bylo přiznáno jen lidem se srbsky znějícími jmény, kdežto všem ostatním bylo prý odepřeno. Tak tomu však není. Autor článku, jenž je všeobecně znám jako sionista a s ním mnoho jiných Židů, kteří si nevedli jako šovinističtí Maďaři, obdrželi volební právo. V SHS. jest sice ještě podnes jistý stupeň antisemitismu, jak to potvrdil i Trumbič, jenž náleží k nejlepším a nejschopnějším politikům v SHS. Jest však naděje, kterou sdílí i jmenovaný státník, že se stoupající demokratisací státu a jeho občanů pozvolna i poslední zbytek antisemitismu vezme za své«.

Který panovník se Židům nepodrobí, toho čeká jistá smrt jako cara Mikuláše II. Sanhedrin žije a panuje nad celým světem.

14. **Churchill v Palestině.**

V procesu likvidace světové války převzala Anglie úkol zaříditi se v Palestině a Mesopotamii. Anglie při tom sleduje vůli britského imperialismu, aby Egypt a Indie byly spojeny s Palestinou a Mesopotamií. Generál Alenby operoval ze Sinaje proti turecké armádě, kterou komandoval von der Goltz, který nyní je generalissimem rudých armád v Moskvě. Anglii připadla tato válečná kořist, ale jen na oko. Aby se neřeklo, že anektuje, dala Anglie Palestinu Židům. Je to dar na oko veliký, ve skutečnosti však úplně bezcenný.

Podívejme se na državu tureckou v Malé Asii.

Vilajet	km2	obyv.
Bejrut	16.000	727.000
Libanon	3.000	500.000
Jerusalém	17.100	382.000
Sor	78.000	81.000
Syrie	95.900	884.000
Bagdad	111.300	456.030
Mossul	91.000	236.000
Basra	138.800	1,150.000

Království Husejna je Hedžas, 250.000 čtver. km. s 300.000 obyvatel, Jemen 191.000 čtv. km. s 750.000 obyvatel.

Z toho seznamu vidíme, že vilajet Jerusalem je pranepatrný. Všech Židů bude zde nyní sotva 100.000. Pak je tu 200.000 Arabů. Již z těchto čísel vidíme celý ten pustý švindl se zionismem, co tropí Židé na celém světě. Jen ve Vídni je nyní ½ milionů Židů. Ani ti by se do Palestiny nevešli. Kam pak by se dali ostatní Židé, jichž je více jak 16 milionů! Za dob Caesarů, tedy 100 let před Kristem, bylo v imperiu římském 5 milionů Židů. Tito Židé byli roztroušeni po celém imperiu a panovali nad ním. Jen mizivá část Židů byla tehdy v Palestině.

Orgán pražských zionistů »Selbstwehr« přinesl zprávu o návštěvě Churchilla v Jerusalémě. Ministr osad Churchill vydal se na inspekci do Egypta a do Palestiny, aby podal vládě zprávu, jak to v těchto zemích vyhlíží s tím anglickým panstvím.

Jak to britské panství nad Palestinou má vyhlížeti, o tom podal výklad v anglickém parlamentě Balfour. Nynější obyvatelé Palestiny nesmí býti ve svých právech nikdy utiskováni. Zionisté tvrdí, že Palestina může obživiti více jak 3 miliony lidí, dnes má 300.000 obyvatel. Zionisté namlouvají světu, že jen Židé učiní z Palestiny zem, která by oplývala mlékem a medem. Židů smí do Palestiny jen tolik, kolik se jich může usaditi bez zkrácení práv domorodých Arabů. Churchill upozornil Židy, že kolonisace Palestiny se musí prováděti na vlastní účet, že Anglie na to nedá ani haléře. Židé si musí svoji Palestinskou vlast zaplatiti sami. Zajímavo jest, že se Židům do Palestiny prostě nechce. Ani noha se nehne. Důkazem toho jest, že zionisté veřejně vydávají proklamace, v kterých zaklínají Židy, aby se do Palestiny stěhovali. Nic naplat; ani jeden pejzák z Haliče nechce do Jerusaléma a zůstane v Tarnopolu. Koho pak by Židé vydírali, kdyby se hnuli do Jerusaléma.

Když Churchill přišel do Jerusaléma, přišli k němu delegáti Arabů a předali mu pamětní spis. Churchill pravil Arabům, že je za válku v Palestině zodpovědným sir Samuel Herbert a on Churchill do toho nemá co mluviti. Nicméně upozorňuje delegáty arabské, že žádají věc spravedlivou, když chtějí, aby do Palestiny nesměl žádný Žid přistěhovalec. Dohoda přiznala Židům po celém světě roztroušeným, aby si utvořili národnostní centrum, kde se mohou všichni soustřediti. V dalším vykládal Churchill přítomným Arabům, že kolonisace Palestiny může trvati několik lidských pokolení a že se bude jen pozvolna uplatňovati.

Nevíme, jaké plány britská vláda s Palestinou má. Také není nám známo, na jakých základech spočívá britské panství v Egyptě. Kdybychom měli věřiti zprávám německých listů, tu by nesměl žádný Angličan vkročiti do Alexandrie nebo do Kahýry. Zatím musí Anglie v obou městech vydržovati potřebné vojsko jako v Palestině a v Bagdadu. Celý Egypt má rozlohu 3,544.168 čtver. km a 15 milionů obyvatel. Formálně do britského imperia vtělen není. Vládcem v Egyptě je sultán Abbas II. a jemu přidělen od Anglie dosažený vladař Husein Kamil paša. Mimo toho je v Kahýře britské vojsko. Je tedy to panování sultána egyptského jen pro parádu, aby lid egyptský myslel, že má svého panovníka. Ve skutečnosti je celý Egypt v moci Anglie. Nyní zabráním Palestiny je nepřetržitý pruh britského panství až k zálivu perskému od sinajského poloostrova. Přes kanál suezský postavili Angličané pohyblivý most, aby vlaky mohly nerušeně z Kahýry do Jerusaléma.

15. **Výstavba Palestiny.**

Židé celého světa, počtem 16 milionů, pustili se do Velikého díla, do výstavby Palestiny. Mají k tomu organisaci zvanou Keren-Hajessod. V Berlíně vyšla roku 1905 kniha v nakladatelství Hüpenden a Merzyn, sepsal ji ruský Žid Jakub Frommer. Spis má název »Das, Wesen des Judentums«. Kdo by chtěl se ze spisu toho dopátrati o bytosti židovské, marně by se namáhal. Jakub Frommer, sečtělý talmudista, neprozradí o Židech nic, aby čtenář-gojim nevniknul do záhady židovské, ta zůstane vždy gojimům knihou zavřenou, jak je to přísně Židům v talmudu nařízeno. Jakub Frommer nahromadil tu spoustu citátů hlavně z proroka Isaiáše, kterými je prokázáno, že Bůh od počátku vyvolil si národ židovský, aby vládnul nad celým světem. To se nyní po světové válce splnilo. Židé ovládají celý svět, pouze žluté a černé plemeno není v okruhu moci tajuplného vladaře světa židovského. Japonci, Číňané a Zukafři dosud jsou prosti jha židovského. Ostatní celý svět jest v moci krále židovského.

Ve válce světové, jejíž diktátorem na straně americké byl americký Žid Bernard Baruch, poručil Žid Lansing Wilsonovi, aby Palestina, kterou vydobil generál Allenby, vrácena byla Židům. Lord Balfour přání či rozkaz Židů splnil a dosadil za vládce do Jerusaléma Žida Samuela Herberta. Nyní se Židé z celého světa pohrnou plným proudem do Palestiny.

Kdyby se všichni lidé z celého světa postavili vedle sebe, všech 1.670 milionů osob, vešli by se na plochu ženevského jezera.

Dle statistiky bývalého Turecka připadá Palestina do vilajetu Syrie v rozloze 218.700 čtver. km. Na této rozloze bylo roku 1910 zjištěno 2,790.400 obyvatel. Nemáme po ruce přesnou statistiku Palestiny. Rozloha Syrie s Palestinou je 220.000 čtv. km, je tedy o celé Čechy větší než česko-slovenská republika. Na takovou rozlohu mohlo by se umístiti 16 milionů Židů zcela dobře, kdyby to byla země úrodná a opatřená potřebným množstvím vody. A to právě není.

Onehdy byli k presidentu Masarykovi pozváni žurnalisté na čaj, bylo jich prý 250 a z nich 170 Židů. Mohli by tito žurnalisté židovští vydati se hromadně do Palestiny, odstěhovati se tam a zůstati tam jako předvoj dalšího nástupu Židů do Palestiny. Dosud se Židé zionismu, jehož zakladatelem je ruský Žid Herzl, posmívali a tropili si z agentů zionismu různé posměchy. Nyní však po válce světové věc nabyla zcela jiné tvářnosti.

Lord Rotschild v Londýně živí nyní v Palestině 800.000 usedlých Židů. Lord Rotschild to vydrží. Přidávají se k němu nyní všichni bankéři. Posledně tak učinil Oskar Wassermann, ředitel »Deutsche Bank« v Berlíně. Wassermann je vedle Rathenaua a Stinnesa třetí osobou vládnoucí nad dnešní republikou Německa. Wassermann prohlásil, že sice sám pro sebe není Zionistou, ale že ví, že Palestina se stala dnes kýženou vlastí všem Židům celého světa a že jest povinností každého Žida přispěti na výstavbu Palestiny. Wassermann soudí totiž, že by Palestina stala se zázračnou studnicí pro celé Židovstvo, jejíž pramen by stále napájel Židy po celém světě roztroušené. Budoucnost plemene židovského je dle názoru Wassermanna dosti ohrožena. Zbohatlí Židé v západní Evropě vymírají a assimilují se, jsou pak pro Židovstvo ztraceni. Židé v Rusku jsou ohroženi hladem. V jižním Rusku ohroženo jest hladem 3½ milionu Židů. To se ovšem řediteli Wassermannovi povedlo. Kdo pak mu uvěří, že v celém Rusku zemřel jen jeden Žid hlady? O to se přece již stará Žid-car Chaim Bronstein, aby ani jediný Žid pod jeho vládou nezemřel hlady. Dary potravin z ciziny do Ruska zasílané přijdou v první řadě do rukou Židů. V Rusku zůstanou na živu jen Židé a pak nebude třeba Palestiny.

24. VI. 1922.

16. **Lord Curzon o světovém míru.**

Dne 11. února 1920 měl zahraniční ministr Anglie ve sněmovně lordů lord Curzon obsáhlou řeč, jak možno světu vrátiti mír. Curzon pravil: Konference v Paříži pracuje k tomu, aby uklidnila celý svět, který pětiletou strašlivou válkou krvácel na všech stranách. Během války vynořily se nové síly, které postupně braly účast v zápase a nyní při mírovém jednání spolupůsobí nové zásady, které dříve nikdo neznal. Není možno, by se rozbouřený svět rychle utišil. Musíme si zvyknouti, že bouře národů budou trvati několik let. Státníci mírové konference v Paříži namáhali se dle svého nejlepšího svědomí, aby vrátili světu mír. Mám za to, že mírové smlouvy budou dle nutných potřeb změněny. My jsme začali s Německem po ratifikaci míru opět obchod a diplomatický styk. My chceme Německo podporovati, pakli splní poctivě podmínky míru. Svaz národů je zbudován.

Tento svaz jest nutný. Potřebujeme záruky, aby mír nebyl rušen, nýbrž také zajištěn. Jsem přesvědčen, že založením svazu národů zahájeno jest nové období světových dějin. Dosud nebyl zjednán mír s Tureckem. Doufali jsme, že Sev. Amerika převezme část likvidace Turecka, ale státníci Sev. Ameriky odepřeli jakoukoliv účast na tomto podniku. Anglie jest plně zaměstnána v Bagdadu a celé Mezopotamii. Turecko ukládá mocnostem obrovské úkoly. Jde tu o Cařihrad, o Dardanely, o území kolem Cařihradu, o rozdělení Turecka, o přední Asii. Znám otázky orientu 30 let, ale musím se přiznati, že mám z tureckého problému veliký strach. Anglie má v Turecku zájmy největší. Máme nyní obrovskou úlohu řešiti problém Ruska a Turecka. Obě císařství jsou zborcena. Rusko nás naplňuje hrůzou. Takové zločiny, které se tu páchají, neznal dosud svět. Neříkejme, že nám do toho nic není. To je klam.

Mám za to, že na uklidnění světa jest nutně třeba, aby Anglie a Francie ve všem šly společně a svorně. Ovšem máme působiti jen tak, dokud nám toho dovolují naše vojenské síly.

Řeč lorda Curzona jest sice vážná, ale nepoznáme nic z toho, že by Anglie chtěla učiniti konec hrůzovládě židovských vrahů v Moskvě. Německý tisk dokonce tvrdí, že Anglie si nepřeje zrušení sovětové vlády.

Holandská korespondenční kancelář oznamovala 14. února z Haagu sjezd agentů ruských u bolševika Wijnkoopa. Sjezd agentů bolševických konal se v Haagu 3. února 1920. Byli tu bolševičtí agenti pro Německo, Švýcarsko, Indii, Bulharsko, Uhersko a Sev. Ameriku. Richard Manuel, Sylvia Pankhurst, Klares Zethin tu řečnili. Židovská vláda v Moskvě zaslala do Haagu za několik milionů diamantů a perel a 20 milionů rublů zlata na světovou agitaci bolševickou, která se má zahájiti usilovnou agitací na celém světě počátkem jara.

Židovský car Bronstein vyloupil klenotnici carskou a z této loupeže posílá perle a diamanty do Haagu, aby se z této loupeže platili židovští agitátoři světové židovlády. —

Chaim Bronstein zařídil armádu pracovníků, prozatím 100 mužů, kteří musí pracovati na dráze pod komandem bodáků. Kdo by se práci vzpíral, bude zastřelen. Takovou hrůzovládu zavádí židovský car. Středověká robota za vlády šlechticů jest proti této židovské hrůzovládě jako nevinná dětská hra.

Wolfova telegrafní kancelář oznamuje současně, že bolševická vláda v Turkestanu rozesílá své agenty do centrální Asie. Jest tu země Kirgisů, Turkmenů, jest tu Chiva a Buchara. Tato obrovská země od východu Kaspického moře se rozprostírající má rozlohu 3 milionů čtv. km. Centrální tato Asie jest tedy šestkrát tak rozlehlá jako bývalé celé Rakousko-Uhersko. Nyní z Taškentu se posílají do všech těchto končin bolševické vyzbrojené oddíly turkestanské vlády bolševické, aby tu upevňovaly vládu sovětů. Obyvatelstvo centrální Asie jest 5 milionů Kirgisů, Turkmenů a jiných menších národností, kteří vesměs jsou vyznavači Islamu. Menšina 3 miliony byli Rusové. Ruská inteligence je tu od bolševiků vyvražděna. V Taškentě samotném jest ještě 70.000 válečných zajatců, z nichž 6.000 Čechů, kteří tu patrně všichni zahynou. Jeden inženýr z Prahy rodilý, prchl z Taškentu a přijel do Prahy. Útěk ten ho stál 60 tisíc dollarů. O těchto hrůzovládách židovských vrahů Anglie dobře ví a mlčí k tomu. Také ostatní vlády Dohody mají vědomost o zločinech, které provádí v celém Rusku židovský car Bronstein.

24. II. 1920.

17. **Wickham Steed proti Lloydu Georgemu.**

Když zuřila světová válka, když Zeppeliny lítaly nad Londýnem a vrhaly pumy, tu státníci Anglie proklínali Německo a volali síru a oheň na ně. Kdo viděl Zeppelina letět ve vzduchu, jako my v Praze jsme jej často viděli, jelikož konali poštovní službu mezi Bukureští, obsazenou Mackensenem a Berlínem, kdo tyto obry příšernou rychlostí viděl letěti vysoko ve vzduchu, dovede chápati šílený strach obyvatelů Londýna z nich.

To nyní zapadlo do moře zapomenutí. Anglie nadobro zapoměla na všechny přísahy, na všechna proklínání ve válce proti Německu pronesená. A přece vede Německo vlastně světovou válku dále a to způsobem hrozivějším a strašným. Německo prostě mírové podmínky ve Versaillu jím podepsané odmítá, náhrady válečných škod neplatí a neustoupí, jak tvrdil opětně kancléř dr. Wirth. Náčelník anglické vlády, Lloyd George, na povel finančních Židů bursy londýnské plné čtyři roky podporuje Němce, aby neplnili podmínky mírové smlouvy. Za tím účelem svolává stále nové porady a sjezdy, na kterých by konečně bylo ujednáno, že Německo nemusí platit válečnou náhradu 132 miliard marek ve zlatě v míru versaillském jemu uloženou.

Když francouzská komora poslední porady v Cannesu náhle rozbila a Žida Brianda rázem zbavila úřadu ministerského předsedy, jelikož seznala, že Žid Briand pracuje společně s Lloydem Georgem a se Židem Rathenauem, zahraničním ministrem Německa, který meškal stále více v Londýně jak doma v Berlíně, tu svolal Lloyd George opět novou a mnohem větší poradu do Janova, ku které sezval Němce i židovské vrahy z Kremlu z Moskvy. —

Konferenci v Janově řídil italský ministr zahraniční, Žid Schanzer. Máme tu doklad, že Židé nad celým světem vládnou a že státníci Lloyd George a jeho společníci vykonávají jenom rozkazy židovské vlády světové. Zdá se však, že hlavní židovský otrok nebude dlouho vládnouti. Jsou tu příznaky, že konference v Janově zlomí Lloydu Georgeovi vaz.

Anglický list »Observer« oznamuje, že volby do parlamentu Anglie jsou odsunuty na podzim, až jak dopadnou věci v Irsku a v Janově. Odpůrce Lloyda George lord Northcliffe, jest majitelem listů »Times« a »Daily Mail« a několika listů venkovských. Lord Northcliffe tvrdí v těchto listech, že Lloyd George svolal světovou konferenci do Janova, aby upevnil svou moc. Northcliffe chtěl konferenci Janovské zabrániti, ale nedosáhl toho. Jako dopisovatel »Timesů« přišel do Janova redaktor listu toho, Wickham Steed. Týž tvrdí, že Lloyd George je spolčen s bolševiky, kteří do Janova přišli, aby dále a účinněji mohli pracovati na uskutečnění světové revoluce. Čičerin, Rakovski, Joffe, Litvinov-Funkelstein, a všichni židovští emisaři baví se a hovoří s diplomaty Evropy jako vládci Ruska, jakoby v Rusku, jimi zotročeném, nezmíralo na miliony ruského lidu hladem vinou těchto židovských zlosynů.

Wickham Steed varoval i občany Spojených Států před konferencí ve Washingtoně, aby nevěřili, že Lloyd George zastupuje smýšlení lidu anglického. Odběratelé listů Northcliffa jsou nejvíce v Londýně a na jihu Anglie a jest jich několik milionů. Hlavní panoš Lloyda George jest Žid Keynes, vydavatel »Manchester Guardianu«. Pro vládu bolševiků pracuje v Anglii George Lansburg, vydavatel socialistického listu »Daily Herald«. — Na schůzi socialistů Independent Labor Party měla se odhlasovat resoluce oslavující vládu bolševiků v Kremlu. Vůdce socialistů, Ramsay Macdonald, resoluci tuto zavrhnul a tak nedošlo k tomu, že byla schválena.

Pakli se obratnému anglickému žurnalistovi, Wickhamu Steedovi, podaří dobře vylíčiti z vlastního poznání židovské vrahy ruského lidu, dožijeme se přece, že Lloyd George bude svržen. 2. VI. 1922.

18. **Hlad v Evropě.**

V Národním shromáždění byla projednána vyživovací situace česko-slovenské republiky a poukázáno, že potřebujeme nutně z ciziny pomoc. —

Můžeme říci, že šestý rok války nastává, poněvadž se nikde v zemědělství normálně nepracuje a pracovati nemůže, jsou všechny tvořivé síly z valné části válkou zničeny. —

Šest let odpočívá již Rusko.

Roku 1913 bylo zde obděláno:

	osevní plochy v hektarech	sklizeň v metr. centech
pšenice	25,117.000	228,010.000
žita	29,088.000	246,888.000
ječmene	12,207.000	121,401.000
ovsa	17,013.000	160,475.000

Roku 1913 bylo z Ruska vyvezeno pšenice 33,186.000 metr. centů, žita 6,155.000, ječmene 38,463.000. Většina tohoto ohromného množství obilí šla do Německa.

Rusko nyní Evropě chybí a nedá se nikým nahraditi, ani ne Amerikou. Státníci Anglie to nechápou, že nechají vládu nad Ruskem nerušeně židovským vrahům.

Sir William Goode vydal veliký pamětní spis o nebezpečí hladu, který hrozí vlastně celému světu. Dle jeho odhadu potřebuje na r. 1920 k výživě lidu 5 milionů metr. centů obilí republika Polská, dále uvádí sir Goode, že republika Česko-slovenská potřebuje 3.5 milionů metr. centů obilí, republika Rakouská potřebuje 6.3, Uhry 18 milionů metr. centů obilí, půl mil. metr. centů masa a půl mil. metr. centů cukru. To jsou zde uvedeny položky spotřeby, které nejsou domácí těžbou v těchto zemích kryty. Armenie potřebuje měsíčně 60.000 metr. centů mouky. To vše se má dovážeti z ciziny do těchto zemí. Vyživovací schodek česko-slovenské republiky odhaduje tedy sir Goode na 3½ mil. metr. centů obilí na rok 1920. —

Nyní ale tyto země hladem ohrožené nemají, zač by koupily. Poražené Německo mělo 1. února 1920 tuto platební sílu: 100 hol. zl. 3.746 marek, v míru 160, do Bruselu 100 franků 694 marek, v míru 80, do severních států za 100 K 1800 marek, v míru 120, za 1 libru šterlinku 328 marek, v míru 20, do Švýcar za 100 franků 1.628 marek, v míru 80, do New-Yorku za 1 dollar 100 marek, v míru 4.

Tutéž platební sílu jako německá marka má českosl. koruna. Němci nám platí za 100 Kč 88 marek; ovšem na papíře, ve skutečnosti počítají na 1 marku 2 Kč.

Německo vytěžilo r. 1910 uhlí kamenného 1.165 mil. metr. centů a hnědého 938 mil. metr. centů. Je to o polovinu méně jak v míru. Francie vytěžila roku 1919 uhlí 195 mil. metr. centů. Dovezeno bylo k tomu do Francie cizího uhlí 186 mil. metr. centů.

Berlínský Kassen-Verein měl za rok 1919 pokladní obrat 176 miliard marek, roku 1915 měl pokladní obrat 43 miliard marek. Čistého zisku měl 383 milionů marek. Bankovní firmy Warschauer, Mendelsohn a soudruzi jsou zde hlavní činitelé. — Jak vidno, je tu obrovský rozmach kapitalismu po válce.

Anglický státní dluh vyrostl koncem roku 1919 na 7.481 milionů liber šterlinků. Roku 1914 před válkou byl tento dluh 707 milionů liber. Čítáme-li 1 libru za 320 Kč, byl

by státní dluh Anglie 2,393.920 milionů Kč. To jest okrouhle 2½ bilionů Kč, číslo to, které si nedovedeme ani představiti.

Dne 5. února 1920 měla anglická banka v oběhu papírových peněz 89 mil. liber. Týdně stoupá oběh ten za 1 milion liber. Londýnské clearinghouse čili odúčtovací banky vyrovnají týdně za 900 mil. obchodních účtů.

Roku 1919 vystavěla Anglie lodí v prostoru 1 milion 620.000 tun. Roku 1913 bylo v Anglii vystavěno lodního prostoru 1,930.000 tun. Za rok 1919 bylo na všech loděnicích světa vystavěno 7,444.549 tun lodního prostoru,

To jest o 3,811.000 tun více jak r. 1913. Samotná Amerika vystavěla za r. 1919 lodního prostoru 4,075.385 tun. Tím překonává Sev. Amerika daleko samotnou Anglii, která byla po dlouhá léta na moři na prvním místě. — Nyní je světový lodní prostor daleko větší jak byl před válkou, takže ztracených 14 mil. tun lodního prostoru, které byly zničeny ponorkami, jsou již dlouho nahrazeny. —

Mohlo by se proto míti za to, že světová doprava obilí na oceánech děje se nerušeně a přece není tomu tak. Není uhlí. Na anglických loděnicích se proto staví takové dopravní lodě, které mají dobré plachty k napnutí, by síla větru nahradila drahé uhlí. Lodě ty jsou opatřeny pouze naftovými motory. Tyto lodě nemusí nakládat uhlí a mohou lodní prostor využitkovati k nákladu zboží. Plachetní lodě tímto zase obživují.

Sev. Amerika půjčila spojencům do konce roku 1919 válečného a hladového úvěru za 9.647 mil. dollarů. Ubozí dlužníci nemohou ale platit ani úroky. Do konce r. 1919 dluhují Sev. Americe úroky: Anglie 14,441.000 dollarů, Francie 94,022.000, Italie 54,957.000, Rusko 16,833.000, Belgie 11,465.000, českosl. republika 1,667.000, Srbsko 917.000, Rumunsko 610.000. Sev. Amerika půjčila do války a k zahnání hladu spojencům zde jmenovaným 9.647 mil. dollarů, dle nynějšího kursu v československ. korunách 964.700 milionů Kč.

Proto se nám Američané posmívají, že by koupil každý americký milionář celou česko-slovenskou republiku. Jak vidíme, dělá mezi dlužníky parádu i čs. republika. Ale nedělejme si z toho nic, jsme v nóbl společnosti, jelikož nejbohatší velmoc světa, Anglie, také neplatí Sev. Americe úroky.

Státníci velmocí mohou ze zprávy sira Goodesa přec nahlédnouti, že nemá-li Evropa zhynouti hladem, jest nanejvýš nutno Rusko vyrvati ze spárů židovských zločinců. —

19. **Zkáza Evropy.**

Veliká katastrofa, která stihla celé skorem lidstvo světovou válkou, jde svým železným krokem ku předu a nikdo již nemůže tuto zkázu Evropy zmírniti, ani zmenšiti. Potrvá toto ničení ještě několik desítiletí, až zločinné toto plemeno, které všechnu tuto zkázu provádí, nebude míti před sebou již nic, než z celé Evropy saharskou pustinu. Jsou právě lidé, kterým toto ničení okamžitě přináší zisky, ale na konec pohltí zkáza i je samotné. —

V ČS. to zvolna praská. Plameny bolševického požáru již vyšlehávají. Oheň zuří uvnitř. Nejistota života a majetku není nikde chráněna.

Počet zločinů stoupá.

V Německu vede diktátor Žid posl. Kohn válku proti měšťáckým stranám. Dělnictvo jest vyzbrojeno spoustou zbraní a střeliva, ukládá městům válečné kontribuce, vrhá buržoisty do žalářů, vraždí a loupí.

Policie ve Vídni vydala tyto dny následující přehled kriminalistiky v policejním obvodu Vídně:

	r. 1915	r. 1917	r. 1918	r. 1919
počet vloupání	979	2.912	4.688	3.639
počet krádeží	1.579	5.339	6.572	6.107
podvodů	22	126	840	868
zpronevěr	2	49	372	304
lupičství	8	6	64	102

Počet vražd stále stoupá. Roku 1915 bylo uvězněno v policejním zajišťovacím vězení 1.427 osob, r. 1919 bylo jich 2.679 osob.

Kristián Doering v Kodani vydal přehled o ztrátách obyvatelstva států evropských následkem světové války. Doering odhaduje ztrátu obyvatelstva na 35 milionů a sice 20 milionů méně narozených a 15 milionů padlých a zemřelých. Převaha žen v Evropě stoupla z 5½ na 15 milionů osob. Ztráty obyvatelstva v Evropě se rozdělují následovně:

	méně naroz.	padlých a zemř.
Německo	3,500.000	4,750.000
bývalá Austrie	3,750.000	3,500.000
Anglie	750.000	1,500.000
Francie	1,500.000	3,750.000
Italie	1,500.000	1,500.000
Belgie	333.000	500.000
Bulharsko	155.000	185.000
Rumunsko	150.000	519.000
Srbsko	320.000	2,020.000
Rusko	8,333.000	7,333.000

Možno však souditi, že ztráty lidské v Evropě budou ještě větší, jak tento odhad Doeringův udává. Zdá se nám, že ztráty Bulharů budou daleko větší. Ztráty Ruska odhadují se na 30 milionů lidí. Tím by stoupnul počet ztrát obyvatelstva Evropy na 50 milionů. Veškeré státy Evropy, ani bohatou Anglii nevyjímaje, vedou finanční život jen zdánlivě. Tisknou se papírové peníze a záplava jejich stále mohutní. Dne 15. března 1920 hlásí banka rakousko-uherská ve Vídni oběh papírových korun na 60.100 milionů. Za poslední týden před 15. březnem bylo natištěno 353 a půl milionu korun nových papírů. — V republice Rakouska bylo toho dne v oběhu 14.700 milionů korun papírových peněz. Za poslední týden jich přibylo 306 milionů korun. Banka německá v Berlíně hlásila 6. března 1920 oběh papírových marek 41.648 milionů.

Za poslední týden bylo natištěno 614 milionů papírových marek. Takovým prostředkem udržuje v chodu Německo stroj státní a celý ostatní hospodářský život.

K tomu dlužno připočítati 16.931 milionů marek pokladních poukázek spořitelen. Německo mělo toho dne v oběhu 54.679 milionů marek papírových peněz. Před válkou bylo tu papírových peněz za 3.000 milionů marek.

Banka francouzská v Paříži měla 18. března 5.582 milionů franků zlata, 38.160 milionů franků papírových peněz. Za poslední týden bylo staženo 304 milionů papírových franků. To je zjev potěšitelný a budoucnost ukáže, zda banka francouzská má tolik

finančního základu, aby mohla papírové franky ukládat do sklepů banky. Vše závisí od toho, zda Francie nebude nucena k velikým nákupům za hranicemi.

Švédská státní banka hlásila 18. března 264 milionů K zlata, a 690 milionů K papírových peněz v oběhu. I tento neutrální stát, který nahromadil si miliardy z podloudnického obchodu do Německa, má více jak dvojnásobné množství papírových peněz, než je zlatý kovový poklad. Dne 29. března byla dle toho platební síla německé marky následující: 1 dollar 71 marek, 100 belgických franků 537, 100 dánských K 1.373, 1 libra šterlinku 289 marek, 100 pařížských franků 494 marek, 100 hol. zl. 2.717, 100 lir 362, 100 norvéžských K 1.413, 100 korun rakouských 28, 100 švédských K 1.588, 100 švýcarských fr. 1.281 marek, 100 španělských peset 1.281, 100 českých 93 marek. Na některých valutách německé marky stouply.

Žid Keynes byl v Paříži za anglické finanční ministerstvo poradcem státních financí dohodových států. Nyní je v Londýně pověřen vládou anglickou opatřiti finance pro Židy v Palestině. Finanční komité palestinské tvoří Žid Herbert Samuel, Frank Goldschmiedt, William Hartlev a finančník americký Žid Flexner. Žid Keynes vydal spis, ve kterém dokazoval dohodě, že Německu mírem versaillským ukřivdila. Chápeme proto jásot židovských novin nad tímto spisem židovského souvěrce Keynesa.

Následkem zbědované valuty všech evropských států nemohou státy s bohatou valutou vyvážet zboží do zemí papírovou záplavou stižených. V amerických přístavech leží nečinně 600 velikých parníků, jež by rády vezly náklady zboží do Evropy, ale nemohou ničeho odvážet, poněvadž platidla evropských zadlužených a hladových zemí nejsou vítanou zárukou za dodané zboží. Za to vezou americké lodě nesčetných vystěhovalců zpět do Evropy. — Z New-Yorku do Hamburku platí se 100 dollarů v mezipalubí. Jelikož nyní 1 dollar platí 74 Kč, stála by tato jízda v českých korunách 7.400 Kč. Jedna kabina stojí za tuto jízdu 200 dollarů, to by bylo 14.800 Kč. Jak je drahá doprava osob, tak drahá je také doprava zboží.

Psáno 4. dubna 1920.

20. **Evropa po válce.**

Uplynuly již plné 4 roky od kapitulace Německa, 11. listopadu 1918, ale dosud Evropa rozparcelovaná v různých mírových smlouvách není definitivně upravena a také nebude. Kdy se Německo postaví na odboj, to nikdo nemůže předvídati, to závisí od mnoha činitelů.

Na teritoriu bývalé Austrie byly zřízeny:

	čtver. km	obyvatel
čsl. republika	140.500	13,596.000
maďar. republika	92.700	7,890.000
rakouská republika	82.100	6,439.000
Jugoslavie	262.700	12,730.000
Rumunsko	303.800	16.710.000
Polsko	369.100	28,295.000

Tyto státy utvořeny buď cele neb z části z teritoria Austrie, která měla rozlohu 676.615 km čtver. a čítala při vypuknutí války 53 milionů obyvatel a postavila do pole 8 milionů ozbrojených mužů.

Srbsko mělo před válkou 48.303 km čtver. a čítalo 2,911.701 obyvatel. Vyrostlo tedy ve velikou říši jihoslovanskou, která by nabyla teprve tehdy rozhodující vlády na Balkáně, kdyby k ní bylo přivtěleno Bulharsko a sporné důležité území Rjeky a Albanie, které si chce za každou cenu i násilím urvati Italie na úkor Jihoslovanů. Všeobecně se soudí, že Jugoslavie a Italie se budou jednou měřit ve válce, jelikož Jugoslavie musí toužiti po tom, aby získala jí neprávem urvanou Istrii, Terst a Gorici.

Rumunsko mělo před válkou 131.351 čtver. km a čítalo 7,248.000 obyvatel. Získalo tedy válkou nejvíce. Polska jak známo nebylo. Velmoci Evropy jsou nyní seskupeny následovně:

	čtver. km	obyvatel
Rusko sovětské	4,490.500	112,000,000
Německo	469.000	59,155.000
Anglie	314.800	47,340.000
Francie	551.000	39,403.000
Italie	305.600	38,835.000

Rozdíl před válkou byl následující:

	čtver. km	obyvatel
Německo	540.858	64,925.943
Francie	536.464	39,601.509
Italie	286.682	34,671.377

Ztráty Německa na území nejsou tak značny, za to na obyvatelstvu již citelnější. Nové státy z teritoria carského impéria jsou dále:

	čtver. km	obyvatel
Litva	154.000	4,800.000
Finsko	387.500	3,340.000
Estonsko	67.800	1,750.000
Lotyšsko	65.000	1,500.000

Ostatní státy zůstaly nezměněny:

	čtver. km	obyvatel
Belgie	30.500	7,634.000
Holandsko	34.200	6,831.000
Portugaly	91.900	5,960.000
Španěly	505.200	20,780.000
Švédsko	448.100	5,850.000
Řecko	152.300	5,600.000
Bulharsko	105.200	4,280.000
Švýcary	41.800	3,860.000

Dánsko	44.400	3,111.000
Norvéžsko	363.800	2,691.000

Ztráty obyvatelstva v Bulharsku nejsou dle toho pak značny. Zbytek Turecka, Cařihrad, má 1000 čtver. km a na 1,200.000 obyvatel. Jsou tu pak ještě pidimužické státy Monaco, San Marino, Lichtenstein a Andora.

Saarská pánev, Gdánsko, Zadar, Rjeka, území Memelu jsou pod správou vlády Svazu národů, či nejvyšší rady Dohody jako exekutivy.

Lucembursko má 2.600 km čtv. a 264.000 obyvatel. Tím je celá Evropa popsána. Máme nyní v Evropě 19 republik a 19 monarchií. Před válkou bylo 22 monarchií a 5 republik.

Jak dlouho se tato nová Evropa udrží, to jest ovšem otázkou budoucnosti. Když bylo po válkách s Napoleonem, odbýval se ve Vídni kongres, který trval plný rok. Vídeň hýřila a vládla tehdy nad Evropou. Trvalo to pouze 100 let, a celá Evropa je dnes na novo upravena. Hranice vyměřoval senátor Tardieu ve Versaillu. Vše se řídilo dle receptu, který vydal Wilson, že žádný národ nemá býti proti své vůli podřízen jinému. Angličtí státníci zapřísahali se, že nesmí přijíti již žádná válka. Zatím se děje opak. Přípravy jsou v plném proudu. Rudé armády Žida cara Chaim Bronsteina stojí na hranicích Polska a Rumunska. Maďaři a Němci zbrojí. Zvláště Maďaři nejsou nijak odzbrojeni. Kontrolní komise dohody v Pešti nevydala dosud žádnou zprávu o tom, zda obrovské zásoby zbraní maďarské armády byly odevzdány.

21. **Veliká socialistická republika německá.**

Proces světové války jde ku předu, ale není ukončen. Wilson stanovil pro severní Ameriku 11. listopad za den sváteční, za den modlitby, kterého dne se mají v celé sev. Americe konati děkovné služby Boží za vítězství spojenců nad Německem.

Dílo spojenců je však nedokonané.

V zemích, kde mělo panovati právo německých zbraní, panuje nyní anarchie. Spojenci jsou nuceni nyní vyrvati ze spárů anarchie v první řadě celou říši ruskou.

Zavražděním nešťastného a nevinného cara Mikuláše II. ocitlo se Rusko v naprosté moci Židů. »Večernaja Vremja« udala tyto vládce Ruska:

Steklov—Nachamkes
Zinovjev—Apfelbaum
Trocký—Chaim Bronstein
Kameněv—Rosenfeld
Suchanov—Gimmer
Gorev—Goldmann
Meškovský—Goldenberg
Larin—Lurie
Lenin—Zederblum.

Tito židovští vrahové, kteří dali v době své hrůzovlády postříleti na tisíce kněží, šlechticů, občanů, jich majetek uloupili a zničili, tito vrahové zastiňují krvelačné předáky francouzské revoluce. Židé čekali přímo na tuto válku, aby Rusko ovládli. Jich spřeženci, všechna loupežná lůza z celého Ruska, socialisté, vyznavači líčení Žida Mardochaje z Trevíru, který své jméno pozměnil na Karla Marxe, ovládají nyní Rusko.

Naše česká žurnalistika o židovské této veliké republice mlčí. Jen tu a tam přinese článek o bolševismu, jako »Národní Politika« 24. listopadu, ale v celém tom článku o bolševismu marně bychom pátrali po původcích a nositelích toho bolševismu, na ně veřejně ukázati »Národní Politika« nesmí? Bojí se Židů?

Světová válka přivedla do zemí centrálních mocností naprostou anarchii.

Němci prohlašují, že republika Deutsch-Oesterreich pojímá veškeré části bývalého Rakouska, kde bydlí Němci. Němci dle toho jednají a zařizují ve všech částech německých branou svoji moc. Zbraně se vozí do Liberce a všech větších německých měst. Mužstvo z Lince 150 počtem obsadilo Vimperk, německé vojsko z Dolních Rakous obsadilo Krumlov, Kaplici a podobné ozbrojené výpravy Němců půjdou na Moravu.

Němci prohlašují zřízení veliké socialistické republiky, která musí pojmouti veškeré Němce z dřívějšího Německa a Rakouska. Republiku tu budou ovládati Židé. Státní tajemník Erzberger, o němž se tvrdí, že sám je původu židovského, uveřejnil v »Germanii« 17. listopadu velký článek, ve kterém se táže, proč všechna vedoucí místa německých republik mají v rukou Židé. Diktátorem republiky Deutsch-Oesterreich jest Bedřich Adler, státní tajemník Otto Bauer, oba příslušníci židovského plemene. Republika Bavorská má presidenta Karla Eisnera, finančního ministra Joffeho, a poslala do Prahy konsula Žida Artura Weisse. Republika Německa má presidenta Žida Eberta, policejního presidenta v Berlíně Žida Hirsche. Tak to jde do nekonečna podle vzoru Ruska. Křesťanské rodiny dynastické byly vypuzeny, ale jich místo mají v moci Židé. Orgán Adlera, vídeňská »Arbeiterzeitung« žádá, aby veškeré dynastie byly převezeny na jeden odloučený ostrov.

Pakli nejsou státníci Anglie a Sev. Ameriky slepí, musí toto tažení Židů, ovládati celou Evropou, viděti. Zde nezbývá státníkům dohody jiného prostředku, než na mírovém kongresu ve Versaillu projednat otázku židovskou. Dokud nebudou Židé odstraněni a odvezeni z Evropy, dotud nebude nikdy klidu v evropských státech. Toho si musí býti Wilson vědom. Jak Židé řvali před budovou ministra války ve Vídni v měsíci červenci 1914 každého večera »Wir wollen Krieg«, my chceme válku, tak řvou nyní po celé Evropě: My chceme republiky a pány těchto republik budeme my, Židé.

Pakli světová válka měla vésti k takovým výsledkům, tak byla všecka ta krev českých legionářů a ostatních národů, jichž vojska bojovala proti Německu, prolita nazmar. Orgán Žida Adlera, »Arbeiterzeitung« se nám 20. listopadu 1918 v článku »Der tschechische Staat«, sepsaný od Kautského, veřejně posmívá, že stát československý je nemožný a tvrdí, že sedm milionů Čechů je v tomto státě sevřeno se tří stran od Němců, kteří tento stát také rozdrtí.

Velká socialistická republika židovská »Deutschland« bude zřízena z bývalého Rakouska a Německa dle slov diktátora Žida Bedřicha Adlera, který v řeči 6. listopadu 1918 v dělnické radě ve Vídni proslovené pravil: Zásady Bebla a Liebknechta, Marxe a Engelse budou uskutečněny ve veliké socialistické republice Německa. Den se blíží, kdy všichni Němci budou sjednoceni pod jedním praporem a soustředěni v jediném parlamentě.

Proti Vilémovi a jeho plánům čtyřdohoda bojovala po čtyry roky a jeho armády zničila. Vilém chtěl světovládu Němců. Nyní na místo Viléma nastoupil Žid Bedřich Adler.

Co učiní státníci Anglie a Sev. Ameriky, aby nebyla světová válka prohraná?

Psáno 29. listopadu 1918. Světovláda Židů se během let ještě více upevnila.

22. **Německo a bolševici.**

Vladimír Burcef uveřejnil 1. srpna 1920 ve »Voss. Ztg.« tento článek:

Nebyl jsem v Berlíně přes 10 let. Tehdy byl jsem psancem a bojoval jsem proti carismu a jeho tajné policii. Tehdy jsem jen náhodou uniknul žalařování v Berlíně. Nyní jsem v Berlíně jako ruský novinář. Chci o Německu vydati obšírný spis. Chci se pokusiti, zda Německo a Rusko se mohou spolčiti anebo zda budou dále žíti jako dva nepřátelé. Mám za to, že mohu tak psáti volně jako bych byl v Paříži. Byl jsem vždy od r. 1914 protivníkem německé dobyvačné politiky. Potíral jsem tuto politiku v novinách, kde mi to jen možno bylo. My Rusové víme, že světovou válku vyvolalo Německo. My Rusové ale víme, že vy, Němci, jste vyvolali bolševictví. To je nová zbraň, kterou Německo se snaží zničiti Rusko. Němci jsou sousedi Francie a Ruska. Z toho stanoviska si přejeme, aby život mezi těmito sousedy se uklidnil a vytvořil se v život klidný, přátelský. Musí býti mezi námi jasno, kdo válku začal a kdo založil bolševictví.

Německo chtělo světovou válku vyhráti a státi se pánem celého světa. Němci proto bojovali proti Rusům všemi prostředky a neštítili se rozšířiti do Ruska jed bolševismu nastolením panství Lenina a Trockého. Němci opovrhovali bolševictvím a přáli ho jen Rusům. Němci doufají, že bolševictvím bude Rusko navždy zničeno. Němci doufali, že bolševictví bude v Rusku řáditi a ničiti jako zhoubný jed, v Německu ale bude působit na dělnický lid jako sladký med. Když vypukla válka, bylo mnoho vůdců ruského bolševismu zatýkáno v obvodu Německa a Rakouska. Centrální vlády poslaly pochytané bolševiky do Švýcar, kde se tito soustředili v Zimmerwaldu a Kientalu. V těchto dvou švýcarských vesnicích číhali bolševici na daný okamžik, aby se odebrali na pokyn Němců do Ruska, do týla ruských armád a zde ruské vojsko přiměli k útěku domů. Lenin, Zinověv, Bacharin pracovali v Kientalu parou. Jim pomáhali agenti německé vlády, roznášeli agitační letáky od bolševiků sdělané a házeli je do ruské fronty.

Plné dva roky 1916 a 1917 bral Lenin od německého generálního štábu peněžité podpory. To jsem dokázal četnými důkazy v časopise »Obstče Djelo«. Německý generální štáb postaral se o dopravu bolševických agentů z Německa do Ruska, kam je vozil ve vozech zaplombovaných. Pak byli do Ruska ze Švýcar přes Německo dopraveni Lenin, Zinověv, Lunačarski a celá řada jiných bolševiků, kteří nyní jako komisaři vládnou v Rusku.

Když byl Kerenski u vesla, tu Němci živili bolševické agendy peněžitými dary a podporovali je svými vládními orgány. Němci provedli státní převrat v Rusku a nastolili vládu bolševickou v říjnu r. 1917. Je to katastrofa, jakou svět dosud neviděl. Bolševictví sežírá nyní celý svět a trpí jím Rusko, Anglie, Francie, Amerika Italie, Polsko, Česko-Slovenský stát, Německo a bývalé Rakousko. Po převratu mohli se bolševici v Rusku držeti v Kremlu jen podporou Německa. Němečtí důstojníci zařizovali bolševickou armádu a vedou ji dosud. Bez podpory Německa by nikdy bolševici nebyli ovládli Rusko. Nikdy by se bolševici nebyli zmocnili vládní moci bez podpory Německa. Nyní se stali bolševici metlou světa jako sedm ran egyptských. Němci začali hned od počátku války drobit Rusko. Ukrajina a baltické státy i Polsko jsou dílem německé politiky na zdolání a ovládání Ruska. Německo dosáhlo, čeho chtělo. Rusko je dnes rozkouskováno a zničeno. Zároveň ale Němci nemají z toho žádný prospěch. Sami jsou nyní bolševictvím zamořeni. Musíme míti doklady k tomu, aby Německo neodvážilo se zapírati, že bolševictví nechtělo, jako nechtělo světové válce. To vše jsem již dávno objasnil v mém listu »Obstče Djelo« již za Kerenského, kdy bolševici začali pracovati. Tehdy jsem v Petrohradě vyzval všechny ruské vlastence, aby povstali proti bolševikům. Podařilo se mi prchnouti a utéci do Švýcar. Nepřestanu proti bolševikům bojovati. Nám Rusům jsou Lenin a Trocký a všichni

jich přívrženci zrádci Ruska. Oni prodali Rusko Němcům. Žid Joffe vztýčil v Berlíně prapor na ruském vyslanectví před Vilémem.

23. **Židovská otázka v Německu.**

Veliký liberální denní list »Kölnische Zeitung« přinesl 16. května 1920 delší úvahu o znovuvybudování vnitřní stavby Německa.

Všichni Němci si musí dnes uvědomiti, že vlast má právo větší, jak politická skupina. Veškeré strany občanské musí se spojiti v jeden celek. Veškeré politické strany v Německu přetřásají nyní palčivou záležitost všem společnou, a tou jest otázka židovská. Hlavní list lutheránů v Berlíně »Kreuzzeitung« napsal, že je třeba, aby se veřejně projednaly škody způsobené židovskými předáky v politice, v kultuře a v hospodářství Německa. Otázka ta je palčivá.

Hluboko do řad dělnictva pronikla otázka židovská. Všude proudí antisemitism a všude se o něm jedná. Žhavé železo nelze bráti do holé dlaně a nejmíň se tak doporučuje před volbami do říšského parlamentu. Ale přece si troufáme o této otázce jednati, abychom dokázali, že antisemitism jsme nikdy nepěstovali, abychom také zavčas oněm Židům, kteří chtějí poctivě mezi námi žíti, umožnili, by se vzpamatovali a v příhodný okamžik se obmezili na ono židovství, které jim v klidném životě v Německu není na překážku. Antisemitism z hlediska náboženského a hospodářského dnes prozatím neprojednáme. Kdyby nebylo židovství, nebylo by křesťanství. Kdo Židům závidí bohatství, nechť se pustí s nimi do konkurence. Projednáme také otázku, kterak si dnes vedou Židé v Německu ve veřejném politickém životě. Nechceme Židy odtud vyháněti dle vzoru plemenných antisemitů. — Jsou však politikové, kteří tvrdí, že mezi Němcem a Židem je rozdíl národnostní. Německo bylo v poslední době zaplaveno Židy z Ruska, Polska a Haliče. Tito Židé zasáhli hluboko do osudu německého národa. Mnozí Židé uznávají, že Němec a Žid jsou dva cizorodí živlové, uznávají také, že Židé od převratu příliš se hnali do popředí politického a státního života v celém Německu. V »Jüdische Monatshefte« napsal v prosinci 1919 dr. Kayser, že na všech revolucích v Německu vypuknuvších brali hlavní podíl a účast Židé. Židé se vybouřili v této revoluci pro svoje státní a sociální záměry. Toto vybouření Židů na barikádách v ulicích Berlína zavdalo všem něm. občanům příčinu, by si Židů a jich počínání důkladněji všímali. To má býti všem Židům výstrahou, aby sami svým vyzývavým jednáním neprohlubovali propasť mezi Židy a německým lidem. Němečtí liberálové vydali v měsíč. »Deutsches Volksthum« sešit 6., ročník 1919 úvahu, ve které Židům dávají rady, jak se mají v Německu chovati, chtějí-li tu dále klidně žíti. Zde stojí psáno následující: Každý národ má právo, aby si svůj osud zařídil dle vlastní své chuti. Jestliže se tedy nějaký Žid tlačí na místo presidenta republiky nebo státního tajemníka, nikdo mu v tom sice nebrání, ale jednání jeho je nerozumné a neprozíravé. Takový Žid nemá přece v osobě své nic, čím by byl schopen vésti osudy německého lidu. Právě politikové židovské rasy to byli, kteří v tisku na veřejných schůzích přiznávali vinu Německa na válce. Německý lid však raději by zahynul, než by si dal líbit, by tací židovští politikové něm. národ před celým světem mravně do naha svlékali tvrzením, že Německo světovou válku vyvolalo. Tito židovští politikové myslí, že když vinu německého státu přiznávají, že budou podmínky míru pro Německo příznivější a mírnější. Něco podobného mohou tvrditi politikové židovští, ale nikdy politikové z krve německé. Tito státní tajemníci židovští hned se vrhli na státní archivy a uveřejňovali všechna předválečná akta, která by bez jejich přičinění nikdy nebyla přišla do veřejnosti. Jest mi proto do duše

protivno, vidím-li, že osudy německého lidu jsou v rukou Židů. — Vážím si Žida jako člověka a jako Žida. Židé dali světu různé kulturní dary, kterých si Němci váží dle svého způsobu. Vážím si židovských profesorů, kterých jsem na universitě poslouchal. Není třeba, aby Žid se skrýval za německé jméno, to je zbabělství. Žádám však, aby Žid šetřil německou národnost. Každý občan německý zná právo na život a s ním i ostatní celý národ německý. Kdo na toto právo života sahá, poškozuje, hanobí, to je nepřítel, a to Židům nepatří. Odtud musí Židé ven. K tomu projevu připomíná »Köln. Ztg.«, že rozlišování národnosti mezi Židem a Němcem nelze zabrániti. Rozdíl tu je a nelze ho zakřidovati žádnou vědou. Je tedy třeba, aby Žid a Němec vedle sebe žili klidně, navzájem šetříce svých národnostních vlastností. Židé při a po převratu chybili, že se drali příliš do popředí politického hnutí a že z porážky německé armády pro sebe vytloukali politický kapitál.

Jsou však vinny na tom také skupiny antisemitů v Berlíně a na venku. Tito plemenní antisemité žádají vyloučení Židů z veškerého veřejného života. Následkem toho chytají se Židé komunistů a anarchistů a vedou hlavní úlohy ve straně té, která chce rozvrátiti státní život Německa. Chybuje se na obou stranách. Židé a antisemité přestřelují a poškozují tím věc německého lidu. —

Tolik napsal jmenovaný liberální list »Köln. Ztg.« Jak vidíme, hladí Židy, aby je příliš nepodráždil. Jeden z hlavních vůdců německé republiky byl Erzberger, člen katolického centra, takto původu prý židovského. Erzberger byl nucen z Německa prchnouti na čas do Holandska. Sloupové Židovstva v Německu jsou soustředěni v bankách; Bleichröder, Mendelsohn, Natan Rathenau, to jsou jména židovských miliardářů, kteří již za Viléma ovládali Německo a nyní teprve se stali neobmezenými jeho vládci. Vede se jen zápas, kdo vyhraje, zda skupina revolucionářských Židů z Ruska pod vedením poslance Žida dra. Kohna, anebo zda zvítězí tak zvaná strana měšťanská, při níž jsou bankéři a fabrikanti Židé zakryti v zákulisí.

24. **Židovská válka v Německu.**

Světová válka nese ovoce. Válka se vede dále ve znamení židovském. Jsou to vůdcové německého národa, kteří nyní pozvedají svého hlasu, že je na čase, aby Němci prohlédli a poznali svého nebezpečného škůdce, Židy. Liberální orgán »Köln. Zeitung« 16. května 1920 věnoval Židům obšírnou úvahu a tvrdil v ní, že celý národ německý až do posledního dělníka obírá se pilně otázkou židovskou. Tato otázka se přetřásá všude, hlavně mezi dělnictvem. V této úvaze pak varuje »Köln. Ztg.« Židy v Německu, aby se tak hromadně netlačili ke státnímu žlabu, či aby tak nestoudně jako dosud nevyžírali republiku Německa, jinak že by tato neskromnost mohla pro ně skončiti špatně.

Orientalista Bedřich Delič na universitě v Berlíně, známý svým spisem »Bibel und Babel«, vydal tyto dny spis s názvem »Die grosse Täuschung« — veliký omyl. Proti tomuto spisu objednali si Židé Hermana Gunkela, profesora věd biblických na universitě v Giesenu. Tento pán pustil se do Deliče v starém židovském listu »Frankfurter Zeitung« v úvodním článku 30. května 1920. Gunkel rozebírá spis Deličův následovně:

Profesor Delič tvrdí v proslovu, že spis je psán bez veškeré zaujatosti úplně objektivně. Ale pravdou je, že spis Deličův »Die grosse Täuschung« jest jen nepříčetné běsnění proti knihám starého Zákona. Jeho líčení dějepisná jsou výplodem chorobné fantasie. Delič spílá starozákonnímu Bohu — Jaho, že je to čistě národnostní Bůh židovský. Delič volá proto, pryč se starým Zákonem ze škol, z církve, z rodiny. Delič je pouze doma auto-

ritou v jazykozpytu, v dějepisu doma není a nemůže býti v tom za autoritu považován. Tento spis může účinkovati na laiky, ale na znalce nikoliv. Pro vědu nemá spis Deličův žádné ceny. Jestliže Delič napíše hebrejský lexikon, uznáme jeho práci, zabíhá-li ale do dějin, pak jeho práci odmítáme. Nejzajímavější jsou však poslední stránky spisu toho. Delič ponechá zlobu proti knihám starého Zákona stranou a vrhá se na Židy. — Tvrdí, že Židé od počátku byli mravně zchátralí. Nebylo na světě rozháranějších států, jakými byly stát judský a stát israelský. Židé, i tak zvaní inteligenti, žili jenom z pověry. Když Cyrus nařídil, aby Židé opustili Persii a Babylonii, by se vrátili do Judska, odkud byli odvlečeni, tu se nikdo z nich nehnul, jen nepatrná část Židů vrátila se do vlasti. Od té doby žijí Židé jako národ bez vlasti. Tací nomádi, kteří z vlastní vůle se vyhýbají vlasti, jsou nebezpečím všem národům, mezi kterými se usadí. —

Také pro německý národ uzrál čas, aby si protřel oči. Udeřila hodina, kdy německý národ musí seznati strašlivé nebezpečí, které mu hrozí od Židů. Delič ukazuje na to, že již před 4.000 lety Židé do Babylonie se nastěhovavší, tamější domorodý lid babylonský zahubili. —

Nyní dostává pak Delič různých titulů, že je diletant, blázen a blbec. Je to starý osvědčený prostředek židovského tisku. Máme za to, že »Frankf. Ztg.« si špatně poradila a vlastně spisu Deliče dobrou reklamu učinila. Nyní teprve budou se množiti čtenáři jeho. Delič patří jak známo k protestantským antisemitům, kteří Židy potírají jen se stanoviska rasového. Jsou to známí antisemité z Berlína a z Lipska, jichž orgán je týdenník »Der Hammer«. Vychází v Lipsku. Redaktorem týdenníku toho je Theodor Fritsch.

Katolíci liší se od protestantů v antisemitismu v tom, že brání se proti Židovi jako hanobiteli svatého kříže, křesťanské víry a násilníku kněží. Jako Kristus byl od Židů ukřižován, tak dosud každý Žid nenávidí vše, co jen s Kristem souvisí. Katolíci chtějí, aby křesťanský lid chráněn byl před Židy a od Židů dle zákonů církevních. Na prvním sněmu v Lateráně počátkem století 13. vydala církev na ochranu křesťanů přesné zákony, by křesťan byl odloučen od Žida. Tyto zákony byly z hruba zachovávány ve všech státech vyjma Polska až do francouzské revoluce. V této revoluci Židé zlámali pouta, kterými byli obmezováni, aby nemohli rdousiti křesťanský lid. Od těch dob, od r. 1789, jest vítězná dráha Židů poseta samým vítězstvím nad křesťany.

Žid Moses Montefiore a ostatní vůdcové Židů v Londýně a Paříži založili světovou moc židovského kapitálu a tisku. Tato židovská světová moc nyní uchvátila celý svět. Náboženství křesťanské je tupeno, a věci dospějí tak daleko, že snad křesťanská bohoslužba bude se konati ve sklepích jako za Nerona.

25. **Záhada židovská.**

Profesor Täubler měl v Berlíně přednášku o antisemitismu ve starověku. Antisemitism je tak stár jako národ židovský sám. Tvrzení to jest nesprávné. Dokud měli Židé samostatný stát, nebylo antisemitismu. Ten vznikl po ztroskotání Jerusaléma a rozptýlení Židů po celém světě.

V knize Eseizas jest vylíčen antisemitism v Persii 400 let před Kristem. Antisemitism vládnul v Egyptě a Rhodu. Tehdejší národové znali nenávist ke všem cizincům, nejen Židům. Josefus Flavius líčí boje Egypťanů proti Židům. Pogromy v Egyptě udály se však teprv za doby caesarů. Jeden vládce dynastie ptolemajské asi 100 let před Kristem dal všechny Židy v Alexandrii sehnati do cirku a rozšlapati od slonů. Židé v Egyptě vybírali daně a proto je lid nenáviděl. Židé byli věrnými přívrženci římských vládců. Filosof

stoiků Apion obviňoval Židy, že nenávidí celý svět. Caligula dal veškeré Židy v Alexandrii vyhubiti. Pravý antisemitism povstal však vzniknutím křesťanství.

Židovský problém kam se Židy a co s nimi musí býti jednou vyřešen. Není na světě plemene tak krvelačného, jako je plemeno židovské. Kdo čte líčení zavraždění carské rodiny, provedené Židem Jurowským, tomu vstávají hrůzou vlasy. Tento krvelačný Žid-vrah nevinných dítek a křesťanského mučedníka cara Mikuláše jest typem a vzorem všech příslušníků židovského plemene. Problém židovský pozůstává v tom, aby tento všem národům nebezpečný živel byl odloučen a isolován a soustředěn tak, aby Židé žili mezi sebou a o sebe se starali, by jim bylo znemožněno vydírati a vražditi jiné národy.

Básník Jakub Wassermann vydal spis »Mein Weg als Deutscher u. Jude«. Cesta moje jako Němce a Žida. Wassermann byl ve Frýburku zaměstnán v pojišťovacím ústavu. Ředitel ho však propustil proto, že je Žid. Wassermann bloudil v lesích a vydal se na cestu do Curychu, kde se ho ujal známý přítel, křesťan. Wassermann projednává s tímto přítelem židovský problém. Wassermann tvrdí, že se cítí příslušníkem národa německého. Přítel mu vysvětluje, že ředitel pojišťovny ho propustil proto, že je Žid, příslušník cizího plemene. — Nyní rozumuje Wassermann a uvádí svoje židovské důvody. V čem pozůstává rozdíl Žida a Němce? Ve víře? Já nemám židovské a ty křesťanské. V krvi? Kde jest čistokrevný Němec? Němci jsou smíšeni se Slovany, Skandinavci, Španěly, Italy, Huny a Mongoly. Tázal se mne, abych se přiznal, zda se cítím býti Židem. Neodpověděl jsem. Dosud jsem měl za to, že jsem příslušníkem německého kmene. Mluvím a žiji v německé řeči. Tato řeč tvoří můj vnitřní duševní život. Můj přítel však odporoval a uvedl známé důvody protižidovské. Během dvou tisíc let Židé vždy zůstali pro sebe odloučeni od těch národů, mezi nimiž žili. Ve státě tvořili zvláštní svůj židovský stát a dávali si nátěr, že je křesťané pronásledují pro židovskou víru. Židé se dodnes vyhlašují za národ Bohem vyvolený, víru židovskou prohlašují za jedině správnou, ostatní víry za blud a modloslužbu. Nejvíce nenávidí Židé víru křesťanskou. Od staletí prahnou po každé příležitosti prováděti krvavou mstu na křesťanech za odvetu za dřívější utrpení. Žádný Žid nesnese opravdový úsudek o Židech, nesnese úsudek ani o židovském zločinci. Židé se vychvalují, že všichni jsou bez poskvrny, ačkoliv je známo, že v Německu od r. 1750 do 1820 byli loupežnické a zlodějské bandy pochytány a prokázalo se, že většina členů těchto tlup byla ze Židů. Zločinec židovský Shylock, zloděj, podvodník, lichvář, špehoun, to vše byl Žid.

Židé nikdy židovství se nezřeknou. Žid se vychvaluje nad všechny lidi a sám je od celého světa nenáviděn proto. Pakli se Židé vynášejí nad jiné národy, ruší tím klid všech národů a musí otázka židovská jednou býti rozluštěna. Jak vidíme, uvádí Jakub Wassermann ve formě rozhovoru se svým přítelem celou otázku židovskou na denní světlo. Správně uvádí příčinu, proč již před dvěma tisíci lety staří Římané Židy označili za odium generis humany, za předmět nenávisti všech národů světa. To se do dnes nezměnilo. Židovská msta proti křesťanům vybíjí se dnes na ruském národě, tedy na Slovanech. Ostatní národové nedovedou Židům brániti a nepustiti je k vládě, alespoň ne do takové míry, jak je to dnes v Rusku. Celá třetina zeměkoule je dnes v moci židovského cara Bronsteina. Ostatní státy Sev. Amerika a Anglie, tedy největší imperie, jsou v rukou židovských finančníků.

26. **Rostoucí antisemitismus v Německu.**

Pod názvem Deutsch-Völkisch Bewegung — hnutí německo-lidové — šíří se v Německu boj proti Židům. Působí tu spis Henry Forda »Der internationale Jude« (Me-

zinárodní Žid), který vyšel nyní v Lipsku. — V Norimberku vychází list »Deutsche Sozialist«. Je to týdenník. Týž list prohlašuje stoupence kapitalismu, židovského marxismu, komunismu a římsko-židovského centra za Němce zdánlivé. My očekáváme spásu od socialistického velikého Německa. My zahájíme boj Němců proti Židům. Když byl zavražděn Erzberger, tu celý židovský tisk ujal se svého soukmenovce. Ani vláda 4 židovských ministrů Německa nás od toho boje neodvrátí. Teutonská síla porazí cizí vetřelce. Otto Dickel tvrdí v tomto listě, že v Evropě vždy zápasili proti sobě Židé a Němci. Němci jako poctivci, Židé jako upíři a lichváři vedli tento boj. Němci neznali svého odpůrce, ale Žid se řídil dle talmudu a věděl, kam míří. Chce všechny nežidy sobě zotročiti. Hanebný mír versaillský je vítězstvím Židů. Tam nebyli jen Němci poraženi, ale všichni národové světa byli zavlečeni do otroctví židovského.

Jiný týdenník »Das Deutsche Wochenblatt für deutsche Art«, týdenník pro německý ráz, vychází v Berlíně. Stoupenci listu toho se jmenují deutsch-soziale Partei, německo-sociální strana. — Vydavatel listu Kunze tvrdí, že Juda je moloch, který požírá oběti Němců. — Kunze žádá snížení míry úroků na 2 procenta, sestátnění říšské banky, bursy a všech bankovních závodů. Chce dědičný nájem půdy, podíl dělníků na zisku, maximální hranice majetku, konfiskaci válečných zisků. Miliardy kapitálu zavlekli Židé z Německa do ciziny a byli původci války. Bída Německa, finanční jeho zotročení, drahota potravin, zánik mravnosti lidu, to vše jest dílo Židů. —

Židé nad Němci vládnou a vyssávají celý německý národ. Proto žádáme, aby toto cizí a škodlivé těleso židovské bylo z Německa odstraněno. My Němci chceme jen učitele, lékaře, soudce Němce. Nechceme, aby divadla a veřejný tisk byl otravován Židy. Žádáme, aby všichni Židé v Německu podrobeni byli právu pro cizince. —

Třetí list, deník »Völkische Tagblatt« vychází v Berlíně-Schoenebergu. V Mnichově vychází »Völkische Beobachter«. Vydavatel Eckart vyčítá ministru Wirthovi, že se klaní židovské moci a hledí to zakrýti. Bavorská vláda stále vyjednává s Berlínem, s touto vládou Židů a zrazuje Německo. V listě tom upozorňuje Rosenberg, že hnutí irských organisací Sin-Fein je placeno z Moskvy. Vůdce sinfeinů de Valera je Žid a přivezl z Ameriky peníze na agitaci sinfeinů. To jsou ovšem jen malé ukázky a náběhy.

K většímu rozmachu proti Židům v Německu dosud nedošlo, dokud tak neučiní prý tisk katolického centra, dotud také antisemitism v Německu se valně nerozšíří. Ford ve svém spise »Der internacionale Jude« tvrdí, že Židé Německa ve válce pracovali pro zájmy Anglie a Dohody. Proti tomu se brání Židé a tvrdí, že Židé Německa postavili do pole 100.000 mužů a padlo jich z toho 10.000. Tak alespoň tvrdí berlínský rabín Basch v listu »Allgemeine Zeitung des Judentum«. Němci vytýkají Židům Německa, že oni ve válce zbohatli, že vůdcové jejich Rathenau a Stinnes nahromadili miliardy válečných zisků. Samotný Stinnes má přes 10 miliard marek jmění. Rathenau jezdí po celém Německu ve vlastním salonním voze a musí naň, když někam jede, čekati každý rychlík, který jeho salonní vůz má připnouti.

27. **Katolíci Německa ve Frankfurtu.**

Ponejprv po vyhlášení světové války, tedy od roku 1914 sešli se katolíci Německa na sjezd do Frankfurtu. Plných sedm let nebylo tedy sjezdu katolíků v Německu. Na sjezdu tom byl zdůrazněn požadavek, že jen na půdě křesťanské může Německo rozdrásané třídním bojem ozdravěti. Je třeba, aby katolíci Německa zaujali stanovisko, na kom je vina za válku světovou.

Apoštolský nuncius promluvil následovně: Ještě nikdy nepotřeboval svět tolik klidu jako dnes. Ještě nikdy netoužili lidé tak horoucně po klidu, aby ustal již jednou nelidský třídní boj. Vybízejte všechen svět k míru a lásce. — Konejte porady, že chcete cestou klidné práce vzkřísiti vlast. Papež stále volá ke všem vládám a národům, aby místo násilí a moci užívali práva a spravedlnosti i křesťanské lásky.

Na základě toho byla přijata resoluce následujícího obsahu: »Ponejprv po světové katastrofě shromáždění katolíci Německa na 61. sjezdě katolíků uznávají za svou křesťanskou a národní povinnost, jsouce za jedno s napomenutím papeže a jeho nuncia, celému světu sděliti, že jsou katolíci Německa pevně odhodláni v duchu pravé křesťanské lásky k bližnímu pracovati k sblížení a dorozumění se všemi národy a zbudovati znovu duchovní statky válkou zničené. Tento duch smířlivosti národů jedině zhojí rány, které zasadila všem národům válka, kteří zbloudili od božích přikázání. Katolíci Německa očekávají tudíž smířlivost od katolíků ostatních, kdysi proti Německu nepřátelských zemí a očekávají, že tito katolíci nebudou svalovati vinu za válku na Německo, ježto se tato vina dosud prokázati nedá. Lidská civilisace může být zachráněna jen tím, že katolíci na celém světě budou se domáhati toho, aby místo moci, záští a podezírání vládly právo a láska k bližnímu, jak ji katolická církev hlásá veškerému světu.«

Tak zní resoluce, vyhlášená na všeobecném 61. sjezdu katolíků Německa ve Frankfurtě. Tato věc jest velice závažná a důležitá. Katolíci Německa odmítají tu veřejně a solidárně vinu světové války od Německa.

Německo válku světovou připravovalo 40 let, ono ji vyvolalo, ono ji vypovědělo a na tom nezmění se ničeho, ani žádné zapírání katolíků, ježto se děla solidárně a veřejně. Německo svou vinu za strašlivé zločiny ve válce páchané se sebe nesvalí a k tomu ani nepomůže resoluce odhlasovaná katolíky Německa na sjezdu frankfurtském. Zajímavo je, že židovský tisk Německa o sjezdu katolíků Německa přinesl zevrubné zprávy plné obrovské chvály a nadšení. Že by židovské tyto listy, jako »Frankfurter Zeitung« najednou svoji přízeň věnovaly katolickému hnutí, to jest přece neuvěřitelno. To vše zaviňuje válečná psychosa. Němci v Německu pracují nyní s nebývalou svorností jako jedno národnostně ukázněné a zcelené těleso. V tom se právě ukazuje síla Němců, ale také to další nebezpečí, které hrozí dále z Německa míru Evropy. Světová válka nebyla ukončena, nýbrž na nátlak Žida Lansinga rychle zlikvidována. Následky toho objevily se ihned. Židovští dobrodruzi, najatí od Němců, zavraždili carskou rodinu a zmocnili se Ruska a vyhubí celý ruský národ. — Toto vraždění Slovanů jest vinou Německa a děje se zcela veřejně před celým světem a nikdo mu neučiní přítrž. Jestliže ve středověku šli Křižáci osvoboditi svatou zem od Turků, proč nejdou dnes Křižáci proti vrahům na Moskvu, aby zachránili od smrti hladu 50 milionů lidských životů slovanského národa ruského?

Zde měli katolíci Německa mluviti a poukázati na tuto nespravedlivost, ale oni mlčeli.

18. IX. 1921.

28. **Miliardář Hugo Stinnes.**

V berlínském parlamentě byla tyto dny veliká debata o socialisaci. Při té příležitosti komunista poslanec Jackel měl tuto řeč: Ministr říšského zásobování pohlíží do naší budoucnosti velmi chmurně. Ovšem zapomněl vylíčiti, kterak kapitalistické hospodaření celé Německo ničí. Strana znovuvybudování Německa postavila v čelo vlády své stoupence, ale daleko to znovuzbudování nepřivedla. Lichvářští spekulanti podnikají různé

obchody v Německu ku škodě státu i národa. Svaz textilníků dal rozdělati 10.000 tkalcovských stavů strojních a prodal je do ciziny. Nové prostředky k znovuzbudování Německa ministři dosud neohlásili, drží se jen zásad hlásaných Hugo Stinnesem. Ministr tvrdil, že Francie má veliké zásoby uhlí. To není pravda. Věc se má tak, jako když ve válce intendanti hromadili obrovská skladiště šatstva a prádla a při tom civilní obyvatelstvo chodilo v hadrech. Německo je na pokraji záhuby. Valutní hodnota marky klesá, státní dluhy se hromadí, úvěr Německa mizí. Na polích se stále méně sklízí, pastviny se rozšiřují. Továrny se zavírají a jsou to Němci, kteří se ucházejí o přízeň Švýcarů, Angličanů a Francouzů. Kapitál prchá z Německa a počet nezaměstnaných stoupá. Počet nezaměstnaných lidí v Německu odhaduje se na 3 miliony. Vládnoucí kruhy si vynutily na dělnictvu jeden rok povinné práce pro stát. Němci jsou otráveni militarismem. Roku 1916 mohli jsme válku skončiti, ale Helfferich, Bethmann, Hindenburg a Ludendorff tomu bránili. —

Tito vůdcové armád chtějí opět oživiti vládu kapitalistů. Osmihodinová doba pracovní jest nutnou, aby zabráněno bylo tělesnému zmrzačení dělnické třídy. Dělnictvo si dovede osmihodinovou dobu pracovní uhájiti. Je třeba, aby rozdávání dividend podléhalo kontrole, by kapitál nehromadil zisky do nekonečna. V Německu se šíří americké poměry. Továrny jednoho odboru se slučují v obrovské trusty. Menší továrníci mizí, jako zmizeli před továrnou všichni řemeslníci. Tito řemeslníci a menší továrníci propadli do řad proletariátu.

Textilní továrny kupují na sta rolnických statků, aby získaly pozemků pro další stavby továrních podniků. Tito textilní továrníci jsou podrobeni velikým finančníkům jako je Hugo Stinnes. Tento Stinnes a jeho společníci, sotva 20 počtem, ovládají Německo. Stinnes vydělal ve válce miliardy. R. 1892 byl podnik Stinnesův založen kapitálem 50.000 marek. Před válkou měl Stinnes 40 milionů marek majetku. Vláda svěřila Stinnesovi belgické hutě. Z těchto hutí vyzískal Stinnes nesčetných milionů. Toto obrovské bohatství využil Stinnes k tomu, aby nad Německem vládnul. Stinnes kupoval akcie lodních společností a uhelnou firmu Heitman v Hamburku. R. 1918 koupil ve Fleusburku všechny lodě. R. 1918 bylo v Kielu vystavěno pro Stinnesa 11 parníků. Stinnes zkoupil všechny obchody uhlím v Královci, Hamburku a Brémách. Téhož roku koupil v Horní Lužici najednou sedm velkostatků. Tu přišel převrat. Kdežto Ballin se před tím sprovodil sám ze světa, Stinnes si věděl rady, šel k německé lidové straně a dal jí peníze. Mimo toho přidal se též k dělnictvu.

Hugo Stinnes shrabuje nesčetné miliony za lodě, které mu dohoda vzala. Za tyto peníze kupuje všechny tiskárny a časopisy. Více jak sto tiskáren a novin má Stinnes v rukou. Každá z těchto tiskáren stála více milionů marek. Dále zakoupil Stinnes továrny na celulosu. V Berlíně koupil hotel Esplanadu a více činžáků. Dělnictvo v Německu proto žádá socialisaci ohromných podniků průmyslových, z kterých bohatne několik miliardářů. Dělnictvo provede socialisaci uhelných dolů a pak ostatních velikých průmyslových podniků.

Miliardář Hugo Stinnes, který zbohatnul z belgických hutí, které byly německým vojskem loupežným belgickým majitelům uloupeny, tento miliardář Stinnes je Žid. Komunista Jäkel o tom ani slůvko. Židovští podvodníci hromadí miliardy z uloupeného majetku. V Nár. shromáždění socialistka Zemínová posmívala se knězi Rýpalovi, pokřikováním slov Krista »neshromažďujte poklady«, posmívala se knězi, aby se nehonil za mamonem. Tito fanatikové, kteří stále kněžím vpalují do tváře znamení hladových mamonářů, nevidí, že tisíce kněží hladem a bídou zápolí a nevidí židovské miliardáře, kteří sedí dopoledne na burse a kšeftují, odpůldne sedí v kavárnách a kšeftují opět. Takových Hugo Stinnesů válka vytvořila ve všech státech na tisíce. Socialističtí fanatikové, kteří křičí pro

socialisaci, dosud ještě ani jednomu Židu nezabrali ani jedinou továrnu třeba na výrobu kolomazu, neřku-li veliké textilní podniky. Vůdcové socialistů volají po socialisaci a při tom si hromadí majetek. Pak zmizí a místo jich zaujmou křiklouni jiní.

29. **Vůdcové bavorské republiky rad před soudem.**

V Mnichově konal se soud se všemi bývalými ministry republiky rad, kterou zřídili po zavraždění Eisnera v Mnichově. Tato republika rad byla sice krátká, ale nanejvýš krvavá, která stála tisíce lidských životů. Hlavní vrah, Žid Leviné, byl zastřelen. Toto súčtování mělo býti provedeno s ostatními Židy stejně. Odsouzení těchto Židů do káznice nemá žádný význam.

Karlínský katecheta Košák napsal do »Českého Západu« 15. července 1919 článek o cílech zednářů zničiti oltáře a trůny. Židé organisovaní v ložích zednářských provádí nyní všude svoje programy. Na konci článku praví Košák: »Že klesáme, hyneme morálně i hmotně, že ubývá poctivosti a spravedlnosti, že peníze a reality stěhují se od nás do rukou a moci Židů spolu s vlivem na moc a platnost v životě politickém a sociálním vůbec, toho naši pokrokáři a volnomyšlenkáři nevidí. Nalháváme si, že jsme národ Husův a zatím jsme národ zaprodaný Židům. Toto poznání proniklo do všech vrstev našeho lidu.«

Mnichovský »Vaterland« 15. července píše následovně: »V provolání ku zřízení světové alliance vydané r. 1861 pravil ministr Žid Cremieux toto: Nová říše mesiášská, nový Jerusalém, musí povstati místo papežů a císařů, neboť praví talmud, že veškeří národové na celé zeměkouli patří pod panství Židů. Revoluční tu práci provedli Židé a provádí jí nyní ve světové válce pomocí zednářských organisací, které jsou úplně v moci a rukou Židů. Veškeré krvavé převraty v celé Evropě, v Rusku, Maďarii, v Rakousku, Bavorsku a ostatním Německu, které po shroucení světové války se odehrávají, prováděli a provádí výhradně Židé. Zednáři nestrpí křesťanský stát, proto takový stát nutno zničiti. Křesťanský stát je Židům protivný a nenávidí ho tak, jako nenávidí Krista. V revoluci provádí se zničení soukromého majetku, krade se a obrovský lup zůstává pevně v rukou židovských chamtivců. Komuna znamená zničení křesťanského majetku, úplné obohacení Židů, převod veškerého majetku do rukou Židů, naprosté ožebračení křesťanů; komuna je úplná světovláda a zotročení křesťanů na celém světě.

Před soudní tribunál byl předveden dr. Wadler, ministr války v bavorské republice rad. Tento Žid byl narozen v Krakově r. 1882. V armádě německé byl poručíkem a sloužil v Belgii, odkud dirigoval trestanecké kolonie pracovní, které odváděl z řad belgického obyvatelstva způsobem bezohledným. Tyto pracovní kolonie pracovaly Němcům zadarmo v muničních továrnách jako otroci. Wadler a židovský setník Dinkelsteichler měli nad těmito trestaneckými výpravami komando. Oba Židé-důstojníci pruské armády byli též členy všeněmecké organisace německých vlastenců. Po shroucení války hned se Wadler přebarvil na červeného vůdce dělnictva a strhnul moc v Mnichově s ostatními Židy na sebe.

Po Wadlerovi přišel na řadu druhý ministr Mühsam. Tento Žid nechtěl s barvou ven a neobyčejně se styděl za to, že je původem Žid. Na ulicích řval na dělníky mnichovské: Já jsem zosobněná revoluce, mne se držte. V řečích svých Mühsam stále zdůrazňoval, že nejlepší a nejpoctivější lidé jsou zavřeni v kriminálech a že mají býti propuštěni na svobodu. Mühsam zdědil od rodičů 40.000 marek, které v Mnichově s prostitutkami

proflámoval. Však má z čeho. Je podílníkem 10 činžovních domů v Berlíně. Takovou vládu si dali Bavoráci líbiti a trpěti vraždění vlastních občanů, řízené těmito šílenými cizáckými Židy. Zatím je příznačno, že německý sněm ve Výmaru zařídil v celé německé republice centrální berní úřady, podřízené přímo do Výmaru. Dosud vybíraly daně berní úřady jednotlivých spolkových států.

Říšská banka německá vydala zákaz pro první pololetí r. 1919. Zlatý poklad obnášel 30. června 1919 úhrnem 1.136 milionů marek. Od 30. června 1918 zmenšil se ze 2.466 milionů na tento jmenovaný obnos. Oběh bankovek se rozmnožil v této době ze 12.500 milionů marek na 29.968 milionů marek. Veškeré papírové peníze, které v Německu kolují, se odhadují na 72 miliard marek.

Rakousko-uherská banka ve Vídni dala do 30. června 1919 do oběhu 41 miliard korun papírových peněz.

Devisová centrála v Berlíně platila za 100 holandských zlatých 555 marek, za 100 dánských korun 331 marek, za 100 švédských korun 359 marek, za 100 švýcarských franků 259 marek, za 100 vídeňských korun 45 marek, za 100 španělských peset 276 marek. Z těchto čísel vychází na jevo veliký pokles platební síly německé marky do Holandska a sousedních států i do Švýcar.

V míru dostali Němci za 100 marek 120 švýcarských franků, nyní musí Němci za jeden švýcarský frank platit třikrát tolik jako v dobách míru. To jsou veliké pohromy pro německý zahraniční obchod.

Za jeden americký dollar platili Němci v míru 4.20 marek, nyní musí platit 14.38 marek. Za 1 anglickou libru šterlinků platili Němci v míru 20.40 marek, nyní musí platit 64.20 marek. Za 100 pařížských franků platili 81, nyní 209 marek. To jsou ohromné rány pro Německo.

Psáno 22. července 1919.

»N á r o d n í P o l i t i k a« přinesla 29. dubna 1919 tuto zprávu: »V Mnichově vládne zatím nejkrutější hrůzovláda a hlad, a pro něj bude prý asi bývalé hlavní město Bavorska musit kapitulovat. Potraviny, zaslané hamburskou vládou Hoffmannovou pro mnichovský lid, ponechala si rudá garda, jež byla již zpola vyhladovělá, a posilnivši se takto, učinila výpravu do celé řady bavorských měst a obsadila je. Také o zmocnění se vlády v Norimberku již usiluje. Kdyby Spartakovci v části Bavor, jimi obsazených, byli poraženi a odtamtud vytlačeni, hodlají prý vstoupiti do bavorských hor a tam klásti další odpor.

Mezi vládci Mnichova objevují se spory. Leviné nazval ve schůzi »ministra Tollera«, 27letého polského Žida, studujícího práv, »zeleným všivákem«, za což Toller odvděčil se Levinéovi nadávkou »lumpáckého otrapy«. V obou mnichovských »vládách rad« — sesazené nezávisle socialistické i nynější spartakovské — bylo lze se setkati s lidmi prapodivnými. Jediným zdatným člověkem byl v nich augšpurský učitel N i c k i s c h , jenž však z uražené ješitnosti, byv sesazen Hoffmannem z úřadu ministra vyučování, opustil řady starosocialistů a přidal se k nezávislým. Bývalý ministr vojenství Reicher je mladík beze všeho vzdělání, ale krvežíznivec bezohledný. Stejný je býv. předseda revoluční dělnické rady, polský Žid Wadler. Dr. Levién je divoký, nesmiřitelný fanatik a houževnatý agitátor. »Dělnický rada« Hagemeister hlasitě schvaloval zavraždění ministra Auera řezníkem Lindnerem. »Vojenský rada« Sauber, bývalý číšník, je nebezpečný pokrytec a bezohledný demagog. Žurnalista Landauer je oposičník za každou cenu, nespolehlivý a nedůsledný. Kabaretní básník Mühsam je skoro takový pomatenec jako dr. Lipp, jenž byl znova — již po třetí — zavřen do blázince.

Mnichovská vláda má také vyškolené vojenské vůdce. Jsou mezi nimi plukovníci Staubwasser, Langlois a Zoller, jenž pro jakýsi spor o dříví dal střílet na sedláky, major Paraquin, jenž po válce přidal se k sociální demokracii a dal se zapsati na mnichovskou universitu, setník v. Zwehl, jenž byl před revolucí znám jako nadutý aristokrat a známý závodní jezdec rytmistr princ Wrede. —

Jak dovedou Židovští vladaři hrát panovnickou roli, o tom přinesla »Nár. Pol.« 12. června 1919 tuto zprávu:

Vídeňské listy posmívají se berlínským nařízením o postavení čestných stráží před bytem členů vlády Eberta, Scheidemanna a Noskeho, při čemž vojenská stráž musí státi v pozoru, když jmenovaní členové vlády vycházejí nebo vcházejí do bytů. Vídeňské listy mají velmi málo příčin k výsměchu tohoto rázu. Historky, které se vypravují o nejvyšším úředníku německého Rakouska, Karlu Seitzovi, presidentu vídeňského národního shromáždění, jsou ještě povedenější, než podobná nařízení berlínská. President Seitz, sociální demokrat, je při každém kroku sledován třemi detektivy, kteří pečují o jeho osobní bezpečnost. President Seitz udržuje nejlepší styky s hodnostáři bývalého habsburského dvora: tak na př. hr. Polzerovi, důvěrníku sesazeného císaře Karla, zvýšil nedávno státní pensi o dalších šest tisíc korun. Je známo, jak stručně odbývá president Seitz rakouské poslance, kdykoliv jej některý z nich navštíví. Říká se o něm, že stejně jako císař Frant. Josef odbývá poslance stručnou odpovědí: »Tak já tomu chci« Na vídeňských nárožích a ve výkladních skříních fotografů skvějí se půl metru dlouhé a půl metru široké obrazy presidenta Seitze na týchž místech, kde před půl rokem visely obrazy císaře Karla a císařovny Zity. President Seitz dal nedávno celé jedno křídlo parlamentní budovy i s pobočným vchodem zavříti pro novináře a cizí návštěvníky, chtěje schodiště a chodeb používati výhradně sám. Již po několika dnech však pan president Seitz uznal, že uzavření to nedá se udržeti a zrušil je. Všechny tyto historky, které po Vídni kolují, měly za následek, že o panu Seitzovi mluví se v celé Vídni jako o »Jeho Veličenstvu Karlovi« podle jeho křestního jména.

Žid Kurt Eisner byl zastřelen v polovici února 1919. Jeho žena byla tázána, zda se Eisner nebojí o svůj život. Odpověděla: Můj muž ví, že život jeho jest stále v nebezpečí, ale myšlenka jen nějaký čas býti králem Bavorska jest tak krásná, že nebezpečí ho neleká.

Nezávislý sociální demokrat říšsko-německý Richard Grelling, vydal — ovšem anonymně — průběhem světové války, určitěji řečeno za nedlouho po jejím zahájení, dvě knihy. Jsou nadepsány: »J'accuse« (»Žaluji«) a »Das Verbrechen« (»Zločin«) a Grelling chladnokrevně v nich označuje na podkladě nevývratných důkazů Německo, německou vojenskou koterii, Hohenzollery a jejich přisluhovače jako odpovědné původce války. Po vypuknutí vzpoury v Mnichově uchýlil se Grelling do Curychu a tam rozmlouval s dopisovatelem pařížského »Journalu« o podmínkách míru, uložených Německu. — Není bez zajímavosti seznati názory Grellingovy o tomto předmětu.

Grelling potvrdil, že v Německu tvoří se vojenská oligarchie, která jest velmi mocna a o kterou hlavně se opírala vláda Scheidemannova. Tato německá armáda je dobře ukázněna, dobře živena a dobře placena — najmě její důstojníci mají platy veliké. Ovládají své vojáky dobře, aniž vláda má na toto vojsko vlivu. Scheidemannova vláda nemohla nic provésti proti vůli generálů a musila dohodovat se s generály, kteří zatím ještě nepřipravují monarchistický převrat, kteří však jsou nebezpečím pro demokratické obrození Německa.

Grelling pravil, že jako právník rozumí dokonale motivům, jež vedly Dohodu k formulování jejich podmínek míru. Je — řekl — spravedlivo, aby vinník pykal dle možnosti z plna za vinu, jíž vědomě se dopustil. — Wilson musel povoliti některé ústupky,

ježto byly zjevně prakticky nutné. Anglie bude bývalé německé osady spravovati jen jako mandatář Svazu národů. Francie, nabyvši opět Alsaska-Lotrinska, vstupuje jenom ve svůj statek a ve své právo. Obsadí-li a bude-li využívat 15 let Saarské území, bude to jen spravedlivou náhradou za trosky, způsobené německým vojskem ve francouzském území, nediktované žádnou vojenskou nutností a navržené jen proto, aby německý průmysl zbavil se soutěže průmyslu francouzského. Prozatímní obsazení Saarského okrsku není začátkem anexe, ale začátkem znovuzřízení. —

Německo — prohlásil Grelling — vyvolalo válku připravovanou dlouho monarchistickým svým režimem. Lidé, kteří to popírají, lhou a nemají práva stěžovat si do přísnosti mírových podmínek, ježto oni jsou jejich příčinou. Jest doufati, že dohoda, až Němci zapudí všecky osoby zavinivší více nebo méně tento největší zločin lidských dějin, přivolí k některým zmírněním, jež vyvolají znovuzrození Německa skutečně nového a mírumilovného. —

30. »Čech« přinesl 5. února 1919 tuto úvahu:

»Každou válkou a každou revolucí nejvíce Židé získávali, ač v každé z nich nejmenších obětí přinášeli. — Nesporně největší žeň hodlají ale skliditi z končící se války světové, která má uskutečniti cíl, jejž Cremieux při zakládání Aliance Israélite naznačil slovy: Nadvláda nad křesťanskými národy jest cílem Židovstva! Křesťané, moslemíni i pohané prolévali krev na všech bojištích, Židé ve všech armádách drželi se v pozadí. Šetřili své síly, aby mohli těžiti z krve jinými prolité. Jako věřitelé států, dodavatelé armád, páni obchodů ve vnitrozemí těžili miliardy a nových milionářů a miliardářů židovských přibylo tisíce a tisíce. Staré státy se rozpadly, především ten, který Židovstvu nejoddaněji sloužil: Rakousko-Uhersko, nové vznikly, ale právě v těch usiluje Židovstvo horečně, aby si z nich učinilo svou doménu. Také v naší česko-slovenské republice nabývají Židé vlivu, o jakém ani nesnili, když slavnostní průvody za vítězství Rakouska od »Prager Tagblattu« k pomníku Radeckého pořádali, české lidi udávali, žaloby na odsouzení a popravení českých lidí sepisovali — nejpověstnější stvůry Beutelschmied a König byli Židi — takže sám dr. Herben napsal o tom jednání Židů slova, která budou jednou tvořiti dokument pro kulturního historika. Jsou ale všichni zase na milost vzati a aby se to u Židů bez výjimky stalo, za to se onehdy sám Machar vřele přimlouval. Barnabáš je amnestován, na církev a křesťany žene se útokem. Tak to chodí a bude choditi v česko-slovenské republice, poněvadž tu není uvědomělosti a solidarity.

I jinde ale Židovstvo uchvacuje vedení. V Berlíně zvolený člen Národního shromáždění dr. Pfeiffer meškal těchto dnů ve Vídni a vyslovil se o roli Židovstva ve vládě Německa takto: »U nás zavládá v socialistické straně právě jako u vás v socialistické straně snaha obsazovati všecky státní úřady, bez ohledu na nedostatek jakékoli zdatnosti, jedině dle zásady příslušnosti ke straně. Kterýkoli kavárenský literát, i když se ničemu nenaučil, může do každého úřadu býti dosazen. V tom směru máme příklad na našem ministru vyučování Ad. Hofmannovi, který vydal nařízení, že úředníci vůbec nemají býti dotazováni, ale výnosy že třeba vydávati »vlastnoručně«. Teprve kolegou musel býti poučen, že řada jeho dekretů neměla by vůbec platnosti. Typickým pro naši vládu jest, že 90 procent všech státních úřadů jest v rukou Židů a jsou to především místa nejvýznamnější. Následkem této semitské záplavy nabývá u nás antisemitské hnutí obrovských rozměrů a bude pro nás neobyčejně těžkým tomuto stále mohutnícímu hnutí v širokých kruzích centra čeliti. Možné, že to nebude Židům příjemným.« — Dr. Pfeiffer poukázal

pak na dosavadní shovívavé stanovisko centra vůči Židům a dodal: »Nepřejeme si žádného pronásledování Židů, bráníme se ale také energicky proti pronásledování křesťanů. Ponecháváme Židům právo upravovati si své záležitosti jak je jim samým vhod, zakazujeme si ale, aby se nám Židé mísili do otázek manželského zákonodárství a výchovy mládeže na školách. Tím okamžikem, kdy nás Židé prohlašovati budou za intelektuelně méněcenné, poněvadž jsme vázáni náboženstvím, budeme se i my považovati za prosté všech ohledů. Aby Židé na jedné straně měli v rukou veškeren kapitál, na druhé straně ale veškeré státní úřady a pak i literaturu ovládali, proti tomu musíme se brániti. Nejsem toho mínění, že bolševismus totožný jest s judaismem, ale v zájmu ozdravění státních poměrů mohu si jen přáti, aby se Židům podařilo prokázati opak.«

Marné očekávání. Židovstvo jest zpito myšlenkou jistoty svého vítězství nad křesťanským světem a bude svou nadvládu prováděti se vší bezohledností i krutostí. Kde je dnes na Rusi památka po křesťanském středním stavu a vrstvách lépe situovaných? Rozchvácen byl jejich pracně získaný majetek a kdo neutekl, otročí pod knutou židovských vůdců bolševismu stejně jako tovární proletář. Co v oboru umění světského i církevního za tisíciletí bylo nashromážděno a patřilo ke kulturnímu podkladu národnímu, po všem tom není ani památky. — Jen Židé na Rusi o nic nepřišli, vše si zachovali a o rozchvácené klenoty se podělili. Tak to budou dělati i všude jinde. Jejich doba přišla, nač se tisíc let připravovali, to nyní s horečným úsilím provádějí. Všechen ten boj proti náboženství, snaha o rozvrat křesťanské rodiny, otrávení křesťanské mládeže až k té infernární snaze pro rozštěpení kněžstva, vše to ve svých nejhlubších zdrojích jest dílem synagog. Ještě zámek na ústa potřebují dáti kněžím věrným, paragrafem pro kazatelnu oloupit i církve o svobodu slova ve svých svatyních — však je původcem tažení toho Žid dr. Stránský — a pak již bude Židovstvo míti cestu úplně volnou k provádění svých plánů.

A ten ubohý, svedený, křesťanský, ale nábožensky neuvědomělý lid ke všemu tomu mlčky přihlíží, někteří ještě synagogám pomáhají a nepováží, že na sebe samé biče pletou, jimiž pak budou do krve bičováni. Pošetilci! Vy se domníváte, že Vás Židé budou považovati za rovnocenné, až odhodíte a zašlapete své křesťanstvím posvěcené lidství. Neznáte je. Žid jen Žida za rovnocenného považuje a na vše ostatní patří s pohrdáním a nenávistí. Pozdě se přesvědčíte, jak jste na svém vlastním zotročení spolupracovali a to bude pro vás vědomí nejvíce zahanbující — ale bude pozdě.«

31. **Poplach v Israeli v Německu.**

Bývalý všemocný generál Ludendorff vydal spis »Kriegsführung und Politik«. Ludendorff na mnoha místech spisu toho obviňuje Židy Německa, že byli jednak ve spojení s centrálou Zionistů v Londýně a s druhou centrálou Alliance Israélite Universelle v Paříži a že tím způsobem pracovali ve spojení s dohodovými velmocemi a poškozovali, jak mohli, válečné zájmy Německa a tím přivodili i vojenské shroucení Německa ze vnitra země. Advokát Neumann svolal veškeré Židy v Berlíně k veřejné schůzi, na které byla přijata resoluce, v níž se přítomní Židé prohlašují za příslušníky Německa a zaklínají se, že jim jde Německo a jeho zájmy nade všecko, i nad zájmy Židů. Zároveň prohlašují, který Žid by nechtěl věrně státi k Německu, že je mu otevřena cesta do Palestiny. Autorita generála Ludendorffa v Německu jest dnes rázu takového, že se jí Židé právem obávají. Ránu, kterou tím Ludendorff zasadil Židům, nepocítí Židé Německa hned, ale pocítí ji později a to účtování se Židy v Německu dopadne důkladněji. Kdy to bude, to ovšem ni-

kdo neví. Židé se toho právě bojí. Dosud veliké listy berlínské mlčí, patrně se radí, co mají podniknouti. —

Za to »Frankfurter Zeitung« šikovně obrátila ostří od Židů na socialisty a ulejváky všeho druhu, aby Židy obhájila a vyhrožuje nepřímo Ludendorffovi soudní žalobou. Židé jsou však pojištěni na celém světě. Harding poslal jako vyslance Sev. Ameriky do Prahy Louise Einsteina, rozeného v Novém Yorku. Je již dlouhá léta diplomatem.

Rabbi Teitelbaum z Nov. Yorku procestoval Palestinu a vyzval finančníky Sev. Ameriky, aby tu investovali své dollary.

President Alliance Israélité Universelle, profesor Silvain Lévy, znatel sanscritu, odcestuje do Indie k básníku Rabindranathu Tagoremu, Talmudista Ben Hilel Hakohen meškal v Londýně u rabbiho Achad Haatna, který napsal spis o světovládě Židů, kterou projednává továrník Henry Ford ve svém díle »Mezinárodní Žid«. Oba se odeberou do Palestiny. Rabbi Kornfeld ze státu Ohio jest jmenován vyslancem Sev. Ameriky v Teheránu v Persii. Finančník Bernheim v Novém Yorku vyzval všechny Židy v Sev. Americe, aby se zřekli synagogy, zavřeli je a splynuli s americkým lidem v jeden celek. —

V Londýně konala se 13. listopadu 1921 schůze Economie Board pro Palestinu. Předsedou je sir Robert Valey Cahn a ministr pošt Anglie sir Alfréd Mond.

Vrchní soudce Brandeis v Novém Yorku založil Palestine Cooperative Company s kapitálem 2 milionů dollarů na stavbu obytných domů v Palestině. Současně s ním založil podobnou akciovou společnost ve Švýcarsku advokát dr. Bendeli v Bernu.

Louis Marshall, president American Jewish Comité oznámil v poslední schůzi, že od roku 1916 sebrali Židé v Sev. Americe 60 milionů dollarů pro trpící Židy. To by bylo 6 miliard Kč.

Dle »Jewish Tribune« v Novém Yorku slaví v Sev. Americe triumfy Žid Alexandr Akimov, carský operní pěvec, který z koncertů má ohromné příjmy, které věnuje Židům. Také Žid Golinkin, carský operní pěvec, je v Sev. Americe spolu se Šaljapinem.

Všude ve všech vládách všech států světa, kam se jen poohlédneme, mají Židé o svou bezpečnost postaráno. —

Žid-car Chaim Bronstein v Kremlu vládne nad celým světem.

1. XII. 1921.

32. **Dva vládcové republiky Německa.**

Když Německo 11. listopadu 1918 složilo zbraně a prohlásilo kapitulaci, prchl císař Vilém II. do Holandska a v Berlíně vyhlásili republiku dle vzoru z Vídně. — V prvých týdnech po kapitulaci zmocnil se vlády v Berlíně Radek-Sobelsohn a komandoval dělnictvo na barikády. Konečně ale bývalí důstojníci německé armády odstřelili Liebknechta a Rosu Luxemburgovou a nastolena byla vláda různých vůdců občanských a socialistických stran. Židovští vládci republiky ustoupili do zadní linie. —

První ministerstvo republiky Německa vedli Židé Haase a Landsberg. Dále byli v ministerstvu Žid Kautsky, Cohn a Herzfeld. Žid Schiffer byl ministrem financí. Jemu přidělen byl jako státní sekretář Žid Bernstein. — Státním sekretářem vnitra byl Žid Preuss a Freund. — Chefem tiskového oddělení jmenován Žid Max Cohen, dopisovatel »Frankfurter Zeitungu« v Kodani. To byla vláda republiky Německa.

Současně byla vládní moc v Prusku svěřena presidentu, Židu Hirschovi, pruským ministrem spravedlnosti byl jmenován Žid Rosenfeld. Žid Simon byl státním sekretářem ministerstva financí. Ministrem vyučování byl Žid Tutran a jeho sekretářem Žid Arndt.

Ředitel osad Žid Meyer-Gerhard. Ministerstvo výživy obdržel Žid Wurm a Žid Stadthagen. Rada vojáků a dělníků měla výkonný výbor, v němž rozkazovali Židé Stern, Herz, Lowenberg, Seligsohn, Katzenstein a celá řada jiných Židů. Policejním presidentem Berlína byl Žid Ernst a ve Frankfurtu Žid Singheimer, v Mnichově Žid Steiner. — Ministerstvo ve Virtembersku měli Židé Thalheimer a Heimann, v Hessensku Žid Fulda. Na konferenci ve Versaillu zastupovali vládu Německa Židé Warburg, Stauss, Oppenheimer, Rathenau, Mendelsohn-Bartholdy. — Tak vyhlížela republika Německa po kapitulaci. Židé tato místa opustili a ustoupili na zadní linii.

Skutečnými vládci Německa jsou dva Židé, mnohonásobní miliardáři, Rathenau a Stinnes. Žid Stinnes meškal koncem ledna v Londýně a vyjednával tu s vlivnými činiteli o půjčku 500 milionů marek ve zlatě, aby mohlo Německo platit reparační splátku. Stinnes dával do zástavy za tuto půjčku dráhy Německa. Jelikož neměl k tomu dostatečné plné moci, nemohlo ke smlouvě o tuto půjčku dojíti. Německo mělo před válkou 62.207 kilometrů drah. Ve státní správě bylo 57.501 kilometrů. Německo mělo z provozu drah roční zisk několik set milionů marek. — Nyní po převratu pracuje provoz drah v Německu se schodkem. Na rok 1922 se schodek ten zmenšil na 6 miliard marek. První rok po převratu byl schodek ten 18 miliard marek. Stinnes jel do Londýna, aby dal všechny tyto dráhy Německa Anglii do nájmu. Za to byl pranýřován ve »Frankfurter Zeitungu«. Stinnes tvrzení toho listu veřejně ve svých listech popřel.

Druhým vládcem republiky Německa je Žid Rathenau, který si nyní vynutil, že byl jmenován ministrem zahraničních záležitostí republiky Německa.

Oběma vládcům německým jest svěřen nyní úkol, aby vše připravili, čeho bude třeba pro konferenci, která jest svolána do Janova.

Vláda italská povolila již potřebný úvěr, aby konference ta, ke které se sjede na 1000 diplomatů a znalců ze všech států z celé Evropy, se v Janově odbývati mohla. —

21. VI. 1922.

33. **Žid-car Chaim Bronstein zaprodal Rusko Německu.**

V Janově odehrávalo se strašlivé drama světové politiky. Tajná světovláda Židů ukazuje tu jasně svoji neobmezenou moc. Na výzvu vlády Anglie sešly se veškeré vlády všech států celé Evropy, aby se vyhledaly prostředky, kterými by bylo možno zachrániti Evropu.

Lloyd George na rozkaz Židů a bursy londýnské přibral k poradě také bolševiky-vrahy a Němce, válečné to provinilce. Nyní se ukázalo, že Žid-car Chaim Bronstein zaprodal celé Rusko Berlínu a Žid Rathenau, ministr zahraničí Německa a Žid Čičerin docela drze shromážděným státníkům v Janově oznámili, že Moskva a Berlín jsou nerozluční spojenci. — Jaký to má význam, o tom netřeba se šířiti.

Uvažme jenom, že se tím situace Evropy hrozivě zhoršila. Válka světová není ukončena, naopak! Ona se vede houževnatě dále a sice vede ji Moskva společně s Berlínem. Bez podpory Berlína by nemohli židovští vrahové vládnouti v Kremlu nad Ruskem ani jeden den!

Smlouva, kterou bolševici v Janově vyhlásili do světa, dokazuje, že nyní celé Rusko je v moci Prušáků. Žid-car Chaim Bronstein vydržuje rudou armádu 1 a půl milionu mužů. To znamená stálé nebezpečí pro celou Evropu. Ovšem tvrdí se, že tito rudogarděj-

ci by se při prvním náporu rozutekli. To se ovšem neví, zda rudé armády Žida-cara Chaim Bronsteina za něco stojí.

Myšlenka spojenectví Ruska s Německem byla projevována monarchisty Rusy a monarchisty Prušáky. — Ruští monarchisté měli poradu v Reichenhallu v Bavorsku 29. května 1921. Náčelníci ruských monarchistů jsou Markov, generál Arseniev, Talberg, kníže Dolgorukij a celá řada jiných. Členů dynastie Romanovců je tu několik. Je tu velkokníže Michajlovič a velkokníže Dimitrij Pavlovič. Centrála monarchistů ruských jest v Berlíně. Se strany Prušáků jsou tu monarchisté: Hrabě Rewentlow, hrabě Westarp, Ludendorff a generál v. der Goltz.

Myšlenka spolku rusko-německého je tak strašlivá a nepřirozená, že o tom ani jeden Slovan nemůže býti v pochybnostech.

Když nemohli Němci Rusko zdolati mečem, poslal berlínský advokát, Žid Halphen-Parvus, ze Švýcar bolševiky Trockého a Lenina v uzavřeném vagonu přes Německo do Petrohradu. Zároveň tam přibylo v New-Yorku na sta Židů-agentů. Tito se vrhli na ruskou frontu, namluvili 7 milionům ruských vojáků, aby šli domů loupiti majetek šlechty a cara, namluvili ruským vojákům, aby zahodili zbraň a dílo zkázy bylo hotovo. — Ruské armády se rozutekly a tím také zlomena moc Ruska. Podrobnosti o hrůzovládě bolševiků nad Ruskem jsou uveřejněny ve spise »Der Kapitalismus im Weltkrieg«, který spis r. 1918 vydal spisovatel Rudolf Vrba v Praze. Po ukončení války světové podepsáním míru versaillského, ustanovena byla velmocemi odzbrojovací komise a kontrola nad Německem. Odzbrojování to provádí francouzský generál Nollet. — Týž neustále žádá v Paříži, aby kontrola byla prováděna svědomitěji a energičtěji. Německo může v nejkratší době poslati do pole miliony vojska a vyzbrojiti je. Německo může nyní, majíc spojence v Moskvě, zahájiti odvetnou válku a nastoupiti na Rýn a na Francii, kdy by se mu jen zachtělo. Požadavky generála Nolleta, aby Německo bylo náležitě odzbrojeno, zavrhuje anglický generál Bingham, který jest stále proti odzbrojovacímu postupu generála Nolleta a brání mu v tom. Anglie si chce za každou cenu získati přízeň Prušáků. Zde právě vězí také obrovské nebezpečí pro samotnou existenci česko-slovenské republiky. Kdyby Německo pozvedlo se k válce odvetné, pak je naše republika rázem ztracena.

Psáno 5. května 1922.

34. **Ludendorff a Židé.**

Hlavní vojevůdce Německa ve válce světové, generál Ludendorff, který ovládal i Viléma, vydal spis »Kriegführung und Politik«, v němž dokazuje, že Němci sami vlastní armády své na frontách zradili. Mezi těmi, kteří vlastní německé vojsko napadali ze zadu zákeřnou dýkou, byli také Židé Německa. Ludendorff je ve jmenovaném spisu obviňuje veřejně, což jest nyní v Německu všeobecně rozšířeno a Ludendorff uvádí ve spise tom také doklady. — Studoval k tomu potřebné spisy, z nichž poznal účinnou souvislost. Tvrdí, že Židé-Zionisté žádali Anglii o pomoc a proto též provozovali v Německu politiku proti Německu. Dále tvrdí, že Alliance Israélite v Paříži je pod vlivem vlády Francie. Ještě jiné doklady uvádí ve spise.

Ludendorff, který jest v Německu příliš velikou autoritou, stal se takto vydatným pomahačem antisemitů a proto o jeho vývodech nebudou ani Židé mlčeti.

Ale Židé si vědí pomoci a rady. Hned se sešli, uspořádali v Berlíně velikou schůzi, kterou svolal advokát Neumann a nyní troubili do světa a zvali všechny Židy, kterým je Deutschland über alles — Německo nade vše — a kteří veřejně a slavně prohlašují, že

o Zionismu nechtí ničeho slyšeti, že prohlašují Německo za svoji první a jedinou vlast, že jsou a chtějí býti občany státu německého. A to pomohlo. Tito Židé-Němci hlásají, že jsou napřed Němci a potom Židi, a proto že u nich nesmí platiti zásada plemene a nenávist antisemitů.

Židé postřehli hned, odkud jim hrozí nebezpečí a proto hned hlásají do světa, že 600.000 Židů v Německu nejsou Židi, nýbrž plnokrevní Němci, jimž nesmí býti od antisemitů spíláno Židů zrádných a zkřiveno vlasu. Zda tento tah je v Německu zachrání, ukáže budoucnost. — Soudíme však, až dozraje čas, že bude s nimi i v Německu účtováno.

»Frankfurter Zeitung« vyhrožuje Ludendorffovi, že by ho mohla pohnati před soud, ale neučiní tak, nestojí prý Ludendorff za to.

Anglicko-německý spisovatel A. Chamberlain vydal před 25 lety dílo »Die Grundlagen des 19ten Jahrhundert«, základy 19tého století, ve kterémž díle obviňoval Židy, že poškozují Německo. — »Frankfurter Zeitung« ho žalovala a Chamberlain by odsouzen.

Ve Výmaru působí prof. Adolf Barteles, který si předsevzal očistiti německou literaturu od Židů. Vydal spis pod názvem »Die Jüngsten«, »Nejmladší«, jest to otisk z většího díla »Die deutsche Dichtung der Gegenwart«, Přítomné básnictví Německa. Barteles chce ve spise tom dokázati, kterak Němci jsou ovládáni Židy. Spis ten se rozšířil v Německu ve 100 tisících výtiscích.

President Harding poslal do čs. republiky vyškoleného diplomata, jako vyslance Spoj. Států, Žida L. Einsteina, který pochází z Nového Yorku, kde se narodil r. 1877. Byl tajemníkem amerických vyslanectví v Paříži, Londýně a Cařihradě. Ve válce byl v Bulharsku. Newyorský rabín Tatelbaum procestoval Palestinu a vrátil se opět do New-Yorku. Guvernér Palestiny Žid Herbert Samuel vyzval rabína Tatelbauma, aby zatřásl se Židy v Americe, by vysypali více peněz na Palestinu, aby se tu mohla Židům stavět obydlí.

O svátcích židovských Jom Kipur — dlouhý den — byl Samuel ve veliké synagoze Jerusalémské, kde působí rabi Cook.

Židé v Sev. Americe konali sbírku pro Palestinu, která vynesla půl milionu dollarů.

35. **Němci a Rusové.**

Následkem světové války ztratili Němci své osady, které měly rozlohu 2,907.452 čtver. kilometrů. Německo samo mělo rozlohu 540.858 čtver. km. Osady Německa byly: Východní německá Afrika, Kamerun, Togo, Jihozápadní německá Afrika, Nová Guinea, Samoa a celá řada ostrovních skupin tichomořských. Majetek těchto osad dával Německu do roka obrovské zisky v průmyslu.

To byla pro Německo ta nejtěžší rána. Ale v Berlíně si vědí rady. Když sdružené velmoci vzaly Německu osady, vzalo si Německo za náhradu celé Rusko. Na místo 3 miliony čtver. kilometrů osad má Německo nyní 22 milionů čtver. km. celého impéria ruského. To přece stojí za to. Smlouva německo-bolševická neznamená nic jiného, než úplné ovládání celého Ruska vládou v Berlíně. Jsou to dva spojenci. Lenin a Trocký byli do své vlády Berlínem dosazeni a bez Berlína by v Kremlu nebyli ani den.

Rudé armády jsou komandovány a vedeny důstojníky a instruktory z Německa. Němci však se na to ovládání Ruska náležitě připravují. Překlady ruských spisovatelů do němčiny se dnes v celém Německu hromadně pořizují. Němci chtí vniknouti do ruské duše a seznati celé její nitro.

Harry Kohler vydal již několik spisů nejproslulejšího filosofa Vladimíra Solověva. Jsou to překlady: 1.) 12 přednášek o božství člověka; 2.) duševní základy života; 3.) nedělní a velikonoční epištoly; 4.) tři rozpravy; 5.) ospravedlnění dobra či po rusku opravdanie dobra. Solověv zemřel r. 1901. Zkázu Ruska předvídal.

Dále přeložil Eliáš Hurwitz spisy Petra Cadajeva. Efrain Frisch přeložil spisy Belinského a Dobroljubova. Teodora Bodisco vydala spis: »Dostojewskij als religiose Erscheinung«. Tato spisovatelka vykládá ve svém spisu, že romány Dostojewského nejsou ničím jiným, než důmyslné řešení nejsložitějších záhad bohosloveckých. Dostojewskij dokazuje ve svých románech, že základ našeho vědění a celého života lidského je především znalost náboženství a božských věcí.

Nakladatelství Neuwerka v Schluchternu vydalo spis: »Osteuropa und wir.« Ve spise tom je více prací různých spisovatelů, kteří tu Němcům domlouvají, že budoucnost Německa spočívá v úzkém spojení s Ruskem; a hlavně vyličují autoři spisu toho obrovský význam Sibiře. Zde opět vidíme, kterak v celém Německu propuká onen starý tlak na Východ, který za Bismarka se tlačil na slovanské země bývalé Austrie a nyní se uplatňuje na Rusko. Německu nevadí, že mezi ním a Ruskem je Polsko. Německo má dnes stále nerušené spojení Berlína s Moskvou přes Reval. Baltické malé republiky nejsou ani Německu ani bolševikům nijakou překážkou.

Čím déle potrvá vláda Chaim Bronsteina, tím více bude vyhuben ruský lid, vyprázdní se a vylidní celé ruské gubernie, do nichž se budou znenáhla a pohodlně stěhovat a usazovat Němci. Toto nebezpečí úplné kolonisace celého Ruska německým živlem bude tím větší, čím déle vláda bolševiků bude nad Ruskem trvati.

Divíme se, že není v Anglii státníka, který by toto nebezpečí poznal. V Londýně jdou za pevným cílem; vyhubiti ruský národ, aby necítili jeho tlak v Asii.

25. V. 1922.

36. **Bismark a Rusko.**

Bývalý císař Vilém II. měl ve zvyku přezdívat Bismarkovi Bismark der Russe. Chtěl tím asi říci, že Bismark mluví a jedná tak, jakoby nebyl Němcem, nýbrž Rusem. Vyjádřil se tak o Bismarkovi v rozmluvě s vojenským diplomatickým zástupcem z Vídně.

Vilém nebyl přívržencem politiky, kterou Bismark od roku 1889 do roku 1892 s Ruskem pěstoval. Všeněmci vytýkali Bismarkovi, že příliš zbožňuje carskou vládu. Jest otázka, jak asi Bismark si představoval zájmový vliv Ruska i Německa v soustavě všech evropských států.

Tato otázka je proto velmi důležitá, poněvadž jest dnes celá Evropa v kvasu přetvoření a proces ten se odehrává na konferenci v Janově, kde se mají utvořiti nové základy budoucí Evropy. Od roku 1815, kdy byl projednán kongres ve Vídni po válkách s Napoleonem, pracovalo Rusko plných 100 let na uchvácení nadvlády nad celou Evropou. Bismarkovi se podařilo roku 1863 zjednati smlouvu s Ruskem pro Prusko, v které se car ruský zaručil neutralitou Prušákům. Když měl tuto důležitou pojistku Bismark v kapse, začala jeho práce. Nejdříve vyrukovali Prušáci r. 1866 na Hradec Králové a pak vyrukovali na Sedan roku 1871 a to vše se odehrávalo pomocí blahovůle ruského cara, který popřál Prušákům proti Francii volné ruky. Nyní tuto strašlivou neprozíravost ruských carů zaplatil car Mikuláš II. a celá jeho rodina svým životem a celý ruský národ svojí zkázou. Němci jsou zde v síle 80 milionů a Rusové padají v hrob po milionech až zmizí úplně

s povrchu země. To jsou důsledky smlouvy prušácko-ruské z r. 1863 provedené Bismarkem.

Bismark organisoval v Paříži roku 1871 vládu komunistů a zřídil pak republiku, jíž v čelo postavil Žida Gambettu. Tím konal na cara zastrašující tlak, aby ruský car se přimknul k císaři německému a rakouskému k utvoření aliance tří císařů. O tomto spolku tří císařů jednalo se roku 1876. Spolek ten se rozbil o zájmy Slovanů na Balkáně. Rusko nepřipustilo, aby Rakousko, hlavně tedy Maďaři, rdousilo Slovany na Balkáně. Bismark prohlásil, že Německo nemá na Balkáně zájmů a že se do sporu Ruska a Rakouska týkajícího se Slovanů na Balkáně míchati nehodlá. Bismark se postavil mimo bitevní čáru, aby mohl v nutném okamžiku oba protivníky smiřovati. Na to však roku 1879 zotročil Bismark habsburskou dynastii úplně pod jho dynastie Hohenzollernů ve smlouvě německo-rakouské, jejíž hrot byl namířen na Rusko pod heslem odboje proti panslavismu.

Byla tu utvořena maďarsko-německá fronta i s Tureckem proti Slovanům. Od té doby operovalo Rakousko na Balkáně pod ochranou smlouvy německo-rakouské proti Rusku. Tím byli carové nuceni uzavříti zajišťovací smlouvu rusko-francouzskou. V té době získalo Německo veškeré své zámořské osady. Nyní se provádí Bismarkovská rusko-německá aliance ve větším rozsahu.

Žid-car Chaim Bronstein připravuje rudé armády k náporu na západ pod vedením Německa. V poslední schůzi komisařů vystoupil proti Trockému generál Cacetis a prohlásil, že disciplina rudogardějců jest jen líčená. Bronsteinova armáda čítá nyní 2 a půl milionu mužů. V případě války bude tu 5 milionů ozbrojených mužů a 2 miliony ozbrojených žen.

18. V. 1922.

37. **Bolševici doufají v možnost německo-ruské aliance.**

Arnold Rechberg rozepsal se v »Berliner Boersen-courieru« o možnosti zbolševisování Německa, kterou však možnost redakce toho listu popírá. Rechberg píše následovně: Ministr Beneš tvrdil nedávno, že vláda v Moskvě pracuje usilovně na rozvratu západní Evropy. Doufá silně v revoluci a převrat. Rechberg potvrzuje, že ministr Beneš správně líčí situaci. Sovětská vláda bedlivě pozoruje účinky ruské okupace na obyvatelstvo Německa. Továryši v Kremlu nemohou se dočkati okamžiku, až vzplane krvavý boj mezi francouzským vojskem a civilním obyvatelstvem rurským. Jest zřejmo, že Francouzové zvítězí nad Němci v boji. Pak ale nezbude Německu, než žádat o pomoc v Moskvě. Pomoc tu sovětská vláda však poskytne jen tehdy, když v Německu bude vyhlášena sovětská či bolševická republika. Bolševičtí agenti slibují továrníkům Německa, že by v případě bolševické vlády neutrpěli žádné újmy, nýbrž naopak, že by jim pak připadnul obrovský úkol znovuzřízení průmyslu a celé výroby v Rusku. Továrníci v Německu zůstali by neobmezenými vlastníky svých podniků nerušeně dále. V Rusku ovšem byli od bolševiků všichni průmyslníci až do jednoho črezvyčajkou povražděni. To se ovšem v Německu nestane. Kdyby v Německu nastoupila vláda komunismu, prosadila by tato rozparcelování velkostatků, rozdělila by pozemky velkostatkářské drobnému zemědělstvu a zajistila by si tím celou stranu agrární. Ovšem vyrostlo by tu nebezpečí nové, to jest snížení zemědělské tržby a tím stoupání drahoty potravin. Jakmile by v Německu nastoupila vláda bolševiků, začala by ihned odvetná válka proti Francii. Předáci vlády v

Kremlu stále vhání Německo do války proti Francii. Tím by národ francouzský dostal místo reparací novou válečnou svízel a tíseň, zmocnilo by se ho zoufalství a pravděpodobně by i zde prohlášena byla republika komunistická. Nyní nemůže Německo, ať již má vládu konservativní nebo liberální, vyhlásiti Francii válku, poněvadž nemá válečného aparátu, nutného k vedení války. Nemá děl, tanků a létadel. Německo by se octlo v nebezpečí, že odvetnou válkou by byl zničen průmysl německý, že by tím v Německu vypuknul hlad, který by zničil celý národ německý. To by ovšem znamenalo tolik, že by Německo se ocitlo tam, kde je nyní Rusko. Továryšům v Kremlu je naprosto lhostejno, i kdyby vymřel celý národ ruský. Kdyby v Německu byla vyhlášena vláda komunistů, bylo by Německo ihned nuceno jíti do války a současně by prosilo o pomoc z Moskvy. Zdá se však, že tyto výpočty sovětských vládců v Kremlu nejsou správny. Jak vlastně vyhlíží rudé armády, jaká jest hodnota vojenská a schopnost válečná rudogardějců, o tom všem není dostatečné jasnosti. Francie nebude nečinně přihlížeti k tomu, aby zbolševisované Německo přes poražené Polsko splynulo v jeden státní celek s Ruskem. Francie doufá, že by rudým vojskům se nepodařilo ani u Varšavy, ani někde jinde zdolati frontu polskou a tak proniknouti přes Polsko do Německa a spojiti se tu s armádami Německa. Francouzský generální štáb stále pevně doufá, že vojsko Polska je dobře a mnohem lépe vyzbrojeno, jak rudogardějci. V případu, že by mimo očekávání polské vojsko bylo poraženo rudým vojskem Ruska, má Francie zajištěnou pomoc Anglie, která by pak činně pomáhala Francii na bojišti zdolati německo-ruskou koalici a poraziti spojené armády německé a rudé. Dalo by se také očekávati, že by v této nové válce bolševické mnozí Němci dobrovolně se přidali k Francouzům.

Tak líčí Rechberg případnou možnost rusko-německé vojenské výpravy proti Francii. Není to nic nového. Je přece známo, že tovaryši v Kremlu stále řinčí šavlí a vyhrožují západní Evropě novou válkou. Budoucnost ovšem ukáže, jakou cenu tyto výhrůžky měly.

28. II. 1923.

38. **Souboj Francie s Německem a Polsko.**

Prožíváme nyní takové chvíle, jako když jsme každého dne čekali na telegramy od Verdunu. Francie se pustila do souboje s Německem sama, bez spojenců. Sáhnou Němci ke zbrani? To právě nevíme.

Bismarkův kdysi orgán, »Hamburger Nachrichten« rozepsal se o těchto poměrech a poukazuje na Polsko. Když vypukla válka, hned se v Paříži přihlásili Poláci a žádali, aby Poznaňsko i Západní a Východní Prusko byly vráceny Polsku. Vláda francouzská ale Polákům odpověděla, že do toho nemá práva mluviti, aby šli Poláci s tím k carovi, tam v Petrohradě obdrží správnou odpověď. Lloyd George řešil otázku Polska zcela dle přání Francie. Anglie dovedla vždy s Polskem jednati opatrně. Napoleon chtěl roku 1806 znovu zříditi Polsko, aby v něm měl pomocnou sílu proti Rusku. Poláci měli dokonce zachránit Turecko před Ruskem a měli rozdvojiti Anglii a Rusko. Napoleon vyhlásil r. 1806 blokádu evropských břehů a v prosinci téhož roku přibyl maršálek Ney jako zástupce Napoleona do Varšavy.

Lloyd George opovrhoval Polskem a netajil se tím, rovněž tak Churchill, který chtěl, aby bylo Německo pověřeno zahnati bolševický nápor proti západu Evropy. Poláci všichni, Pilsudski, Dmowski i Korfanty nenávidí Anglii a netají se tím. Vláda francouzská poslala tedy do Varšavy generála Weyganda, který zorganisoval polský generální štáb

a celou polskou armádu a dovedl pak u Varšavy zahnati rudé armády zpět do Ruska. Tím zachránil Polsko a celý mír versaillský, který byl bolševickým náporem proti Polsku podniknutým ohrožen. Francie se pak odvděčila Polsku přídělem oné části Horního Slezska, kde je soustředěn větší díl hornoslezských uhelných dolů a železáren. Zvláště železárny v Königshütte byly dožadovány od Francie a jsou nyní v državě francouzského kapitálu.

Dosáhli tedy Francouzové po čem tak toužili. Nyní doplňují hornoslezskou kořist náporem do Poruří a zabráním rurských dolů uhelných.

»Gazeta Powszechna« přinesla úvahu, že státníci Velké Dohody lakotně si vedli k Polsku a odepřeli mu příděl Gdanska a celého východního a západního Pruska, které právem má býti územím polským. Zatím však v Paříži znají ohromný rozdíl mezi carským Ruskem a dnešním Polskem co do hodnoty jako spojenci Francie. Carské Rusko jako spojenec Francie mělo daleko výhodnější pro Francii vlastnosti a hodnoty než má nově zřízené Polsko. Státníkům francouzským byl velmi protivný Paderowski, který dovedl tak nápadně hýřiti a rozhazovati.

Tolik napsal »Hamburger Nachrichten« o poměru francouzsko-polském. Jak vidíme, překypuje úvaha ta hněvem na oba, na Polsko i Francii. Němci správně tu soudí, že carské Rusko mělo pro Francii jako spojenec daleko větší cenu, než nově zřízené Polsko. O tom nemůže býti ani sporu. Nehledě ani k velikosti a síle Ruska, ale i ten vnitřek nově zřízeného Polska je velice chatrný.

Když se Francie odhodlala obsaditi rurskou pánev a když nyní proniká dále hlouběji do Německa, když nyní francouzské vojsko obsadilo i nádraží v Mohuči, bylo nutno předem v Paříži učiniti si jasný posudek, zda Němci sáhnou ke zbrani. Dosud se tak nestalo, ale může se státi, pak-li válečná nálada Němců vzplane po celém Německu a vláda v Berlíně nebude míti tolik odvahy válečný oheň tento hasiti. V Berlíně spoléhají na pomoc Žida cara Chaim Bronsteina. Současně Maďaři jsou na číhané a dávají pozor na signály z Berlína a z Moskvy.

Je tu stará koalice z války světové: Němec, Maďar, Žid a Turek, rozmnožený o nového spojence — bolševické Rusko. Na tyto předpoklady spoléhají v Berlíně. Je tedy zřejmo, že by první útoky rudogardějců na pomoc Berlínu platily nejdříve Polsku. Polsko by tedy krvácelo nejdříve za Francii. Jak vidno, akce porurská začíná bráti hrozivou tvářnost.

14. II. 1923.

39. **Francouzský ministr války Maginot o válečné psychose Německa.**

Ministr války Maginot měl ve francouzském senátě řeč, ve které objasnil náladu obyvatelstva Německa pro odvetnou válku proti Francii. V obyvatelstvu německém to vře ještě hůře jak roku 1914. V senátu francouzském projednávala se předloha o vojenské službě stanovené na 18 měsíců. Ministr Maginot pravil: Každý stát musí míti takovou armádu, jaké vyžaduje vedení politiky toho státu. Politika Francie byla již několikráte veřejně ve francouzském parlamentu objasněna. Francie touží po míru a klidu a chce si zajistiti reparace, nic jiného nežádá. Aby byl mír zabezpečen, k tomu je třeba nejen mírumilovnosti Francie, ale i také zkrocení válečných choutek neklidných sousedů. — Francie musí býti dostatečně silná, aby mohla ihned v zárodku odraziti případné přepadení. Jen obava před naší silou dovede našeho německého souseda zkrotiti, aby nerušil

mír. — Chceme-li býti dostatečně silni, jest třeba k tomu nutných obětí. Kdyby nám byla válka vnucena, musíme být vyzbrojeni tak, abychom válku tu vyhráli. Francie si chce zabezpečiti svou existenci a svou neodvislost. Životní otázkou pro Francii jest, zda Německo zaplatí válečné škody nebo nikoliv. Abychom si zaplacení těchto škod vynutili, musíme proti Německu podniknouti nutné vojenské operace, kterým se Německo nemůže ubrániti. Aby Francie byla bezpečna, musí vydržovati dostatečné vojsko pro udržování pořádku uvnitř Francie, v osadách a hlavně pak na zajišťovací linii na Rýně a konečně na nutné vojenské operace proti Německu. Kdyby vypukla válka, je to pro Francii hlavní věcí, aby vojsko francouzské okamžitě překročilo hranice německé a zaneslo dějiště války na území Německa. Naše vítězství vybojované r. 1918 nám dává do rukou jisté výhody, kterých se nesmíme za žádných okolností vzdáti, v případě tom octli bychom se v nebezpečí nekonečné války. Tomuto nebezpečí nutno za každou cenu zabrániti. Aby všem těmto úkolům mohla Francie dostáti, jest třeba 32 divisí ve stálé presenční službě vojenské a jest třeba, aby vojáci francouzští konali aktivní vojenskou službu po 18 měsíců. Maginot pak podal v senátě doklady o vojenské síle Německa. Ačkoliv mír versaillský nařídil Německu, aby odzbrojilo, Německo tak neučinilo. Německo neodzbrojilo ani hmotně, tím méně duševně, ono žízní po válce odvety. Kontrolní komise vykonala sice mnoho, ale jisto jest, že dosud v Německu jsou továrny, ve kterých se vyrábí válečný materiál. Generál Nollet nám vysvětlil důležité o tom doklady. Nemáme dosud přesné údaje o tom, mnoho-li válečného materiálu Německo odvedlo. Výroba strojních pušek v Německu se děje nerušeně. Německo si shromažďuje opět obrovské zásoby válečného materiálu. Je tu říšská obrana, a ta čítá na 100.000 mužů. Tato obrana je ihned schopna doplniti se v několika dnech na 20 divisí, schopných okamžitě zahájiti válku. — Generál Francois nedávno přiznal, že »Reichswehr«, říšská obrana, má neztenčeného ducha válečného. K tomu dlužno připočítati 150.000 mužů »Šupo«, to jest ochranné policie, úplně dle vzoru vojenského organisovaných. Mimo toho jsou tu spolky válečné a spolky mládeže, vesměs pro úkoly války organisované. Veškeré tyto vojenské formace řídí generální štáb vojenský, který na vlas podobá se dřívějšímu generálnímu štábu Německa. Z toho jest jasno, že Francie musí míti stále pohotově ve zbrani nejméně 450.000 mužů, aby mohla tímto vojskem čeliti ihned vojsku Německa. K tomu má Francie zapotřebí dalších 200.000 mužů k zajištění svých hranic podél Rýna. Maginot dále vysvětloval v senátě, že barevného vojska nelze tak upotřebiti, jak by si Francie přála. Barevní vojáci se teprve musí aklimatisovati. Zda je to možno, musí teprve ukázati zkušenosti jimi nabyté. Řeč ministra Maginota učinila v senátě francouzském hluboký dojem. Rozumí se, že tisk německý ji nelibě nesl a posmíval se Maginotovi, že maluje strašáky.

17. III. 1923.

40. **Protokoly mudrce ze Siónu.**

Vůdce liberálů v Německu dr. Strassmann vydává list »Deutsche Stimmen« (»Německé Hlasy«). V listě tom uveřejnil dr. Rudolf Schneider úvahu o spise Gottfrieda von Beck pod názvem »Tajemství mudrců zionských«. Generál Ludendorff, bývalý německý vojevůdce, ve svém díle »Válka a politika« na jmenovaný spis stále upozorňuje. Dr. Schneider odporučuje spis Beckův a proto židovský »Lokal Anzeiger« (»Místní Oznamovatel«) se horší nad tím, že prý nutno v zárodku se opříti pokusu, aby v Německu nebyly šířeny takovým způsobem konfessijní (náboženské) spory. (Aj vaj, jaká to najednou dojemná starostlivost!) Spis Beckův o tajnostech mudrců ze Ziona je valně rozší-

řen mezi studující mládeží a mezi německou intelligencí. Kniha ta obsahuje jednání židovských předáků na prvním sjezdu Zionistů, který se konal v Basileji r. 1897. Tvrdí se, že jsou to protokoly o onom sjezdu a že už dávno byly známy kruhům zasvěceným. Odkud se vzaly ty tajemné doklady?

Když Zionisté měli sjezd v Basileji r. 1897, byl prý tam také vyzvědač ruské vlády. Ten podplatil jednoho Žida, který mu jednání Zionistů odevzdal ve francouzském původním znění. Rus dal ty protokoly přeložiti do ruštiny a předložil několik výtisků své vládě. Professor Nilus předložil r. 1901 obsah jejich ruské veřejnosti. — Nilus jest jen pseudonym, t. j. přijaté, nepravé jméno.

Gottfried von Beck ve svém spise uvádí 24 kapitol z onoho sjezdu Zionistů. Jest to vlastně obsáhlá samomluva jednoho z účastníků. Nejsou to doslovné protokoly ani úplné porady, ani vysvětlené výklady, ani učiněná usnesení. Mudrc ze Ziona dává tu jen důkladný návod, jakými prostředky mají se Židé zmocniti naprosté vlády nad celým světem. Některé ty prostředky jsou povahy násilnické, na př. vyvraždění odpůrců Židovstva, vyhození nepřátelských měst do povětří a j. Technické prostředky k tak šíleným plánům jsou ovšem zde.

Beck upozorňuje ve své knize třeba také na tento příznačný skutek: Emil Rathenau si koupil vilu v Berlíně na Viktoria ul. čís. 3. Vilu tu úplně přestavěl a na façadě dal umístiti různé talmudistické znaky a hlavně reliefy hlav (vypuklé podoby) všech evropských panovníků, kteří jsou odsouzeni k smrti. Za to berlínský »Místní Zpravodaj« proklíná spis Beckův jako bídný hanopis.

Zda Židé již vládu nad celým světem v rukou mají, těžko říci. My ji nevidíme dosud, ale již dávno cítíme. Vláda Židů je v Rusku a vybíjí veliký ten slovanský národ. Vláda Židů je v Berlíně, je v Londýně, je v Paříži, je ve Vídni a jest jistě v Praze. Moc Židů v Č. S. R. jest úplná a naprostá. Nový doklad máme na vraždě Marie Pytlíkové v Polné. Všechny okolnosti jsou právě takové, jako při vraždě Anežky Hrůzové před 20 lety. Po vrahu Marie Pytlíkové není však ani stopy. Pátrání po něm bylo zastaveno, ba zdá se, že se vůbec ani pátrati nesmí a psáti o tom bylo zakázáno. Zákaz ten byl vydán přímo z Capri, kde dlí hlava republiky na letním bytě.

* *

Židovský advokát dr. Berthold Thein v Pardubicích slavil v minulých dnech své šedesáté narozeniny. Týž jest předákem svobodných zednářů a propaguje Volnou Myšlenku. K oslavě židovského předáka, starosty náboženské obce israelské v Pardubicích dostavilo se mnoho gratulantů z Prahy. Deputaci vedl odborový přednosta Jaroslav Kvapil. Blahopřejné telegramy zaslali president Masaryk a jeho syn legační rada Jan Masaryk.

12. VI. 1921.

41. **Z bolševismu hrozí záhuba celé Evropy.**

V berlínském »Tagu« 9. března 1920 čteme následující úvahu: Bolševictví jest hladová nemoc zraněné, otrávené duše, následek hromadné bídy, ochuzení státu a národa, je to zoufalství lidu, kterého využitkují pro své plány nesvědomití zločinci, kteří vše kolem sebe ničí, vraždí a rozbijí, jelikož sami nemají, co by ztratiti mohli. Svět schudnul. V míru pracovalo na miliony pilných lidí, kteří si vydělávali svůj chléb. — Nebylo tu

v žádném státě velikých zásob. Národové žili, jak jen vystačili svojí úrodou. Ve válce nastalo plných pět let místo krušné práce, ohromné ničení všech lidských statků. Z toho přišla nyní na nás hromadná bída. Stále si namlouváme, že není zle a sami sebe šálíme. Až budou všechny zásoby vyčerpány, pak na nás zeje se všech stran pustá prázdnota. Jak se uživíme letos do žní? Co dáme na sebe, až roztrháme poslední košili a poslední střevíce? Stojíme tu před hrozící bídou, jakou svět dosud nikdy neviděl, zrovna tak jako byly hrůzy světové války, které lidstvo dosud nikdy nezažilo.

Příznakem chudoby jest klesání kupní síly peněz. Ceny životních potřeb stoupají. Současně stoupají mzdy a služby. Tyto zvýšené mzdy a služby jenom opět ceny potravin a ostatních potřeb ženou do výše a tak to jde v šíleném chvatu stále výše. Jednotlivé státy zápasí o valutu a snižují ji jeden druhému způsobem násilnickým. Lid chudne, stát hromadí dluhy, drahota životních potřeb žádá většího obnosu peněz. Tisknou se nové peníze z papíru dnem i nocí. Papír jest jen poukázkou na zboží. Čím méně zboží a více papírových peněz, tím více klesá kupní jich síla, tím také jest jich více třeba k nákupu. Bída stoupá a spousty papíru nestačí ji zakrývati.

Co nám nezničila válka, to nám bere pod rukou mír. — Ve válce jsme ztratili všechny zásoby, ztrávili jsme je. Nyní v míru ztrácíme uhlí a nemůžeme sehnati k výrobě potřebné suroviny. Státy s průmyslem nemohou pracovati a vyvážeti, aby si zlepšily valutu. Všeobecná bída stupňuje zápas o zboží.

Není tedy divu, že ožebračený lid se chce vrhati na ty, kteří mají na sobě ještě zachovalejší kabát. Tak se živí bolševictví a šíří se. Komunism popletl lidu rozvahu. Lid nechce uznati, že komunismem, loupežením, zabíráním majetku jiným, sám sobě vlastně kope hrob. Je to šibeniční politika, která zatemňuje lidu všechnu rozumovou rozvahu.

Není jiného východiska než návrat k práci. Tuto práci můžeme zahájiti jen tím, když si opatříme potřebné suroviny, abychom mohli v brzku vyvážeti na světový trh nové tovary. Jest třeba, aby nám byl poskytnut úvěr a dostatečné množství uhlí, by mohly továrny pracovati a dráhy jezditi.

K tomu je zapotřebí, aby dělnictvo opět pracovalo tak pilně, jak pracovalo před válkou. Jest třeba, aby si lid byl vědom celé bídy, v které žije, aby šel do sebe, činil pokání, žil šetrně a skromně.

Podpory nezaměstnaným musí zmizeti; to jest jed strašlivý, kterým se očkuje lidu zahálčivost a útěk od práce. Podpory nezaměstnaným prohlubují propast mezi tvořením tovarů a lenošením. Tím se zvětšuje bída o zboží a drahota. Konec této bídy jsou záhuba a smrt milionů lidí, zničení celé evropské kultury. Čím více se bude tisknouti papírových peněz a čím méně vyráběti zboží, tím více stoupati bude nicotnost papírových peněz až nadejde okamžik, kdy pozbudou veškeré kupní síly.

Napoleon dal spálit papírové franky, poněvadž přivezl do Francie dost zlata. My tak činiti nemůžeme. — Konec konců nám zbydou jen potraviny u zemědělců. Kdo nebude míti vlastní kousek pozemku, zhyne hladem. Jestliže se nebude v továrnách a dílnách pracovati, nebudeme-li na trh světový posílati zboží, bychom mohli zmenšit vydávání papírových peněz, shroutí se celý státní a hospodářský život. Tu přijde okamžik vítězství bolševismu.

Dosud řádí bolševictví jen v Rusku. Z Ruska se převalí bolševictví do baltických zemí, odtud pronikne do východního Německa a pak jeho postup na západ nezadrží nikdo. Čím dále na západ z Ruska se bolševictví bude šířiti, tím více poroste bída. Zkáza zachvátí celou Evropu. Kdo sleduje události v Německu, neubrání se tomu, že podobají se sociální poměry Německa poměrům ruským, než tu pronikla revoluce a po ní začalo panství bolševiků. Je tu stejný předpoklad jako v Rusku, hromadná bída lidu a všeobecná nouze o zboží všeho druhu. Bolševictví není zjevem ruským, jest zjevem světovým, jest

následkem všeobecné válečné bídy. Jestli se vlna bolševictví převalí z Ruska na západ Evropy, bude zde jeho pustošení daleko nebezpečnější jak v Rusku, poněvadž je tu mnohem více dělnického lidu jak v Rusku. Všichni národové a veškeré státy Evropy musí si uvědomiti toto nebezpečí, které ohrožuje celou Evropu. Jest třeba, aby veškeré státy Evropy se navzájem podporovaly, aby umožnily výrobu zboží a mezinárodní výměnu zboží. Nepřijde-li toto poznání všem vládám všech evropských států, pak není pro nikoho záchrana možná, zahynou v bolševictví všichni, jak vítěz tak poražený.

26. III. 1920.

42. **Světová revoluce.**

Z Anglie dochází zprávy, že horníci chystají se ku stávce. To jest již třetí stávka, kterou horníci v Anglii chtí provésti v době 2 let po ukončení anglicko-německých bojů v Belgii. Vůdcové anglického dělnictva Macdonald a Henderson jsou patrně placeni z Moskvy. Oba lidoví komisaři Krasin a Kameněv-Rosenfeld nejsou nadarmo v Londýně. Dělnictvo v Anglii bylo dosud prosto nauk Žida Marxe. Dělnictvo v Anglii bylo věrno národu a nepoškozovalo zájmy svých prácedárců. Nyní jest tomu jinak. Zrevolucionování dělnictva v Anglii je dílem moskevských Židů a hlavně zlata ukradeného v Kremlu. Tímto zlatem platí Chaim Bronstein a Lenin-Zederblum svoje agenty na celém světě. Stále opakuje Lenin a Trocký své hrozby, že celý svět bude zachvácen revolucí. Bude jedna židovská republika. Tak hlásí Bronstein z Moskvy. Světová revoluce je tu, o tom není sporu. Staré společenské řády jsou zničeny. Právo majetku, bezpečnost života jsou všudy odstraněny. Nikdo není jist svým životem a majetkem. Zločiny veřejného násilí se množí.

Není tedy o tom sporu, že světová revoluce tu již je. V žádném státě není pevné vlády a socialistický teror otřásá i takovými velmocemi, jako jsou Anglie a Sev. Amerika. Zřejmě jest viděti, že Lloyd George se bojí dělnictva, jelikož se neodváží podporovat Polsko proti bolševikům. V berlínském »Tagu« píše o tom Dr. Stadler 24. srpna 1920 následovně: Každý, kdo chápe převraty, které se nyní na celém světě odehrávají, sezná, že světová revoluce jest v jednom proudu. Francie byla na počátku světové války v srpnu 1914 obklopena vřelým přátelstvím Anglie, Italie, Rumunska a Ameriky. Veškeré neutrální státy dávaly na jevo svou přízeň Francii. Dnes jest Francie od celého světa opuštěna. To uznávají sami Francouzové a obávají se záhuby Francie. Když v říjnu 1917 vypukla v Rusku revoluce, obrátil se celý svět proti Rusku. Dnes se uchází o přízeň sovětového Ruska nejen Anglie, ale i Sev. Amerika. Dělnictvo ze všech států světa posílá do Ruska dělnické delegáty, aby sami viděli, jak sovětská vláda řídí osudy Ruska. Mezi dvěma soupeři Ruskem a Francií je Německo.

Toto Německo, které vybudoval Bismark, které se stalo postrachem světa, je nyní bezmocné. Tehdáž nenáviděl celý svět militaristické Německo a byl nakloněn svojí přízni Francii. Aby militarism Německa byl zničen, bylo potřeba zmilitarisovati celý svět. Světová válka zjednala Anglii největší moc. Carské Rusko jest zničeno. Vedle něho je zničeno Německo. Celá Evropa musí nyní poslouchati rozkazů z Londýna. Osady Anglie mobilisovaly svoje obyvatelstvo a poslaly ho na pomoc Anglii. Anglická Asie a Afrika byly spojeny s anglickou Evropou. Jak před sto lety nebyl Napoleon s to, aby pokořil Anglii, tak se i Německu nezdařilo ponorkovou válkou zdolati Anglii. Ale nyní musí Lloyd George do prosa k Trockému do Moskvy a zapřísahá Bronsteina, aby nechal v klidu dělnictvo v Anglii. Zde leze Anglie do prosa před vládu sovětového Ruska. Takové divadlo tu ještě

nebylo. Anglie dodělala se největší politické a vojenské moci a stojí nyní před dělnickou revolucí doma. Třese se o vlastní domov.

Tolik napsal dr. Stadler. Jak vidíme, mají Němci velikou radost ze světové revoluce. Pravda jest jen ta, že není na světě klidného flíčku. Všude to vře a bortí se všechen sociální řád. Výroba všude odpočívá. V továrnách a dílnách pracuje se jen z třetího dílu. Miliony lidí, zdravých to mužů, stále jest ještě ve vojenské službě a prozahálí drahý čas v kasárnách.

Drahota stoupá a stoupají dluhy států. Strach o živobytí ovládá všechny vrstvy obyvatelstva. Kam proniká bolševictví, tam šíří zkázu. K jakým koncům to vše povede, těžko se dohadovati.

43. **My a Němci.**

Půjde-li uspořádání Evropy ku předu jako dnes, nebude míti česko-slovenský stát pevných hranic snad nikdy. Za to se můžeme poděkovati pánům v Paříži. Č. S. stát má dle tvrzení Němců 3½ milionů obyvatel národnosti německé. Němci si napočetli v Čechách 2,467.724, na Moravě 719.438, ve Slezsku 325.523 obyvatel, úhrnem 3,512.682 dle sčítání r. 1910.

Za 10 let se ovšem číslice ty změnily. Jak, to nevíme.

Němci se nevzdají nikdy záměru spojiti se v jeden celek a považují československý stát za zjev přechodný. Dohoda si vynutila na Německu zrušení § 61. říšské ústavy, kde bylo projednáno připojení Ostmarky, to jest Rakouska k Německu, ale zrušení to nemá ceny, jako v Německu smlouvy neplatí, ukazuje celému světu i dohodě Žid Gabriele d'Annunzio se Rjekou. Musíme ovšem vyčkati, co podnikne Jugoslavie, která ke všemu musí mlčeti, jelikož dosud nemohla pořiditi dostatečnou artilerii. Prozatím Němci v Č. S. R. se hlásí ke slovu. Tak čteme v Teplitz-Schoenauer Anzeiger 20. září 1919. List píše bez konfiskace takto: »Páni, kteří 28. října 1918 zřídili pomocí čtyřdohody samostatný česko-slovenský stát, urvali na sebe moc, kterou tento stát ovládají. Od války zcela ušetřeni na lidech a majetku skorem nepoškozeni, pod ochranou dohody, opatřen bohatstvím přírody mohl český stát dle lidských dohadů dosáhnouti skvělé přímo existence.

Očekávalo se, že lid zahrne své vůdce důvěrou. Všeobecný mír českému státu dosud neuložil žádných břemen, spíše mu poskytl výhod. Německo pod tlakem mírových břemen je v plném proudu práce a rozkvětu. Nikde v Německu není hlad, není nouze o suroviny, ani drahoty. Český stát ale poskytuje obraz úplného rozvratu. Slovo Verlotterung značí vlastně zlotřilé zlumpačení. Národní shromáždění, skupina to zakladatelů státu, úplně selhalo. Vůdcové shromáždění toho dovedli bourat, ale nic stavět. Válka s Maďary skončila pro český stát ostudně. Dosavadní vůdcové českého státu udělali si z německých občanů svojí násilnickou politikou zásadní protivníky. Mužové, kteří tento stát pomocí cizích sil založili, nedovedou tento stát říditi a spravovati, jsou sice politikové, ale nejsou vladaři. Opírají se jen o vojsko. Česká republika vydržuje armádu, jakou neměla ani říše německá. Páni v Praze nejsou si toho vědomi, že na armádu existence státu nemůže spoléhati. Základy státu jsou svoboda občanů a spravedlnost ke všem. Z toho jde spokojenost lidu, která staví základy státu. Pak teprve možno poslati vojsko domů a spořiti výdaje. České posádky v zněmčeném území český stát neudrží. Národní shromáždění je neschopno státu vládnouti. Pod vládou tohoto shromáždění jest nářek všeobecný, nejen nářek českého, ale i německého obyvatelstva. V českém státě musí býti klid, zaručený stejným právem stejně jak Čechům tak Němcům. Jelikož Národní shro-

máždění tomu nechce, je na čase, aby zmizelo. Na jeho místo musí přijíti poslanci zvolení z vůle lidu obou národů. Mír v St. Germain je podepsán, a Němci žádají plným právem místo a hlas v parlamentě, který jim právem náleží. Doba panství násilnických a usurpátorů minula…«

Tak mluví veškeré německé listy. Není možno, aby vláda Č. S. R. tyto hlasy neznala a jich si nevšímala.

Ministr Horáček trpce si stěžoval, že úpisy na státní půjčku váznou. Z toho prý byl v Národním shromáždění veliký povyk. Do českých novin to sice nepřišlo, ale v německých to je a sice ve všech i za hranicemi.

Jestliže nás Čechy židovský tisk s Neue Freie Presse v čele ostouzel ve staré Austrii, ostouzí nás dnes desetkrát více.

Zajímavý dopis poslal občan Dr. Bedřich Weil z Prahy Boersencourieru do Berlína. Dopis jeho vyšel v listu tom 18. září 1919. Žid Weil píše tu následovně:

»Mírovou smlouvou v St. Germainu uveřejněnou dala čtyřdohoda novým státům sice existenci, ale o jich budoucnost se nepostarala. Hospodářská nutnost váže nadále český stát, Rakousko a Jugoslavii, taktéž i Německo. Čechové si zařídili sice vlak do Paříže a zpět, ale Francie jest pro obchodní styk příliš vzdálena. Bez souseda, Německa, český stát se neobejde, všecka protinámaha je marna. Ztratí-li český stát Těšínsko, přijde o všechno uhlí. Z toho bude nutno, že český stát bude nucen s Německem lépe se dorozuměti. Páni Tusar a Dr. Heidler, který studoval v Kolíně nad Rýnem, chtějí cesty do Berlína urovnat. Valutové půjčky českého státu nešly v cizině na odbyt. Anglie nekoupila z toho nic. Jen francouzské banky a nyní Rotterdamské banky převzaly poslední dobou pro český stát 100 milionů franků valutové půjčky.

Za první tři měsíce bylo dovezeno za 556,959.104 K a vyvezeno 737,616.778 K. Ale metrický cent vývozu byl počítán za 117 K a dovozu za 206 korun!

Škoda, že nám pan Dr. Weil nevysvětlil, jak to dopadá vlastně s tou cukerní půjčkou. Doufáme, že se dozvíme podrobnosti. Cukerní smlouvu pro pana ministra Dra Heidlera vypracoval Žid Freund po německu.

Účinky samostatného státního života objevují se příkladně v Rakousku. Zde trvá vybírání vkladů z peněžních ústavů nepřetržitě.

Za měsíc srpen 1919 bylo ve Vídni v 13 peněžních ústavech vybráno 93 milionů úsporných vkladů.

Jediný Bankverein vyplatil zpět vkladů 49,805.000 K. Bylo by zajímavo znáti data v tom směru u nás. Až zmizí úsporné vklady, co bude chudina vybírat?

Psáno 2. října 1919.

44. **Českoněmecký spor v republice.**

Vláda Č. S. republiky provedla r. 1921 sčítání lidu, jehož výsledky se pozvolna uveřejňují. Obyvatelstvo Č. S. R. je dle národnosti roztříděno následovně:

		na 1.000 osob
Čechů	8,758.186	655.3
Rusů	459.346	34.4
Němců	3,122.390	233.6
Maďarů	745.935	55.8

Poláků	75.656	5.7
Židů	180.332	13.5
Jiných	23.235	1.7
Úhrn	13,365.080	

Tak vyhlíží obyvatelstvo Č. S. R. dle národnosti.

Nyní rozlišujeme. Němci a Maďaři tvrdí, že do republiky nechtí a také právem nepatří. Z 1000 obyvatel Č. S. R. nechce býti 289.4 obyvatel pod jednou střechou. Němci a Maďaři tvrdí také, že byli proti své vůli do Č. S. R. vtěsnáni a že republiku tu nikdy neuznají a že neustanou, dokud ji nerozbijí a nezničí.

Němci tvrdí, že nejsou osadníky v republice, nýbrž že od nepaměti Němci okraje sudetských zemí mají ve své državě, že nejsou tedy přistěhovalci, nýbrž starousedlíci jako Čechové.

První úřední sčítání lidu v českých zemích bylo provedeno za Marie Terezie roku 1763. Toho roku bylo napočteno obyvatel:

Čechy	1,750.984
Morava	843.856
Slezsko	176.834
Úhrnem	2,771.674

Mnoho-li z toho bylo Němců a kolik Čechů z těch 3 milionů všeho obyvatelstva, nelze ovšem z toho odhadnouti.

Řekněme, že tu tehdy bylo 1 milion Němců a 2 miliony Čechů.

Poslední sčítání provedlo staré Rakousko r. 1910. Bylo tu napočteno:

	Čechů	Němců
Čechy	4,241.918	2,467.724
Morava	1,868.971	719.435
Slezsko	180.348	324.523
Úhrn	6,291.237	3,511.682

Porovnáme-li počet Němců v Č. S. R. z roku 1920 a jich počet ve starém Rakousku z roku 1910, máme tu obě číslice Němců:

Roku 1910	3,512.682
Roku 1920	3,422.390
Úbytek	90.292

Z toho ovšem veliký nářek mezi Němci, kteří prohlašují vyhlášky o sčítání lidu v Č. S. R. dle národnosti za padělek. To dokazuje v německých novinách prof. Rauchberg. Němci tedy hrozí, že tu Č. S. R. rozbijí.

Tak alespoň mluví zcela veřejně němečtí poslanci Lodgmann, Jung Smim a Baeran a všichni ostatní. V této vřavě v parlamentě proti Č. S. R. byli dosud zdrželivější němečtí agrárníci. Ale i tu se vítr obrátil a vůdce německých agrárníků, statkář Krzepek, zatroubil hned v první schůzi na poplach a ohlásil jednotnou oposiční frontu všech Němců bez rozdílu stran, vyjma komunistů, kteří ve všech otázkách s Němci nejdou.

Má proto vláda Švehlova pevně stmelenou oposici Němců a Maďarů před sebou. A k této oposici se přidali nyní i Slováci počtem 21 hlasů. Může býti na světě něco strašlivějšího, když si představíme tuto zradu Slováků na vlastní slovanské krvi? V parlamentě se tvrdí, Hlinka a předseda klubu lidového, do kterého poslanci ze Slovenska patřili, nemohli se v klubu srovnat, že Hlinka nemohl snésti pánovitosti Šrámka a že proto Slováci z lidového klubu vystoupili a nyní proti vládě, po boku Němců a Maďarů se postavili.

Hlinka podal v parlamentě návrh, že Slovensku má se dáti plná autonomie. O návrhu tom bylo hlasováno a byl přijat a odkázán ústavnímu výboru. To je první průlom do vládní koalice. Hlasování o autonomii Slovenska v parlamentě 7. listopadu 1922 provedla spojená oposice Němců, Maďarů a Slováků. Páni poslanci vládní většiny nebyli přítomni a proto hlasování dopadlo proti vládě. To Jest první výstražný signál ministerskému předsedovi Švehlovi. Kdo chce rozvoj germanisace v českých zemích seznati, musí čísti spis »Češi a Němci v Čechách«, napsal Pravdomil. Knížku tu sepsal perucký farář Himmer. Kdo by si chtěl učiniti pojem o tom, jak nám Čechům nyní Němci spílají, ten by si musel přečíst na příklad »Neue Weipester Ztg.« ze dne 5. listopadu roku 1922.

3. XII. 1922.

45. **Vybudování nové Evropy.**

Krvavá truchlohra světové války má býti definitivně skoncována prohlášením mírové smlouvy, na které pracovali státníci dohodových vítězných velmocí plných šest měsíců. Tato mírová smlouva není ničím jiným, než budovou nové Evropy, v kteréžto budově má býti všem národům zabezpečen klidný a nerušený život. Zda tato budova se ukáže dobrou a trvanlivou, to i její stavitelé nevědí. Budoucnost jest zastřena neproniknutelným závojem a nevíme, co se za touto rouškou skrývá. V budově nové Evropy je několik nových států, jichž schopnost života není ještě vyzkoušena a zaručena. Na zříceninách bývalého Rakouska povstal stát Česko-slovenský, Jugoslavie a Německé Rakousko. Co se stane z dřívějšího Uherska, nikdo neví, jelikož zde proces světové války není ukončen, nýbrž je teprve v rozhodujícím proudu, poněvadž Uhry teprve nyní musí se dobývati ozbrojenou mocí. Rozhodující vládcové dohodových velmocí v Paříži shromáždění nechtěli se pouštěti do vojenské výpravy proti Budapešti, ač by bylo velice prospěšno bývalo, aby generál Franchet ďEsperey byl zahájil hned z Bělehradu vojenský pochod na Budapešt. Židé v Pešti však donutili dohodu, aby přikročila k vojenskému obsazení celých Uher. Mírová smlouva zajisté obsahuje též přesné určení všech hranic státu československého. Nelze si přece představiti stát bez hranic, jelikož státní moc musí míti určitý obvod, kam až jeho moc sahá. —

Mírová smlouva nechává však nerozřešenou otázku důležitého území Těšínska. Historické hranice Slezska, které patřilo k državě bývalého Rakouska, byly porušeny vpádem polských vojsk. Kdy tento vpád nastal, není nám určitě známo. Vláda státu česko-slovenského pověřila obhajobu Těšínska plukovníku Šnejdárkovi, důstojníku armády francouzské, rodáku českému. Tento energický stratég ujal se rázně úkolu jemu svěřeného a zatlačil polské vojsko k hranicím haličským, kam chtěl s českým vojskem proniknouti až za hranice Slezska a tím zabezpečiti území, které patří právem do državy státu česko-slovenského. Když byla práce plukovníka Šnejdárka v nejlepším proudu a polské vojsko na ústupu ke Krakovu, přišla jako hromová rána z Paříže zpráva, že mírová komise v Paříži zakazuje českému vojenskému vedení na Těšínsku jakýkoli branný postup

proti Polákům. Poláci vyhráli. Kdo jim zjednal toto vítězství nad česko-slovenským státem v Paříži, nevíme. Nyní jsou Poláci v Těšíně až dolů na jih k Jablunkovu. Na celé dráze z Bohumína do Čadce na Slovensku udržují Poláci vojsko, vyzbrojené a opatřené silným dělostřelectvem vlastně proti státu česko-slovenskému, kterému chtějí takovým způsobem urvat značné území Těšínska a přivtělit území to do státu polského. Tato záležitost jest pro budoucnost česko-slovenského státu ohromné důležitosti a žádoucno jest, aby celé Národní shromáždění nepouštělo záležitost Těšínska ani na okamžik s očí.

Novinami prolétla tyto dny maličká zpráva, že čs. stát potřebuje na úhradu všech státních výdajů každý týden 100 milionů korun. Jelikož má rok 52 týdny, byl by to státní výdaj na celý rok 5.200 milionů korun. Má čs. stát také roční příjem 5.200 milionů korun? Nevíme. Vidíme jen z tohoto udání, že nový česko-slovenský stát má ohromné výdaje. Jak se tyto výdaje hradí, není nám známo, to musí věděti ministerstvo financí. — Kdybychom měli ztratit Těšínsko, ztratili bychom uhelné doly pánve Ostravsko-karvinské. Tím by čs. stát byl ochuzen o nesčetné miliardy, oloupen o příjem těžby kamenouhelné pánve Ostravsko-karvínské. Takové rozhraničení státu česko-slovenského bylo by jeho hospodářskou zkázou, která by měla nedozírné následky.

Máme poslední statistiku dolování v Rakousku z roku 1912. Dle toho se prostíraly uhelné doly v českých zemích na ploše 99.174 hektarů; v Čechách 8.428 hektarů, na Moravě a ve Slezsku 7.530 hektarů. V Čechách patřila značná část těchto uhelných dolů vládnímu eráru. Roku 1913 bylo ohlášeno důlních uhelných podniků v Čechách 702, na Moravě 29, ve Slezsku 33. Roku 1913 bylo v těchto podnicích vytěženo:

	uhlí kamenné	uhlí hnědé
	metrických centů	
Čechy	44,026.654	227,613.803
Morava	22,738.803	2,444.448
Slezsko	75,948.773	12.709

Skorem polovina celé těžby kamenného uhlí Rakouska r. 1913, obnášející 164.598.889 centů připadá na Slezsko, to jest pánev Ostravsko-karvinskou. Jakmile byla vyhlášena válka, přišlo celé Těšínsko pod vojenskou správu generálního štábu rakouského, který sídlil přímo v Těšíně. Uhelné doly ostravsko-karvinské přišly pod správu a dozor rakouské armády. Horníci podléhali vojenskému trestnímu právu. Těžba uhlí revíru ostravsko-karvinského vykazuje ve válce následující číslice:

roku 1914	80,172.623
» 1915	96,036.697
» 1916	108,984.696
» 1917	104,205.235
» 1918	85,491.403

Jak vidno, stupňovala vojenská správa těžbu kamenného uhlí do krajnosti, jelikož vláda rakouská platila uhlím. Poněvadž uhlí dnes platíme metrický cent 10 K, je cena těžby ostravsko-karvinského revíru dnes ročně nejméně 1000 milionů korun.

Chápeme nyní, proč v tom chaosu, který celou Evropu po kapitulaci Německa v listopadu 1918 zachvátil, Poláci brannou mocí chtěli si urvati pro sebe Těšínsko. Naše poselstvo v Paříži nemohlo snad vedoucím státníkům vítězných velmocí objasnit zájmy a práva nového státu česko-slovenského. Tato severovýchodní část státu česko-

slovenského, celé Těšínsko, tak jak bylo historickými hranicemi starého Rakouska, vyznačeno jest tou nejdrahocennější částí státu. Pak-li bychom ji měli ztratit, byli bychom ožebračeni nadobro.

11. V. 1919.

46. **Slovensko.**

Dne 22. prosince 1918 četli jsme tuto zprávu: »Vrchní velitel dohodového vojska vyrozuměl česko-slovenského vyslance v Budapešti, dr. M. Hodžu, že dohoda určila novou demarkační čáru v hor. Uhrách: Od zemských hranic uhersko-rakouských po Dunaji k Ipelu, odtud k Rim. Sobotě, pak v přímé čáře k řece Ungu a po ní až ke Karpatům, následkem čehož musí Maďaři ihned vykliditi stolice: prešpurskou, nitranskou, trenčínskou, oravskou, zvolenskou, tekovskou, horitskou, gemerskou, spišskou, šaryšskou, ostřihomskou, komárenskou, zemplinskou, užhorodskou, boršodskou a novohradskou. —

Jméno municipia	rozloha čt. km.	počet všeho obyv. r. 1910.
Komárov	2.834	201.850
Orava	2.019	78.745
Těkov	2.724	178.500
Ostřihom	1.077	90.817
Hont	2.633	132.441
Liptó	2.246	86.906
Novohrad	4.128	261.517
Nitra	5.519	457.455
Prešpurk	4.370	389.750
Trenčín	4.456	310.437
Turč	1.123	55.703
Zvoleň	2.634	133.653
Torna	3.317	202.288
Šaryš	3.652	174.620
Spiš	3.654	182.867
Užhorod	3.230	162.189
Zemplin	6.282	343.194

Celé Uhry měly rozlohu 325.411 kilometrů r. 1910 s obyvatelstvem 20,886.417. Dle vyznání bylo roku 1910 napočteno:

Stolice	katolíků	východních katolíků	kalvinistů	luteránů	pravoslavných	Židů
Komárov	136.335	832	51.089	6.109	216	7.119
Orava	69.788	18	51	6.674	4	2.205
Těkov	153.286	140	16.795	3.253	37	4.969
Ostřihom	77.057	62	10.113	804	39	2.728
Hont	94.896	107	8.339	25.785	104	3.180
Liptów	447.772	284	289	35.169	11	3.237
Novohrad	193.449	329	4.934	52.991	124	9.642
Nitra	369.225	156	8.238	56.676	65	22.942
Prešpurk	331.265	270	8.924	26.456	157	22.588
Trenčín	271.233	176	584	27.421	148	10.809
Turč	25.607	120	305	27.651	8	1.981
Zvoleň	87.036	317	751	42.405	60	3.080
Torna	118.179	20.089	42.728	6.832	161	14.251
Šaryš	94.223	52.968	838	14.224	61	12.323
Spiš	117.497	19.638	1.391	26.459	326	7.475
Užhorod	34.549	89.149	20.092	582	90	17.587
Zemplin	132.395	103.118	67.537	6.822	189	33.041

Seskupení těchto příslušníků různých vyznání jest tu nejvýš zajímavé. Zde můžeme jasně stopovati sílu příslušníků církve helvetské, luteránské a pak osídlení Židů. — R. 1910 bylo v celých Uhrách napočteno:

	celkový počet	proc. všeho obyv.
katolíků	10,888.138	71.6
východních katolíků	2,025.508	9.7
helvétů	2,621.329	12.6
luteránů	1,340.143	6.4
pravoslavných	2,987.163	14.3
Židů	932.458	4.5

Pravoslavní jsou Rumuni, východní katolíci jsou Rusíni. —

V celých Uhrách bylo roku 1910 napočteno jenom 932.458 Židů, to jest 4½ procenta všeho obyvatelstva. Jak jsme seznali, mají slovanské stolice silný počet Židů. V tomto roce bylo soustředěno v Pešti 243.135 Židů, to jest 27 procent všeho obyvatelstva. Právě z tohoto hromadění Židů v hlavním městě Maďarie seznáváme, že odtud Židé ovládají celou Maďarii, to jsou výhradní a neobmezení vládcové Uher.

Nyní projděme číslice o příslušnosti národnostní.

Stolice	počet Slováků	počet maďarsky mluvících.
Komárov	8.105	192.926

Orava	59.096	7.130
Těkov	97.824	89.557
Ostřihom	7.520	83.084
Hont	51.522	92.490
Liptóv	78.098	12.918
Novohrad	58.337	221.008
Nitra	324.664	161.019
Prešpurk	166.017	213.192
Trenčín	284.770	38.153
Turč	38.432	13.422
Zvoleň	113.294	36.553
Torna	29.520	136.600
Šaryš	101.856	37.441
Spiš	97.077	44.636
Užhorod	36.364	78.796
Zemplin	92.943	219.032

Ve jmenovaných zde stolicích jsou uvedeny číslice ze sčítání r. 1910 oněch Slováků, kteří přiznali svou mateřskou řeč. Počet osob vedle toho uvedených, o kterých se praví, že přiznali, že mluví maďarsky, udává nám asi počet Slováků-Maďaronů.

Roku 1910 bylo v celých Uhrách napočteno:

	celkový počet	proc. všeho obyvatelstva
Maďaři	10,050.575	48.1
Němci	2,037.455	9.8
Slováci	1,967.970	9.4
Rumuni	2,949.032	14.1
Rusíni	472.587	2.3
Chorvaté	1,833.354	8.8
Srbové	1,106.471	5.3

Mimo to uvádí se počet Maďarů a maďarsky mluvících osob na 11,990.562. Skoro 60 procent veškerého obyvatelstva Uher mluvilo dle toho maďarsky.

Nyní uvedeme nábožensko-národnostní číslice.

	katolíci	kalvinisté	luteráni	pravoslavní	Židé
Maďaři	6,141.104	2,562.362	417.024	40.519	700.795
Němci	1,268.092	22.556	410.659	—	196.467
Slováci	1,397.655	10.085	451.708	—	5.778
Rumuni	1,133.541	1.409	1.588	1798.684	989
Rusíni	460.584	—	—	—	2.699
Srbové	—	—	—	454.473	995
Chorvaté	192.758	—	—	—	588

Slováci tedy mají 10.085 kalvinistů a 451.708 luteránů. Židů se přiznalo k Slovákům 5.778, kdežto k Maďarům se přihlásili Židé veskrze všichni, počtem 700.795. Právě Židé tvoří armádu nejzuřivějších fanatiků maďaronských.

Roku 1913 bylo v celých Uhrách narozeno 735.626 dítek, zemřelo 500.875 osob, přírůstek 234.751 osob. — Koncem r. 1913 měly celé Uhry 21,603.678 obyvatel.

Zajímavo jest, kterak ubývá židovských porodů. — Roku 1910 bylo židovských porodů v celých Uhrách 26.238, r. 1913 bylo těchto porodů 23.451. Židé v Uhrách rostou přílivem z Ruska. R. 1913 měli Slováci 73.551 narozených. — R. 1910 bylo narozených Slováků 78.491, r. 1901 bylo jich 82.554. Dle toho počet narozených Slováků silně klesal.

Vzrůst Židů klesl od r. 1900 do r. 1913 ze 14 na 10 procent. To jest r. 1900 přišel na 1000 Židů přírůstek 140 osob r. 1913 jen 100 osob. Vzrůst Slováků vyrostl v téže době z 12.5 na 13.4 procenta. Skutečnost může ovšem vypadati jinak.

Podrobné statistické studie ze Slovenska by daly mnoho práce. Obzvláště důležité by bylo vyšetření sil a hospodářského rozvržení obyvatelstva. Státníci dohody, kteří přivtělili Slovensko do českého státu, nemají o Slovensku a jeho poměrech žádných vědomostí. Řekli prostě vůdcům našim: vezměte si to a starejte se o to sami.

47. **Bratislava.**

Pohlédneme-li na mapu čs. státu, vidíme tu podlouhlý tvar, jehož příční vzdušná čára od Chebu k Marmaroš Sihoti se může odhadnouti na 1000 kilometrů. Hranice Slovenska od Bratislavi k Užhorodu byly v Paříži dvakráte pozměněny a po druhé dostalo se Slovensku hranic horších, křivolakých, takže generál Pellé se vyjádřil, že vojensky nelze čs. stát obhájiti. Jest tedy existence českého státu zaručena pouze svazem národů, kterýžto svaz dosud ustaven není.

Bratislava, hlavní město Slovenska leží na Dunaji právě jako brána do uherské říše, jako brána, kde začíná Asie, jelikož Maďaři k plemeni turkomanskému se přičítají, tedy k asijským národům patří.

Název Bratislava není obyvatelstvu města toho asi znám. Katolický list »Pressburger Tagblatt« má v čele listu, že vychází v Pressburgu. Druhý list, liberální »Grenzbote«, má v čele listu, že vychází v Poszony. Nemáme po ruce statistiku, bychom dle sčítání z r. 1910 mohli uvésti počet obyvatelstva Bratislavy dle národnosti, tedy počet Němců, Maďarů a Slováků. Okolí Bratislavy je slovácké. Z Břeclavy přes Kuty do Bratislavy nevidíme z dráhy podél trati ani jednu chaloupku, jen nádražní samoty většinou bez nápisu. Dřívější maďarské nápisy zmizely. V Břeclavě je rušno. Nádraží se hemží bramboráři z Brna, přivážejí na zádech brambory z Kut, slovácký lid se hrne z trhu břeclavského domů, většinou to ženy udřené a ustarané. Mužové jsou úplně rozedraní, nemají na sobě ani kousek celistvého šatstva.

Nápisy v Bratislavi jsou převahou německé, vedle toho maďarské. Lékárny, cukráři, kavárny, řezníci mají také již nápisy české. Řezníků je v Bratislavě přes 10, kde se prodává jednou týdně maso hovězí, kilo za 12 korun. Příděl každého řezníka je průměrně 100 kg. Košer maso prodává Šimon Grünhut, Moric Lustig, Šimon Porgess, Ignác Rujder, Adolf Waites. Pohled na Židy, pány Slovenska, nás zaráží. To jsou Židé zcela jiného rázu jak Žid z Haliče nebo z Čech. To je Žid organisovaný v Kahalu, odkud ovládá celou zemi jako její úplný svrchovaný pán.

Ministr Šrobár úřaduje na nábřeží přímo u dunajského mostu, na jehož protější straně chodí maďarská vojenská stráž. Budova ministerstva patřila dříve sborovému

velitelství. Je to mohutná budova erární, secesního slohu. Dunaj tu valí své vody prudkým proudem. Obrovský železniční most délky asi 500 metrů, div mostárenské techniky, je z obou stran, jak z české, tak z maďarské podminován, kdyby vyletěl do povětří, dnes by se nevystavěl, není z čeho. Před budovou pošty a úřadu župana stojí stráže vojínů, Slováků.

Vojenské velitelství vede francouzský generál Mittelhauser, bydlí v paláci arcivévody Bedřicha. Jest to rozsáhlá renaisanční budova s ohromným parkem.

Slovensko tvoří těleso připojené k českým zemím, které musí býti teprve assimilováno. Každý, kdo na Slovensku byl, má dojem, že by Slováci zmizeli z povrchu země, kdyby panství Maďarů nad Slováky bylo trvalo ještě několik málo let. Hospodářsky chatrný, úplně od Židů zotročený Slovák, neměl již sílu v sobě odolávat tlaku maďarisace. Oloupen o veškeré školy, opuštěn namnoze od duchovnictví, musel Slovák za několik let národnostně zmizeti s povrchu země. Zda český stát Slováky národnostně zachrání, zda je připojí a stmelí s národním tělesem českým, tak jak to chtěl před 60ti lety otec národa Palacký, ukáže budoucnost.

Bratislava má pro čs. stát jako dunajský přístav, jako brána do Uher, Srbska, Rumunska, jako brána do Černého moře, do Oděsy, a tím do celého jižního Ruska, význam daleko větší a důležitější, než na běžný pohled se nám zdá. K tomu účelu by bylo zapotřebí, aby čs. stát si obstaral dunajské loďstvo. Zde by mělo národní shromáždění pracovat plnou parou. O tyto životní zájmy čs. státu, a veškerou jeho hospodářskou budoucnost by se mělo pracovati v národním shromáždění nepřetržitě.

Z čista jasna přišla rána hromová. Rumuni se neptali pánů v Paříži a obsadili Budapešť. Rozťali, nikoho se neptajíce, jednou ranou maďarský židovský uzel. Konec vraždění od krvelačných židovských vladařů. Účinky tohoto rázného kroku se hned dostavují. Na Dunaji se nesměla ukázati lodička, dokud Žid Bela Kuhn vladařil a nyní po jeho útěku hned jezdí parníky z Vídně do Bratislavy a Komárna.

Páni Srbové si udělali v Jugoslavii pořádek krátce a dobře. Pozavírali červené soudruhy a Židy v Sarajevě, několik jich pověsili a je v celé Jugoslavii ticho jako v kostele. Kam nás soudruzi v čs. státě dotáhnou, uvidíme.

12. VIII. 1919.

48. **Stolice Spiš a Orava.**

Poláci si vymohli v Paříži, že stolice Orava a Spiš mají připadnouti hlasováním lidu k Polsce. Stolice Orava má 2.019 čtver. kilometrů a čítala r. 1910 obyvatel 75.745, stolice Spiš má rozlohu 3.654 čtver. km s obyvatelstvem 182.867. V Orlově bylo Slováků 59.096, Maďarů 7.130, ve Spiši bylo 97.077 Slováků a 44.636 Němců a Maďarů. Poláci však namluvili dohodové komisi v Paříži, že obě stolice nejsou slovenské, nýbrž polské. V tomto měsíci má dohodová komise vojenská v Kešmarku provésti hlasování lidu v obou stolicích. Pražský Žid Katz popisuje v berlínském tisku svoje dojmy z těchto dvou stolic, hlavně ze stolice spišské. Píše takto: Na úpatí vysokých Tater sídlí již 300 let Sasové a Němci z Florýnska. Tito Němci vedli sta let válku proti medvědům, vlkům, válku proti skalám a pralesům. Bránili se proti severu, odkud na ně doráželi Poláci, bránili se proti jihu, odkud se proti nim stále sápali Maďaři. Válčili proti západu se Slováky a proti východu s Horaly. Válčili s drsným podnebím, zápasili proti katolicismu, jelikož Němci spišské stolice jsou věrně oddaní vyznání luterskému. Kdo takto celá staletí žije, otrne a stane se tvrdým kamenem. Spiští Němci bydlí v 31 městech, obcích velice zámožných.

Obce ty by mohly býti chloubou celého Německa. Je tu 40.000 Němců. Tu se přivalil převrat. Slovensko bylo Maďarům odňato a přiděleno čs. republice. Kramář vydal heslo, že tu třeba vládnouti rukou železnou. Tedy i tato ruka železná na Němce ve Spiši. Jako neohrabaní sloni přivalili se Češi na Spiš. Odstraňovali v první řadě německé a maďarské nápisy. Odstranili úředníky a učitelstvo těchto dvou národů. Němci ve Spiši nebyli však přívrženci vlády maďarské. Mohli zcela dobře uvítati Čechy jako své osvoboditele ze jha maďarského. První bylo, že vojenské velení české odvezlo ze Spiše 5.000 občanů do vojenského zajetí a kriminálu do Terezína. Byli tu odvlečeny ženy, kněží, studenti. V Terezíně jim byly vykázány kobky, určené vojenským trestancům. Železná ruka se vymstí na Češích. Vítězná horečka pomátla Čechům rozvahu a znepřátelila si navždy Slováky. Nyní přichází pozdě napravit chyby. Němci ze Spiše prchli do Polska. Vláda Tusarova přistoupila na to, že ve Spiši zůstanou německé školy evangelické neporušeny, české úřednictvo ve Spiši chtělo poštvati Němce na Maďary. Civilní správcové stolice spišské se obrátili na spišské Němce se žádostí, aby českou vládu podporovali na vyhlazení Maďarů. Ale Němci odvětili, že to nelze provésti. Co jednou srostlo, nelze roztrhati, dali odpověď vládě. Němci ze Spiše vychodili školy v Německu a doma vyučovali Maďary. Z Alföldu posílali po celá desítiletí Maďaři své syny do německých škol do stolice spišské. Nebylo ani jednoho ministerstva, kde by nebyl zasedal alespoň jeden spišský Němec ministr. V nynější mírové delegaci uherské jsou v Paříži čtyři Němci ze stolice spišské. Na universitě v Pešti bylo pravidelně 20 profesorů a docentů Němců ze Spiše. Němci z Tater byli učitely Maďarů. Spišští Němci přilnuli k Uhrám, honvédi uherští byli ze Spiše. Česká vláda zcela správně označuje spišské Němce za Maďarony. České vládě se nikdy nepodaří zkrotiti spišské Němce. Tito neustoupí od svých požadavků, aby jim zůstaly německé školy, německá úřední správa a německé soudní úřady. Slováci si stěžovali, že jsou zotročeni Maďary, že nemohou ani před soudem ve své mateřské řeči dostati právo. Spišští Němci nebudou se domáhati práva v jazyku československáckém, která řeč je pro soudnictví úplně nezpůsobilá. Česká vláda vyhnala ze škol německé a maďarské učitele a dosadila tu poddůstojníky a slečinky z kanceláří. Obchodní akademie v Kešmarku byla snížena na dva ročníky. Nás Němce ve Spiši žádná česká škola nezlomí. Nyní se vítr otočil. Poláci v Paříži prosadili, že Spiš a Orava mají patřit k Polsku. Bude se tedy hlasovat. Ku podivu je, že němečtí sedláci budou hlasovati pro českou republiku, nechtí o Polsku ani slyšet. My Němci ve Spiši budeme hlasovat pro českou republiku, jelikož je tu již tři miliony Němců, kteří se nás ujmou. Horalové budou hlasovati pro toho, kdo jim přiveze kořalku. Horalové se mají na Oravsku nyní dobře. Od Čechů dostávají cukr, mouku, hrách, uzeninu, od Poláků petrolej. Od obou spoustu novin a kalendářů. Obé však není k potřebě, neumí čísti. Hlasovati budou, jak jim nařídí duchovní. Poláci nelenili, aby horalům nalepili plakáty, jak v Praze byl zločinně vyvrácen sloup Panny Marie. Obě stolice Spiš a Orava tvoří hospodářský celek. Je tu ohromná směs národů, jsou tu Slováci, Němci, Poláci, Rusíni, jsou tu katolíci, luteráni, pravoslavní, Židé, baptisté, anabaptisté, je to cirkus národů a konfessí. Poláci chtějí vysoké Tatry. Tam na polské straně Tater v Zakopaném kuly se plány Velkopolsky. Obyvatelé obou stolic nechtějí o Polsku ani slyšet. Vládní komisař český tvrdí, že hlasování v obou stolicích je zbytečné. Tolik napsal Žid Katz. Nyní se obrací agitace Poláků na Těšínsko. Tam se odehrávají hrůzné dny. Vysoké Tatry jsou koutkem v Evropě, které mají konkurenta jen v norských fjordech a některých alpských skupinách v Solnohradě a Švýcarsku. Vysoké Tatry jsou perlou čs. republiky, jedinou svého druhu. Ovšem je tu jedna vada, že jsou od Prahy příliš daleko.

16. III. 1920.

49. **Slováci.**

Berlínský »Boersen-Courier« přinesl z Vídně 28. ledna 1920 obšírný článek o Slovácích. Když přijelo poselstvo uherské do Paříže, byly mu doručeny mírové podmínky, které nejsou o nic lepší, než smlouva Versaillská a St. Germainská. Magnáti v Pešti čekali netrpělivě, co jim z Paříže bude uloženo a doufali, že celistvost uherského království zůstane neporušena a že vladaření královské dynastie bude opět obnoveno. S tím je však konec. Dohoda svolila, aby vůdce poselstva maďarského, hrabě Aponyi, odůvodnil stanovisko Uher. Aponyi vykládal, že by dle mírové smlouvy bylo 3½ milionu uherských občanů odříznuto od své vlasti a že ostatní národové, odloučení od Uher, by jistě se přihlásili k librám, kdyby jim byla dána svoboda rozhodovati o vlastním osudu dle vlastní vůle. V Paříži však dobře znají minulost uherského panství nad nemaďarskými národy. Aponyi je sice velmi obratný řečník, ale dosud nechce chápati, že udeřila jiná hodina v kolotoči světových dějin. Stále lpí na starých poměrech a žije jako v klamném světu. Podivno je, že právě tento tvrdý vládce panovačnosti byl poslán jako vůdce uherského poselstva do Paříže. Před válkou tvářil se jako pacifista, přívrženec míru, ale přesedlal. Uvítal zahájení světové války radostným výkřikem: »Konečně přišlo to, po čem jsme tak dlouho toužili«.

Mezi národy, kteří byli od Uher odloučeni, hrají Slováci vynikající úlohu. Tvořili d e v í t i n u obyvatelstva. Jsou však silně promícháni Němci a Maďary. Když bylo vykolíčkováno Slovensko od komise dohody, bylo se Slováky přivtěleno do čs. republiky 66.000 Maďarů. To je závažná menšina proti 2 milionům Slováků. Tento malý národ byl opravdu nejnešťastnější v celé staré Austrii. Měl jen velice málo inteligentů a veliká většina tohoto národa žila v úplné chudobě. Slováci byli od vlády utlačováni, ode všech opovrhováni a od vládních orgánů mučeni. Slováci neměli nikde zastání. Čechové nesměli se Slováků ujímati, o to se postarala uherská vláda. To bylo příčinou, že Slováci hromadně se stěhovali do Sev. Ameriky, kde směli svoji národnost pěstovati. Slováci v l a s t n í m i p r o s t ř e d k y zřídili si tři gymnasia, ale maďarská vláda roku 1874 tyto ústavy zavřela a při tom zůstalo. Vláda vydala rozkaz, že na ústavech těch bují panslávská agitace a proto se musí zavříti. Slováci si zřídili Matici, museum a knihovny. Koloman Tisza Matici rozpustil, museum a knihovny zabral. V parlamentě v Pešti prohlásil Koloman Tisza několikrát, že v Uhrách Slováků jako národa není. Slováci neměli v parlamentě v Pešti ani jediného vlasteneckého zástupce a nesměli se nikde ani hnouti.

Slovácká inteligence toužila po osvobození. Po celou dobu světové války Slováci bedlivě stopovali přeběhlické hnutí českých oddílů a přidávali se k nim.

Slováci v Americe podporovali Masaryka. R. 1918 uzavřeli s ním v Pittsburku zvláštní státní smlouvu. Když Rakousko-Uhersko kapitulovalo, udeřila hodina svobody pro Slováky. Již název česko-slovácká republika oznamuje, že Slováci tu jsou činitelem rovnocenným. Ale nastalo rychlé vystřízlivění. Čechové soustředili do čs. republiky pět národů a zařídili hned tuhý centralismus. Slováci chtěli autonomii pro sebe a proto byli rozladěni, že se tak nestalo. Na Slovácko hrnulo se mnoho českého vojska a za ním přišla armáda českých úředníků. Oba nástroje české vlády si na Slovensku počínají velice neobratně. Jednali s lidem hrubě a uráželi jeho náboženský cit, takže jim Slováci jinak neříkali než Husité. Hlinka organisoval hnutí proti Čechům, zajel do Varšavy a do Paříže, byl pak jako vlastizrádce zatčen. Čechové měli těžký úkol a nebylo snadno úkol ten luštiti. Lid na Slovensku nedovedl chápati, co se kolem děje, a těžko bylo ho poučovat. Bylo nutno zabrániti maďarské agitaci. To vše potřebuje delšího času, a jest naděje, že Slováci počnou chápati úkol čs. republiky. Rozpory Slováků a Čechů nezůstaly Maďarům utajeny

i čerpali z nich pro sebe nemalé naděje. V Pešti pevně se věřilo, že Slovensko bude Maďarům vráceno.

Jak by bylo, kdyby Slováci se Čechům všude postavili na odpor? Maďaři v Pešti ihned utvořili ligu pro osvobození Slováků z jařma českého a kněz Jehlička začal agitovati pro znovuspojení Slováků s Maďary. V tom se však Maďaři klamou, že by se Slováci chtěli vrátit do jha maďarského. K Uhrám Slováci netouží zpět, nýbrž chtí svobodu pro sebe dle vlastního přání.

V Pešti je však armáda Hortyho a celý štáb bývalých rakousko-uherských důstojníků. Čekají tu na práci. Myslí, že zahájí pochod na Slovensko. To nesmí býti utajeno v Praze. Proto stojí stráž na hranicích Slovenska. Česká armáda vyžaduje finanční náklad, kteréžto břemeno čs. stát na dlouho nesnese. Z dvou stran Dunaje stojí stráže proti sobě a brousí zbraň. Lépe by bylo, kdyby tuto zbraň zahodili.

Tolik napsal jmenovaný list. My jenom dodáváme k tomu, že likvidace světové války děje se ve znamení nepřátelství k Slovanům. Dohoda ponechala maďarským vrahům zbraně a nyní Maďaři zbrojí stále. Vydali opět vyhlášku mobilisace. Prý proti Rumunům.

12. II. 1920.

50. **Světovou válku vyhrálo Rusko.**

Vídeňský týdenník Žida Scharfa »Sonn und Montagszeitung« 8. prosince přinesl úvahu s nadpisem: »Vina katastrofy na Marně. Rakouský důstojník Seeliger vydal v Lipsku spis: »Hoetzendorf.« Jmenovaný list přinesl výtah ze spisu toho: Ve článku tom čteme následující: Německý generální štáb měl výpočet, že do osmi týdnů zničí francouzskou i anglickou armádu, tedy do konce září 1914. Do té doby měly armády Rakouska zničiti ruskou vojenskou moc. Z toho jde na jevo, že obě válečná pole úzce spolu souvisela. Každá porážka na jednom poli tísnila armádu na druhém poli. Porážku Německa způsobila porážka Rakouska na východě.

Generální štáb německý dal 20. srpna 1914 povel armádám jíti na Paříž. Armády Kluka, Bülowa, Hansena a virtenberského vévody Albrechta šly přes Belgii. V prostřed šla armáda korunního prince. Na jihu byl bavorský princ Ruprecht a 17. armáda generála von Heeringen. Korunní princ měl držeti celou linii, až se otočí pravé křídlo na jih. Pravé křídlo konalo pochody za den 50 kilometrů a 4 armády německé byly již 31. srpna na Aisně a Marně.

Na východě vyrukovaly armády Rakouska: Dankl k Lublinu, Auffenberg na Cholm, Bruderman na východ od Lvova. Jeho pravé křídlo byla armáda Böhm-Ermolliho, která se táhla ze Srbska. Koncem srpna 1914 byly tyto 4 armády úplně zničeny. Jejich zbytky sbíraly se kolem Přemyšlu a Krakova.

Dne 1. září objevuje se německé jezdectvo před Paříží. Vláda prchá z Paříže. Francie byla ztracena.

Na východě prchaly rakouské armády v divém útěku. Lvov byl 2. září 1914 vyklizen.

Francouzská vláda zapřísahá 5. září 1914 Londýn, aby Anglie poslala co nejrychleji pomoc.

Císař František Josef posílá 6. září 1914 německému císaři Vilémovi II. úpěnlivou prosbu o pomoc a záchranu Rakouska německým vojskem. Pak-li tato pomoc nepřijde včas, bude Vídeň nucena uzavříti s carem mír. —

Generál Joffre sbírá od 5. do 12. září vojsko. Vytvoří 6. armádu generála Maunsuryho a 9. armádu Focha. Tyto 4 armády Francie napadnou armády Kluka, Bülowa, Hansena a vévody virtemberského. Útok začal 6. září 1914. Generál Gallieni poslal posádku z Paříže, která se dostala Klukovi do týla. Generál Maunsury při útoku padnul. Armáda Klukova byla nucena v noci 11. září 1914 dáti se na ústup. S ním byly nuceny ostatní 4 armády německé ustoupiti 80 kilometrů nazad.

Paříž opíjí se vítězstvím.

Rakouské armády na východě postavily se na odpor u Rawa-Rusky. Ruské vojsko obklíčí ze dvou stran rakouské linie. Rakouští generálové dají 11. září 1914 odtroubit k útěku.

V polovině září 1914 byla situace německých vojsk ve Francii ne skvělá, ale také nikoliv špatná. Nepřetržitě dnem i nocí valí se reservy z Německa.

Do konce září přibude 1 milion nových mužů k německým armádám, které provedou nástup na Paříž nyní důkladně a jistě.

Tu opět druhé volání o pomoc z Vídně. Rumuni jsou na pochodu. Rakousko je ztraceno. Císař Vilém jest na vážkách. Musí se rozhodnouti, buď provede nástup na Paříž, anebo musí zachránit Rakousko. V generálním štábu německém je dlouhá debata. Čas kvapí. Němci mohou za několik dní vtáhnouti vítězně do Paříže, ale současně by táhli Rusové do Vídně a Pešti. Pak-li nepůjdou všechny reservy Německa na Paříž, bude Francie zachráněna. Současně bude ale Austrie ztracena. — Císař Vilém se musí rozhodnouti, buď na Francii, nebo proti Rusku. Tu se rozesílají depeše. Transporty německých vojsk se dováží do Haliče a do ruského Polska. Konec s ofensivou proti Paříži. Německé armády na Aisně nejsou doplněny novými reservami a musí zůstat na místě. Plány generálního štábu německého jsou rozdvojeny. Do Haliče a ruského Polska přicházejí německé armády a spojují se se zbytky rakouských vojsk. Rusko nyní bojuje s Vilémovými vojsky. Rakousko bylo až na dále zachráněno. Porážka na Marně by nebyla nástup německých armád do Paříže zadržela, kdyby císař František Josef I. nebyl donutil Viléma II. poslati německé reservy proti Rusku.

Následkem toho bylo Německo nuceno zahájiti válku v zákopech a tím byla věc pro Německo ztracena. Vítězství Ruska nad Rakouskem donutilo Viléma obrátit se od Paříže a táhnouti na Varšavu. Tolik přinesl Scharfův týdenník.

Sám tedy židovský tisk německý doznává, že ruský car to byl, který svojí nádhernou armádou vlastně zachránil Paříž a i celou Francii a ostatní celou dohodu. A jaký vděk dostalo Rusko? Car a jeho ubohé nevinné dítky zavražděny, celé Rusko dáno na pospas židovským vrahům, v Kremlu dlí místo cara Žid Chaim Bronstein. Tento krvelačný násilník dal již přes 3 miliony poctivých Rusů inteligentů, šlechticů, obchodníků povražditi. Na toto strašné krvelačné divadlo, jakého svět dosud neviděl, dívají se státníci Anglie a Francie nečinně. Je to zločin, který na Rusku páchají státníci dohody, jest nejšerednějším nevděkem, jakého dějiny neznají. Židovská hrůzovláda v Moskvě jest podporována z Paříže i Londýna a hlavně z Nového Yorku. Tajná židovská světovláda s vrchním rabínem v Londýně v čele vládne nyní nad celým světem.

16. XII. 1919.

51. Jak dlouho potrvá bolševická vláda v Rusku?

Každý den čteme o vítězstvích Denikina a Kolčaka a zase naopak o vítězstvích Trockého a útěku Kolčakových vojsk. Veškeré naděje upřímných přátel Ruska, že panství židovského cara vezme konec, zklamaly. — Protibolševické síly se navzájem haštěří a dokonce i potírají. Dohoda nechává Denikina i Kolčaka úplně na holičkách. Francouzské vojsko opustilo Oděsu a přenechalo celý Krim bolševikům.

Tak vyhlíží poměry ve skutečnosti na Rusi, abychom se proto neklamali. »Kölnische Zeitung« 20. srpna přinesla tento článek o Moskvě:

Židovský car Bronstein sliboval ráj na zemi, ale zařídil peklo. Za cara byl tu a tam v guberniích hlad. Dnes je hlad v celém Rusku. Bolševici musí ze svých nauk mnoho sleviti, aby mohli sami se uživiti. Všechno jde podle starého způsobu jako za vlády carské. Rudá armáda byla nucena zavésti starou vojenskou disciplinu i se salutováním. Jen ikony tu nejsou, které car vojsku posílal nebo sám přivezl. Místo toho přijede Žid Bronstein v automobilu, jak činíval Žid Kerenský a řeční. — Do kasáren shání lidi hlad. Zde jest železná disciplina. Úřednictvo rekrutované z řad proletářů bere úplatky, které neznali činovníci carského Ruska. Dříve byli nepřístupni bakšišů úředníci od soudu, dnes berou bakšiš také u soudu. Kdo chce do města s potravinami, musí rudým gardistům všude platiti výpalné. Proti tomu úplatkářství žaluje vládní orgán »Izvěstija«, vycházející ve Smolensku. Kdy již vezme jednou konec toho života, jaký vedou soudruzi, to jest život svinský a jsou to v první řadě vůdcové vlády. Proto byli nuceni rolníkům přiznat různé výhody, jinak by již celé Rusko bylo zahynulo hladem.

Stále a stále musí vláda sovětů rušiti komunistické výhonky a vraceti se k řádům kapitalistickým a to hlavně v továrních podnicích. Komisař zásobování Rykov sám prohlásil, že bolševici nejsou v stavu využitkovati přírodní poklady Ruska, ježto nemají k tomu prostředků. Nezbývá tu jiného, než do Ruska pouštěti kapitalisty z ciziny. Bolševici nabízeli Americe stavbu drah na celé Sibiři a v celém severním Rusku. Tento čin jest přece v přímém rozporu s učením o komunismu. Tím by bylo Rusko zaprodáno do kapitalistického zotročení americkému kapitálu. Zde by pak nastalo loupeživé hospodaření amerických hladovců, kteří by celé Rusko na dlouho zničili. Kde ještě továrny jsou zachovány, tam hledí židovská vláda k tomu, aby dělníci se hlásili do práce a zakazuje stávky. Vše se tedy obrací k oněm sociálním řádům buržoasie, které řády měly býti komunismem nahraženy. Ale nešlo to a nepůjde to nikde. — V továrně Buzaty v Moskvě chtěli stávkovati dělníci pro zrušení mzdy počtem 3.000. Vláda však dělníkům těm vzala chlebovní lístky. Všude je nyní zavedena nucená povinnost k práci. Vláda tím láká do továren inženýry a dělníky, bez nichž si dělníci nevědí rady. Bolševici se shromáždili v továrně a začali řečnické turnaje. Několik rudých soudruhů postavilo se ke kotli a začali řečnit. Ale ku podivu, kotel nechtěl dáti páru, transmise stály a stroje nepracovaly. Žádný z rudých soudruhů řečníků nevěděl, kde a kudy se dají stroje do chodu.

Znenáhla počínají si dělníci přiznávati, že to tak nejde a že je nutno se vrátiti tam, kde jsme byli dříve. — Dělníci nemají z toho žádný užitek, když v továrnách výroba vázne a jde dolů. Vláda sovětu proto vydala nový pracovní řád, kde se opět zavádí akordní práce a praemie na pracovní úkoly. Tento nový řád byl zaveden na dolech a hutích, ve zbrojovkách, strojírnách, kde výroba klesla až na pětinu toho, co bylo dříve před válkou vyrobeno. Došlo to tak daleko, že v některých závodech se jde na soudruhy, kteří se zdráhají jíti do práce, s revolverem. Kdo nechce pracovat, tomu se nasadí revolver na hlavu. To přece buržoisté nikdy nečinili. — Tak hluboko klesli organisovaní soudruzi.

Nejzajímavější však je to, že židovský car Bronstein má mnohem větší armádu veřejné i tajné policie, než ji mívali dřívější carové. Jsou to úřední oddíly pro mimořádné

úkony. Členové těchto mimořádných úředních komisí jsou ozbrojeni jako vojsko a pomahají Trockému udržovati rudý teror v neztenčené síle a prudkosti. —

Lenin-Zederblum vládne daleko bezohledněji a krutěji jak Ivan Hrozný nebo Petr Veliký. Tu a tam probleskne řeč Zederbluma, z které dává se tušiti, že židovští krvežíznivci cítí, že konec jich panství se blíží. Vláda židovská je znamenaná krví a vraždou. Tak líčí poměry Ruska liberální tisk německý, který varuje dělnictvo v Německu, aby se nedalo zlákati sliby bolševických agentů. — Anglie vidí, že dokud bude v Moskvě vládnouti Bronstein, že sama není doma jista vlastní svou existencí.

Vůdcové dělnictva Henderson a Macdonald jsou spojenci Bronsteina, jsou placeni Židem Rothschildem a ohrožují stávkami celou Anglii. Hra, která jest dohodou sledována v Rusku, se konečně vymstí na Anglii samotné. Čím dále se bude držeti židovská vláda v Moskvě, tím více bude řáditi anarchie v celé Evropě, jak to dokazuje Žid Anuncio ve Rjece.

Celá Evropa je nyní pod vládou tajného židovského konsorcia v Paříži a Londýně.

Psáno 9. října 1919.

52. **Stíny Ruska.**

Zpravodaj berlínského listu »Der Tag« Ungern uveřejnil v listu tom 29. srpna dva články o cestě, kterou podniknul před krátkou dobou z Německa do Moskvy. Cestu tu vyličuje následovně: U Minska jsem si najal vozík. Majitel jeho Žid. Prodíráme se zvolna skrze záseky z ostnatých drátů. Cesta je nebezpečná. Vozík zabředne do bahna, přejíždíme hromady kamení, jedeme přes hroby padlých. Kočí jeví strach a chce, abych mu zaplatil smluvených 700 rublů. Staví se nemocným. — Každé chvíle nás zastaví polská patrola, zkoumá moje papíry. Poslední polské velitelství je tu. Mladý poručík jest velitelem. Jeho dětský obličej stahuje se v přísnou úřední posici. Zde je válka s bolševickými vojsky. Nejsou tu zákopy ani ostnaté záseky, střílí se ve volném prostranství, hlavně na křižovatkách a cestách. Mužstvo je z obou stran řídké. Za tmy možno se protlouci oběma frontami. Ještě 5 kilometrů za stanicí jsou Poláci, pak je 10 kilometrů široké pásmo neutrální. Toto pásmo není obsazeno ani od Poláků, ani od bolševiků. Z obou stran doráží v tomto pásmu na sebe jízdecké oddíly, střílí na sebe a zase se rozejdou. V lesích je plno slídičů, lupičů a přeběhlíků. Pásmo je volné, jen tu a lam dopadají granáty od bolševiků. Poláci jsou však dobře ukryti. Nastupujeme tedy cestu pěšky s ručním kufříkem přes pásmo na hranice sovětského panství, které je od světa odloučeno jako Tibet. Zde je všechno staré zničeno a nového nic se doma nezrodilo. V čarovném kotli to všudy vře. Jsme tu v úplné nejistotě. — Skrýváme se za křoviny, by nás nikdo nespatřil. Oblékl jsem se tak, aby žádný lupič neměl do mě zálusku. Za mnou se objevil slídič. Radil mi, bych se uhnul do lesa. Poslechnu a dorazím k trati. Za malou chvíli musím se setkati s bolševiky. Obejdu staniční prázdnou budovu a dorazím k mostu. Zde stojí první bolševická stráž. Vojíni mne však přívětivě zdraví. Dají se do řeči a proklínají živly, kteří všeho zla v Rusku jsou původci. Mohu jíti bez překážky dále. Na stanici si mne nikdo ani nevšimne. Vojáci tu lelkují. Dvě lokomotivy vytopené jsou tu připraveny, aby mohla posádka co nejrychleji prchnouti. Všichni se tu oddávají úplné bezstarosti. Na zdi u stanice jsou vylepeny rudé plakáty, v kterých se hrozí všem buržoustům záhubou a smrtí. K jídlu není nikde nic. Co tu je, prodává se třikrát dráže jak na polské frontě. Kerenského ruble a Leninovy ruble nikdo nechce. Sedláci prodávají jen za carské ruble. Jsou přesvědčeni, že revoluce zahyne a s ní také peníze Kerenského a Lenina. Potřebuji k další cestě svolení staničního velitele, dříve

námořníka z povolání, nyní nádražního úředníka. Zastává úřad místního bolševického komisaře. Na stolku leží před ním stále revolver. Vyptává se mne, jak je v Německu. Vědí, že ruská revoluce nepronikne, ale chtí vydržeti do konce. Každý má svůj raneček k útěku připravený. Nikomu se nezdá po hrdinné smrti. Dostal jsem svolení a mohu jeti do Moskvy. Vlak beze světla jede v noci ku předu. Dnes v Rusku vstoupiti do vlaku značí dáti život do sázky. Mužové i ženy, na zádech velké zavazadlo s potravinami, přitlačí každého nelítostně, kdo jim do cesty přijde. Kdo chce do vozu, proleze oknem, případně vyletí druhým oknem. Některý se zachytí na — střeše vagonu. Ale i zde je nával. Snadno sletí některý cestující dolů. Jen silní a bezohlední rváči opanují vnitřek vozu. Úředníci sovětu, kurýrové a delegáti mají vůz pro sebe. Vchod do vozu hlídá ozbrojená stráž. Kdo vstoupí do vozu, může sedět. Cestující mlčí všichni, každý se bojí promluvit. Lidé si dávají znamení posuňky a významně se na sebe usmívají. Právě na každém je snadno poznati, že vláda sovětů je lidem trýzní a peklem. Po celé dráze až do Moskvy nikde neberou sedláci jiné peníze, než carské ruble. Náhle vlak zastaví v poli. Strojmistr prohlásil, že jeho služba vypršela, jel 8 hodin a dost. Veškeré domluvy neplatí. Konečně se mu nabízí odměna, kterou přijímá a jede dále. Strojvůdce pro tuto stávku by propadl trestu, ale nikdo ho neudá.

Čím více se blížíme Moskvě, tím více stoupají ceny. Kdo nemá s sebou chléb, musí hladověti. Všude vidíme lidi zchátralé, vychrtlé, zbědované. Podél dráhy čekají zástupy hladových, doufajíce, že ve vlaku mohli by koupiti nějaké potraviny. Na alexandrovském nádraží žádá nosič, dříve vojín, 80 rublů nebo 1 kilo chleba. Drožkář žádá za jízdu do města 300 rublů, raději ale chce kus slaniny nebo salám. Restaurace jsou zavřeny. Na ulicích po dlažbě roste tráva. Kočí se tajně křižuje před kostelem. U Kremlu šeptá mi kočí, že zde každý den se zastřelí sta lidí. Čím dále pronikáme, tím více pusto a prázdno. Obchody zavřeny, okna a dvéře přepaženy prkny. Jenom komunistické prodejny sovětové jsou otevřeny. Kdo chce tu něco nakoupit, musí míti od komisaře lístky nákupní. Každý, kdo se objeví na ulici, je rozedraný. Na ulicích je smetí spousty. Façady domů se drolí, spadávají. Některé domy jsou nadobro rozstříleny. Hotely nejsou. Kdo chce se dostati na nocleh, musí jíti ke komisaři. V čajovnách se prodává jakási přibarvená voda bez cukru. Mládež, hoši i děvčata prodávají na ulicích cigarety a kostky cukru. Krabička zápalek 10 rublů, kostka cukru 5 rublů. Některé děvče vydělá denně tímto prodejem 600 rublů. Všichni lidé se křižují před zrušeným kostelem a jen dávají pozor, aby je při tom nespatřil některý rudý gardista. Kněží nadobro zchudli. Ostříhali si vlasy a vousy, aby je nikdo nepoznával. Moskva toť hrob. Je to výkřik hrůzy proti komunismu. — Tolik napsal Ungern-Sternberg do židovského listu, aby čtenáře poučil, jak židovský car Chaim Bronstein-Trocký dovede vládnouti. —

Státní schodek sovětového Ruska za rok 1919 jest 39 miliard rublů. To je jako nic. Komisaři v guberniích již neposílají depeše ani Trockému, ani Leninovi, ani Čičerinovi. Tito tři vládcové pozbyli důvěry. — Nový diktátor rudého Ruska se jmenuje Bjersinski. Tento vládce má v moci rudou armádu a tajnou policii. Lenin je internován v Kremlu. Trocký je mimo Moskvu. Komisař Stalin ve Smolensku vede nyní místo Čičerina hlavní slovo.

Psáno 18. září 1919.

53. **Židovská hrůzovláda v Kyjevě.**

»Kölnische Zeitung« přinesla 6. srpna obšírný článek o hrůzovládě Židů v Kyjevě. List píše takto: Kdo znal Rusko v dobách míru, nemůže si utvořiti pojem o tom, co se

dnes v říši bývalého cara vše odehrává. Ani když mělo Německo v Moskvě vyslance, nevědělo se v Berlíně, co se odehrává v Moskvě. Několik německých žurnalistů se sice odvážilo žíti na blízku Kremlu v Moskvě, ale o vnitřních poměrech ruských nesměli do Německa nic oznamovati, a pak-li některý list v Německu dostal z Ruska delší dopis, tu německá censura dopis ten prostě potlačila.

Zprávy z Ruska, které se objevují ze Štokholmu v listech anglických, nemají žádné ceny. V Moskvě není žádného diplomata, všichni dávno odtamtud uprchli. — Továrník Boeking meškal jako německý likvidátor v Kyjevě. Jeho zkušenosti tu přinášíme. Počátkem února 1919 odešla německá komise z Kyjeva, hned na to rudé gardy obsadily Kyjev. Velitelství rudých gard vyhlásilo hned nad městem stav obležení. Hlavní třídy města obsadilo rudé vojsko, do každého bytu vešlo se 20 mužů. Vojsko Petljurovo, které Kyjev opustilo, zatopilo vodou všecky vojenské budovy, které se tím k obývání staly nezpůsobilými. Rudí gardisté žádali dobrou a hojnou stravu. Kde jim nebylo vyhověno, sebrali nábytek a ostatní zařízení bytu a prodali to. Město Kyjev bylo donuceno zaplatit 200 milionů rublů válečný trest, kterýžto obnos musili zaplatit továrníci a obchodníci města. Kdo měl hotové ruble, dostal za 50.000 rublů dvojitou poukázku pokladniční na některou kyjevskou banku. S rudou gardou vtrhli do města současně zmocněnci Lenina a Trockého z Moskvy.

Bolševičtí agenti z Rakousko-Uherska utvořili tu zvláštní tribunál. Dne 25. února byla bolševiky obsazena budova německého vyslanectví. Úředníci tohoto vyslanectví byli uvrženi do vězení, peníze v obnosu 3½ milionů marek byly tu rozkradeny. Dopisy německé vlády, které byly zasílány vládě ukrajinské, byly též ukradeny. Bolševici Eckart, Fiska a Fuchs, který poslední měl na svědomí 600 vražd, byli odvlečeni do vězení do Moskvy. Odstřelování továrníků, obchodníků, majitelů domů, šlechticů a všech majetných občanů v Kyjevě začalo soustavně. Nejdříve byly zabrány domy. Majitelé domů museli obydlí během 24 hodin opustit a směli si vzíti jen nejnutnější šatstvo a peřiny. — Na takový skonfiskovaný dům byl nalepen obrovský rudý plakát s heslem: »Pokoj chatrčím, boj palácům«. Po ulicích se pořádají průvody za účelem verbování mužů do rudé gardy. Pořadatelé těchto průvodů nosí pestré prapory, mají hudbu, aby hodně diváků a účastníků přilákali. — Veškeré obchody, banky, lékárny, klenotnické závody, kina, divadla, byly skonfiskovány a správu vedou bolševici. —

Občané musí platit válečné pokuty, které jim vyměřují židovští agenti. Kdo těmto agentům dá výpalné, domůže se toho, že pokutu mu vyměřenou nemusí zaplatit. Kdo válečnou pokutu nezaplatí, přijde do kriminálu, nebo musí jako trestanec jíti na těžkou práci. Práce ta je čistění ulic, kanálů, nakládání do vagonů a podobné těžké práce. Takto odsouzení občané jsou ubytováni v kolnách, dostávají bídnou stravu a nesmí domů. Tito odsouzenci tvoří skupiny 100 neb 200 mužů. Vůdcem takové dělnické party je Žid. Hlídku nad nimi konají ozbrojení Číňané.

Vůdcové bolševických úřadů a orgánů úředních jsou jen Židé, kteří mají vládu nad městem, tšesvutčajnaja komisija, která vede všechnu teroristickou akci.

Nenávist k Židům v městě a na venkově se šíří a roste.

Předsedou bolševické vlády v Kyjevě je Rakowski, který usiluje o spojenectví s Německem, aby prý mohl s Německem udržovati obchodní styky. Ale spíše se mu jedná o to, aby mohl do Německa vyslati značný počet bolševických agentů.

Od počátku června 1919 bolševická vláda počala vyháněti ze svého území všecky příslušníky cizích států. Němci, usedlí v Oděse, žádali vládu v Berlíně, aby se postarala o to, by Němci mohli co nejdříve opustiti bolševickou Ukrajinu. Když byl Žid Radek-Sobelsohn v Berlíně vržen do vězení, hned dala bolševická vláda pozavírati množství Němců v Charkově jako rukojmí. Každého dne bylo v Kyjevě z nařízení bolševické vlády

zastřeleno několik set občanů, kteří nechtěli uznati vládu židovskou. Každého rána byly ulice kyjevské potřísněny kalužemi čerstvě prolité krve zastřelených občanů. Drahota potravin v městech stoupá. Sedláci do měst potravin nepřivážejí, poněvadž rudé gardy jim potraviny uloupily a nezaplatily.

Proti rudým gardistům jsou roztrpčeni nejen měšťané, ale i dělníci, poněvadž rudí gardisté vyplení obchody, takže ostatní civilní lid musí trpěti hlad. Kdo není v rudé gardě nebo v bolševickém úřadě, musí zahynout hladem. Na venku organisovali sedláci odbojné pluky, které svádí s bolševickým vojskem pravidelné bitvy. Sedláci hájí svůj majetek a svoje zásoby proti rudým gardistům, kteří podnikají z města na venek lupičské rekvisiční výpravy. Selské pluky čítají někdy až 15.000 mužů a jsou dobře vyzbrojeny.

Účinky bolševicko-židovské hrůzovlády v jižním Rusku jsou tytéž, jako v ostatním bolševickém Rusku. Obyvatelstvo ve městech vymírá, dráhy nejezdí, továrny, dílny a obchody jsou zničeny, všude zkáza a bída. Vláda Rakowského má tytéž ničivé následky, jako vláda Lenina. Bolševici v Ukrajině pracovali rychle a jistě. Vše bylo rázem zničeno. Bolševická vláda s obrovským počtem úředníků všechen majetek občanů zabrala a ztrávila. Zdá se, že vojsko generála Denikina v dohledné době jižní Rusko vysvobodí.

Tolik vyličuje jmenovaný továrník v »Kölnische Zeitung« z vlastní zkušenosti, kterou zažil v Kyjevě. — Židovská hrůzovláda se tu ukazuje v celé své nahotě stejnou měrou jako v Petrohradě, Moskvě a Budapešti. Všude se vraždí křesťané na povel Židů po stech a tisících. Vraždy ty konají Číňané, Maďaři a jiní placení katané. Pak křičí židovský tisk, že na Rusi jsou vražděni Židé a zatím jest pravý opak pravdou. Přinesl-li »Prager Tagblatt« zprávu, že příkladně v Berdyčevě bylo zavražděno 100 Židů, je ve skutečnosti pravdou, že bylo zavražděno 100 křesťanů a 1 Žid. Tak bylo již v Rusku v dobách míru a jest tomu nyní stonásobně hůře za vlády židovského cara Bronsteina-Trockého v Kremlu.

Psáno 28. srpna 1919.

54. **Židovská hrůzovláda v Petrohradě a Rize.**

Koncem března 1917 donutili Miljukov a jeho soudruzi slabého cara Mikuláše II. v salonním voze u Pskova, že podepsal listinu, že se vzdává trůnu. Sesazení cara Mikuláše bylo dlouho připravováno.

Sir Buchanan a Clemenceau, jehož osobní tajemník Žid Mendel a jehož žena vídeňská Židovka, sestra vydavatele »Neues Wiener Tagblattu« Szepse, měli naň veliký vliv, rozhodli o tom, že car Mikuláš II. má býti zbaven trůnu.

Několik dní před tím dal car Mikuláš II. rozkaz, aby ruské loďstvo černomořské obsadilo Cařihrad.

Zločin na carovi u Pskova provedený byl ovšem umožněn tím, že gardové pluky v carském Sele odepřely carovi poslušnost, jelikož se jim nechtělo na frontu. Tímto zločinem palácových gardistů carových byl car vydán do moci Miljukovců. Car byl hlídán nějaký čas v Carském Selu a potom byla celá carská rodina odvlečena Židem Kerenským do Tobolska.

Vláda Kerenského padla, když německý generální štáb po obsazení Rigy v říjnu r. 1917 německou armádou poslal do Moskvy Bronsteina a jeho společníky, aby Kerenského vyhnali a vlády se ujali, což také Bronstein-Trocký pomocí německo-maďarských vojsk provedl. Od těch dob nastala nad Ruskem hrůzovláda tohoto krvelačného Žida, která trvá již plné dva roky. Jak jest rozdělena moc v Rusku mezi Trockým a jeho protiv-

níky, jichž první je admirál Kolčak, nedozvíme se. Zápas o Petrohrad trvá již několik měsíců, každý den jest tu telegram: Petrohrad v rukou spojenců — a zatím Čičerin vládne tu nerušeně dále.

Pouze Riga byla vysvobozena od hrůzovlády židovských vrahů.

Dánské listy přináší obrázky z Rigy i z Petrohradu, vylíčené od uprchlíků. Z nich dočítáme se i my překlady v listech berlínských. Tak přinesl berlínský »Lokal-Anzeiger« dopis Würtze o židovské hrůzovládě v Rize. Řádění bolševiků v Rize vyličuje Würtz takto: Kdyby Riga, přístavní město na baltickém zálivu, byla ukrutným požárem lehla úplně popelem, tak by nebyla ani tak zničena, jak ji zničili bolševici. Žádná fantasie toho nejpodlejšího zlosyna nemůže vylíčiti všechny hrůzy, které vytrpělo obyvatelstvo Rigy pod hrůzovládou bolševiků. Občanské obyvatelstvo středních stavů bylo povražděno, pozavíráno do žalářů. Jen ten si zachránil život, kdo zavčas prchnul. — Baltická šlechta byla tu úplně vyvražděna, jako rody Rop, Stryk, Osten-Sacken a jiní. Bankovní závody, obchody, kostely, občanské domy byly zavřeny a veškeré vnitřní zařízení uloupeno a odvezeno. Celé vlaky takového lupu ujížděly do neznáma. Vypuzené rodiny z bytů nesměly nic ze svého vzíti, jen ten holý život a co měli na sobě.

Bolševici a jejich kuběny prodali všechen lup a peníze si ponechali. Zatčené obyvatelstvo bylo odvlečeno do žalářů a po stech pak postříleno. Zajatci bolševiků museli se venku svléci do naha, vykopati si předem jámy a pak do nich bylo hromadně páleno. Střelbu tu obstarávaly pouliční prostitutky, společnice bolševiků.

Drahota potravin v Rize byla úžasná. Kilo bramborů stálo 8 rublů. Všechen lid, co tu zbyl, posléze hladověl, i bolševici sami.

Riga jest dnes město mrtvé a na vždy zničené. — Litvínské vojsko osvoboditelů přišlo pozdě. Tolik vylíčil Würtz.

Totéž napsal Ondřej Windig v dánském »Politiken« o Petrohradu. Windig tvrdí, že Bronstein-Trocký má v celém Rusku, které jest v jeho moci, 500 parostrojů v ruce. Vlaky proto nemohou jezdit. Všude strašný hlad. V Petrohradě není již ani koňské mrchy. Vše jest již vymláceno. Nyní se pojídají psy a kočky. Nadívané myši jsou v Petrohradě hledaným pamlskem.

Dělníci z Putilových závodů uspořádali Čičerinovi demonstrační průvod a nesli tabulku s nápisem: »Pryč s Leninem a jeho koňskými mrchami, vraťte nám cara a jeho prasečí chlévy!«

Závody Putilovy spotřebovaly r. 1918 zálohy od vlády 90 milionů rublů a odvedly za to za 20 mil. rublů nábojů. Židovští komisaři Sklovský, Čičerin, Zinověv, Krassin, jichž pravá židovská jména nejsou nám známá, studují pilně dějiny francouzské revoluce a hledí předstihnouti krvelačnost Dantona i Marata.

Jelikož anglické vojsko ze severu od murmanské dráhy se přiblížilo k Petrohradu, ale dosud boj o Petrohrad nepodniklo, vyhrožují Čičerin a soudruzi, že jakmile Angličané zahájí postup na Petrohrad, že toto město obrátí v sutiny. Mezitím vláda bolševiků v Petrohradě vraždí občanstvo každodenně. Odsouzenci v řadách po 20 osobách jdou za město, kde jsou hromadně postříleni. Salvy ty obstarávají Číňané. Mrtvoly zavražděných leží kolem Petrohradu nepohřbené po tisících. Trocký v Moskvě zatím pořádá v Kremlu pitky a hostiny. Tolik napsal Windig.

55. **Sociální rozvrat v Rusku.**

Ze všech velmocí, které byly do světové války strženy, trpí nejvíce Rusko, o tom nemůže býti ani sporu. Rusko složilo sice proti svému nepříteli, Německu, zbraně, ale

doma rozpoutala se válka občanská. Příslušníci státu ruského rozdvojili se na dva tábory, které nyní po celém Rusku vedou válku na život a na smrt. Ruské armády se působením Židů rozutekly, zbraně zahodily a šly domů. Židé mužíkům ve frontě namluvili, že mohou jíti domů a tam se dělit o pozemky, které se vezmou šlechtě, církvi, caru. Červený kohout byl vržen a požár začal zuřit v celém Rusku. Německo mělo již před vypuknutím války v Rusku vše dobře připraveno a proto šlo do světové války s naprostou jistotou výhry, Hindenburg měl na carském dvoře dobrého spojence a na celé Rusi měl dobré spojence, organisované Židy, čítající 6 milionů, k tomu 2 miliony bohatých, na Rusku usedlých německých továrníků a statkářů.

Rusko mělo roku 1800 okrouhle 39 milionů obyvatel. Toto obyvatelstvo vzrostlo roku 1910 na 170 milionů. Každého roku přibylo v Rusku 1,263.000 obyvatel. Čím více obyvatelstva přibývalo, tím palčivější se stávala sociální otázka v Rusku. Otázka tato přiostřovala se v tom, jak rozdělit selskou půdu mezi množící se mužíky. Proces ten trval stále od toho okamžiku, kdy bylo v Rusku zrušeno nevolnictví a dána všem občanům osobní svoboda. Následek toho byl pro Rusko na jedné straně blahodárný, na druhé osudný. Blahodárný účinek jevil se na venkově. Mužíci dosáhli nejen osobní svobody, mohli se usadit v Sibiři a tu nabývat soukromý majetek pozemkový.

Konečně byl zrušen i mír a mužíci mohli si v Rusku zakládat vlastní hospodářství soukromé.

Zatím však odliv z venkova do měst, hlavně do Petrohradu a Moskvy, nahromadil tu spoustu nebezpečných osob, které otráveny od Židů učením Žida Marxe, staly se nyní pomocí Němců a Maďarů, kteří jako zajatci si opatřili zbraně a nyní se Židy a socialisty ovládají celé Rusko, celému Rusku nebezpečny.

Odehrává se tu krvavá hrůzovláda židovsko-socialistická, se Židem Leninem-Zederblumem a Trockým-Chaim Bronsteinem v čele. Na sta lidí bývá tu každého dne na rozkaz těchto židovských krvežíznivců popraveno. Co se dnes v Rusku odehrává, to je daleko horší, strašlivější a rozsáhlejší než veliká revoluce ve Francii, která vypukla roku 1780 a trvala skoro 30 let. Hrůzovládci Francie, hlavně Robespiere a Žid Simon dali popraviti přes 3 miliony lidí.

Začátek války občanské v Rusku byl učiněn přičiněním vůdců kadetů Miljukova, Gučkova, Lvova. Tito vůdcové kadetů, spojení se Židy, svrhli cara, vládli krátkou chvíli, pak ale přišli na ně Židé a řekli, teď jsme v Rusku pány my. Zrádce cara Miljukov a jeho spojenci byli od Židů uvrženi do žalářů a mnozí z nich od Židů a socialistů povražděni. Nyní všecko v Rusku odumírá a hyne. Dráhy nejezdí. Na polích se nepracuje. Židé a socialisté v městech z Petrohradu a z Moskvy posílají na vesnice rekvisiční výpravy, aby sedlákům vyrvali potraviny. Židovské vojsko, které je známo pod jménem červených gardistů, sestává ze Židů, Němců, Maďarů a známých huliganů, lupičů. Přijde-li takováto rekvisiční tlupa na vesnici, rozpoutá se tu boj. Jsou-li sedláci silnější a lépe vyzbrojeni, zaženou gardisty, jsou-li červení gardisté silnější, všecko rolníkům poberou, vesnici vyplení, obyvatele její povraždí.

Německo zvítězilo nad Ruskem pomocí Židů. Mužíci utekli z fronty, běželi domů, aby si rozebrali šlechtické statky. Německo chtělo z Ruska dostati obilí a potraviny a proto s takovým úsilím pracovalo na zničení Ruska, které se mu podařilo.

Žid Lenin-Zederblum a Žid Trocký-Chaim Bronstein vydali heslo, že půda bude rozdělena mezi mužíky proletáře, kterým v Rusku říkají »bedujaki«, kdežto rolníci zámožnější, kterým na Rusku říkají »kulaki«, mají dostatek pozemků. Ale Lenin i Trocký se přepočítali. Veškeré obyvatelstvo vesnic v Rusku se spolčilo a prohlásilo, že nezná rozdílu bedujaki a kulaki. Vláda Židů v Rusku je obmezena jen tam, kam proniká moc bodáků červené gardy. Území, kam tyto červené gardy nemohou, není nám přesně známo. Dnové

židovské vlády, či jak si říkají vlády sovětů, jsou sečteny. Možno, že do roka bude Rusko od krvelačných červených gard osvobozeno.

Naděje Německa, že bude z Ruska dovážet značné zásoby obilí a potravin, selhala. V samotné jižní Rusi platí lid za kilo mouky 20 rublů. V Moskvě bude mouka daleko dražší.

Hrozné jsou sociální poměry v Rusku. Šat i obuv jest ještě dražší než u nás v Čechách.

Měli jsme v dobách míru o Rusku a ruském národě zcela jiné pojmy. To, co jsme o Rusku a jeho národě znali anebo znáti se domnívali, ukázalo se naprosto klamným. Ruský národ selhal, zradil sebe sama. Nyní musí cizí velmoci posílat do Ruska pomocné armády, aby Rusko bylo zbaveno židovského vladaře. Tak hluboko neklesnul ještě žádný národ, co svět světem stojí.

Psáno 15. září 1918.

56. **Kolonisace Ruska.**

Rozhodnutím mírové konference v Paříži pozbylo Německo Elsaska-Lotrinska, 14.518 čtv. km. se 2 miliony obyvatel. Dále pozbude východního Pruska, 36.999 čtv. km. se 2 miliony obyvatel, západního Pruska, 25.542 čtv. km. s 1,600.000 obyvatel, Poznaňska, 28.983 čtv. km. se 2 miliony obyvatel. Okrouhle můžeme říci, že Německo bude o 100.000 čtv. km. menší a ztratí asi 8 milionů obyvatel. Rozloha Německa před válkou byla 540.777 čtv. km., obyvatel asi 68 milionů. Po válce bude Německo míti rozlohu 440.000 čtv. km. a okrouhle 55 milionu obyvatel, možná, že méně.

Štutgartský profesor Raula rozepsal se o budoucnosti Německa v berlínském »Lokalanzeigeru«. Škoda, že pojednání to nezná ani Clemenceau, ani Lloyd George, oba by otvírali oči, kam ta pověstná jich politika s Ruskem vede. Profesor Raula tvrdí, že 50 milionů Němců sevřených na prostoru 450.000 čtv. km. nemůže žíti, že nezbude nic jiného, než přesídliti aspoň 20 milionů Němců do Ruska. Tato věc je také v plném proudu.

Židovský car Chaim Bronstein-Trocký v Kremlu upevňuje stále svoji moc. »Frankfurter Ztg.« 25. července má úvodní článek, ve kterém se projednává úplné zničení armády admirála Kolčaka. Bolševická armáda pronikla k Čeljabinsku a ohrožuje celou Sibiř. Také Petrohrad bude úplně osvobozen od tlaku ze severu. Anglie musí odvézti své vojsko domů z Ruska, jinak dělníci Anglie s Hendesonem v čele vyhodí Londýn do povětří. Totéž u nás vyhrožují Stivín a Šmeral, kdyby čeští legionáři se opovážili postaviti se bolševikům na odpor. Hlavní stan rudých židovských armád je v Petrohradě pod velením německého generála Blühera. Veškeré komando všech židovsko-ruských gard v Rusku je v rukou německých důstojníků. Nyní je přece jasno, že v Berlíně a celém Německu pohlíží se na Rusko, pokud je v moci bolševiků, jako na državu německou.

Profesor Raula uvádí následující: Německo nemůže uživiti svoje obyvatelstvo. Dosud Německo vyváželo tovary a kupovalo za to potraviny. To nyní odpadá. Německo nemůže vyvážet a nemůže nakupovat z ciziny potravin. Zemědělství Německa nemůže uživiti 50 milionů lidí. Toto množství obyvatel odkázané jen na domácí plodiny by časem zhynulo hladem. Rozmohly by se nemoce, bída, sociální rozbroje, až by obyvatelstvo kleslo na tolik, že by se mohlo z domácí půdy uživiti. Aby tomu bylo zabráněno, zbývá jediný prostředek — odvádět přebytečné zhuštěné obyvatelstvo z Německa za hranice. Je to smutný a krutý prostředek, obzvláště bolestný pro Němce, jelikož je známo, že Němec v cizině bývá pro svůj mateřský národ ztracen. Ovšem Němci budou nyní nuceni

i v cizině žíti odloučeni pro sebe a tak se zachovati pro celek Německa. Ať se již věci vyvinou jakkoliv, lépe je, když přebytečný lid odstěhuje se z Německa, ať žije v cizině, než aby byl nucen doma zahynouti hladem a strádáním. Kdyby zhuštěné obyvatelstvo Německa trpělo hlad a bídu, živořil by celek a vadnul by. Kdežto vystěhováním přebytečné přítěže zachráníme ostatní celek, který si odlehčí a uzdraví se, jako když lesník vykácí příliš hustě vysázené stromy, aby mohly dále růsti.

Dohodové velmoci chtějí za každou cenu seslabiti Německo. — Veliký proud vystěhovalců nemůže nikam ven, všude jsou závory, celý svět je Němcům uzavřen. Ani státy dohodové, ani neutrální nepustí do svých hranic žádného příslušníka Německa. Jedině mohou se Němci stěhovati do států v jižní Americe, a to na základě ujednaných smluv. Ale sem do jižní Ameriky by se mohl odstěhovat z Německa jen nepatrný počet vystěhovalců. Zbývá jen Rusko. Jisto jest, že Rusko ztratilo válkou a bolševickou revolucí nejméně 30 milionů lidí. Jakmile tedy bude vláda nad Ruskem uplatněna a nastanou klidné poměry, jest zřejmo, že Rusko bude potřebovat lidí, pracovních sil. Rusko je onou zaslíbenou zemí, kam snadno může 20 milionů Němců přesídlit a obsadit hlavně černou zem jižního Ruska. Vlastníci této země jsou z veliké části povražděni a na jejich místo mohou se zcela bez závady usaditi Němci. Tím by Rusko oživlo, zaplatilo by dluhy Francii, zbudovalo by si ohromnou industrii a stalo by se zásobárnou celého světa. Německá píle by zúrodnila Rusko, že by se stalo nejbohatším státem světa. Vystěhovalectví Němců do Ruska by se muselo díti plánovitě dle přesných předpokladů, aby noví přistěhovalci ihned mohli začíti pracovati. —

Tady máme ty konce světové války. Německo a bolševické Rusko utvoří takový státní celek, jaký dosud Německo nemělo ani v úmyslu. Připojením bolševického Ruska k Německu stalo by se Rusko za 10 nebo 20 let úplnou državou Německa. — Tím by Německo ovládlo za krátko celý svět.

17. IX. 1919.

57. **Vnitřní poměry sovětového Ruska.**

Opět čteme v českých listech vítězné zprávy židovského cara Bronsteina. Generálové Judenič, Kolčak a Denikin ustupují a prchají před vítěznými rudými gardami Žida Bronsteina. Anglický státník Churchill konejšil však své posluchače, že netřeba věřit na posauny z Jericha.

Jak to vlastně v sovětovém Rusku vyhlíží, o tom čteme v židovském listu »Fr. Zeitung« (2. listop.) následující úvahu o bolševické obci. I ten nejdemokratičtější stát zůstane, čím je, státním tvarem. Nietsche pravil: Nejledovější všech ledových nestvůr je stát. Bolševism tento stát úplně zavrhuje. Kapitalisté mohou ovládati dělnictvo jen za pomoci státní organisace. Tato státní moc opírá se v první řadě o vojsko. Tím jsou vládcové státu, kapitalisté, spojeni s vojskem a odloučeni od ostatního lidu, nad kterým mají bezpodmínečnou moc. Stát a vláda kapitalistů je jedno a totéž. Bolševici chtí tento stát odstraniti, proto pryč s vojskem, pryč s armádou, pryč s byrokraty, úřednictvem, činovnictvem. Pryč s vojáky, pryč s mandaríny. Na místo státu nastoupí komunistická obec. Slovo komunismus značí, že všechno patří všem společně. Tento komunismus vžije se v Rusku dle plánu Žida Zederbluma-Lenina pozvolna. Nejdříve provede sovět socialism a pak přijde komunismus. —

Socialism žádá ode všech stejnou práci a dává stejnou mzdu. Před tím se zaberou továrny a dílny, obchody, dráhy, polnosti, lesy. Dřívější soukromí vlastníci musí zmizeti.

První nespravedlnost měšťáckého státu, kde málo boháčů všechno mělo v moci, jest pryč. Tím také padne rozdíl mezi boháči a proletáři. Najednou jsou si všichni rovni.

Všichni členové bolševické obce podrobí se samovolně všem povinnostem, které na ně připadají, bez nátlaku a bez nucení. Lidoví komisaři a sovětoví úředníci musí sloužiti bezplatně. Prozatím v prvých počátcích bolševismu nešlo to jinak, než že proletariát přebral vládní moc měšťákům a že tuto moc byl nucen hájiti rudým vojskem. Revoluce bez násilí jest nemožna. Diktatura či vláda proletářů odstranila vojsko a ozbrojila lid. Vláda sovětů byla nucena chopit se teroru, to jest hrůzovlády, aby mohla udržeti stát, který převzala od měšťáků.

Tak vysvětluje židovský list »Frankf. Zeitung« názory státnického umění obou Židů Trockého a Lenina. Berlínský »Lokal-Anzeiger« (30. října) vyličuje vnitřek bolševického Ruska následovně: Budova bolševismu se bortí. Kus za kusem odpadává. Lidoví komisaři a jich pomahači, kteří vyvraždili ruskou inteligenci, dílo vražedné vykonali a při tom nahromadili obrovské spousty zavražděným uloupeného majetku. Kdo zůstal na živu, vykoupil svůj život podplácením sovětových úředníků. Obrovské zpronevěry státních peněz nahromadily v rukou sovětových činovníků miliardy. — Stará buržoasie zmizela a nová se vynořila. Tito židovští vrahové, lupiči a zlodějové bez jakéhokoli vzdělání tonou v obrovském bohatství. Bolševism byl jim prostředkem zavražditi občanstvo a přisvojiti si jeho majetek. Nyní tito noví boháči hledí, kam a jak by svou kořist zajistili sobě, jako osobní vlastnictví. Hladových trhanů se již málo hlásí do služby sovětů, všechno je již vyvražděno. Zbyli tu jen vrahové sami. Tito nyní touží po klidu, aby mohli v ústraní užívati. Rolníci-mužíci stali se boháči. Utápí se v penězích. Hlad po majetku pozemkovém v řadách mužíků zmohutněl a byl nasycen. Zbohatlí mužíci, kteří si rozdělili obrovské statky vyvražděné šlechty, tvoří nyní zvláštní kastu, která bolševikům vypověděla boj na život a na smrt.

Lenin pláče nad nezdarem s ruským mužíkem. Mužíci jsou pro plány bolševismu ztraceni. Mají nyní své pozemky a ty hájí proti rudým gardistům strojními puškami. A to Lenina nejvíce hněte. Lenin bolševismu odtroubil. Rudé gardy nemají vojenské rady. Disciplina je tu jako za cara. V továrnách jsou dělnické rady pryč. Pracuje se akordem. Lenin posílá o překot nabídky míru do Londýna a do Paříže a dušuje se, že zaplatí Francii a ostatním dohodovým velmocím ruské dluhy do posledního franku.

Obrovský přerod nastal v Rusku. Žebrácký mužík jest dnes pánem. Jest vlastníkem rozsáhlých pozemků a rekvisiční loupežné výpravy rudogardistů do ruských vesnic jsou příčinou, že ruský mužík se zahryznul do vlastnictví pozemků a nechce tento svůj majetek přenechati jiným. Ruské mužictvo, dříve chudobné jako drobný písek, najednou se stalo armádou zemanů.« Tolik napsal »Lokal-Anzeiger«.

Také v našem čs. státě se snad dožijeme, abychom se zbavili kletby bolševismu. Až bude Rusko klidné, až budou židovští lupiči a vrahové odstraněni, pak zavládne opět na světě kýžený mír. Německo přestane židovským gardám dodávati zbraně a střelivo a bude donuceno dodržovati povinnosti jemu v mírové smlouvě uložené. Pak se ubohá Evropa uklidní. Potom teprve se obrátí poměry v čs. státě. Pakli by se tak nestalo, tu by nezbylo nic jiného, než snášeti hrůzovládu židovskou a proletářskou. Kam jsme to dopracovali, vidíme všude. Ze všech stran jdou nářky na hlad, zimu a drahotu. Všude to vře a pracuje k revoluci.

Psáno 12. prosince 1919.

58. **Bolševism.**

Slovo to slyšíme každého dne alespoň stokráte. — Ptejme se však po významu slova toho, nikdo neví. Na Kladně zatkli konečně bolševika Munu. Byl ve spojení s presidentem maďarské republiky Belou Kohnem. — Muna, krejčí z Prostějova, narozený jako bastard v porodnici ve Vídni z křesťanské služky, která šla obvyklou cestou ze služby u Žida do porodnice.

Tento židovský bastard byl v Rusku zaprodán Židu Bronsteinovi, který dva roky již zastává v Kremlu v Moskvě úřad cara. Muna prozrazoval Židům české vojíny i dělníky a přivedl je na šibenici.

Co je bolševik? Patrně člen a přívrženec židovské světovlády, která svou moc uplatnila v Rusku a Maďarsku otevřeně a maskovaně v celém Německu. Jest to zastřený a nalíčený boj Němců a Židů o nadvládu světa. K tomu zneužívají jména a hesel Wilsona a Lansinga i Sonnina v Paříži. Tak stojí karty.

Slovo bolše znamená po česku více, ruské slovo menše znamená po česku méně. Bolševik jest dle toho člověk, který žádá a chce všecko pro sebe, právo a spravedlnost nejsou nic. Co si kdo násilím urve a opatří, toho ať pro sebe užije. Menševici jsou opatrní a mírní socialisté, rekrutují se z Poláků, Litvínů, Finů a Arménů.

Bolševici nepotřebují ani parlamentu, ani státní ústavy, oni mají ideál, který vypracoval Michal Alexandrovič Bakunin. Jeho nástupce byl kníže Petr Alexejevič Krapotkin. Na mezinárodním sjezdu dělnickém v Ženevě r. 1873 přidali se Poláci, Čechové, Italové, Rusové, Francouzové a Španělové k Bakuninovi. Přívrženci Bakuninovi vytýkali svolavateli sjezdu Karlu Marxovi, že chce socialism vybudovati dle vzoru prušáckých kasáren. Karel Marx se odstěhoval ze Ženevy do Londýna. Přívrženci Marxovi byli Němci a menševici na Rusku, přívrženci Bakunina byli bolševici.

Bolševické názory hlásal v Curychu kníže Krapotkin. R. 1873 byl mezi posluchači Krapotkina také Srb Nikola Pašič. Krapotkin se posmíval Židu Mardocheji či Marxovi, že chce směšným prostředkem všeobecného práva hlasovacího stát, který spočívá na ozbrojené moci a duchovní církvi, zničiti. Socialistický stát by byl horší než trestanecká káznice. Národ ruský bude žíti ve svobodných obcích bez formy státní jako spojené obce obrovské federativní republiky na svobodné půdě bez vojenské moci. V této svobodné obci patří všecko všem a každý si vezme dle potřeby, co je mu k životu nutno. Na venku obec ta jest mír, ve městě obec ta jest artěl. Tento komunistický ráj kázal Krapotkin dlouhá léta v Curychu. Odtud pak šlo na sta otrávených duší do Ruska zpět. K nim se přidal adjutant velkoknížete v krimské válce Lev Nikolajevič hrabě Tolstoj. Co Kropotkin vyučoval v Curychu, to skládal Tolstoj do svých románů. Vzorec této otravy tolstojovské jest román »Anna Karenina«. Jelikož nutno stát zničiti, třeba k tomu propagandy činu, kterou vyučoval své lidi Krapotkin. —

Již před 100 lety zvolal Sergejevič Turgeněv: Nešťastné Rusko! Když vypukla světová válka, řídil ruské armády velkokníže Nikolaj Nikolajevič. Rusové vědomi své síly a převahy, zahrávali si s armádou rakouskou jako kočka s myší. Rakouské armády byly rozdrceny a výkvět armád habsburské monarchie pochován leží u Ravy Ruské. Rusové se chovali ve válce proti rakouským plukům jako kavalíři. V Haliči všecko šetřili a co potřebovali, zaplatili. Zcela jinak počínali si Němci a jich spojenci. — Němci vedli válku lupičskou. Kradli a loupili, kam přišli. Na příklad »Dziennik Cieszyński« přinesl 7. srpna 1917 zprávu, že z gubernie varšavské, lucké a kališské bylo do Německa odvezeno 253.168 vagonů zboží. To byly samé pětikilové balíčky, zaslané německými vojíny domů rodinám. Roku 1917 odvezeno bylo z Polska do Německa 220.000 vagonů dříví. —

Carevna Alexandrovna měla celý svůj aparát po ruce, v čele jeho byl Suchomlinov. Carevně padly za oběť ruské armády v mazurských jezerech pod velením Samsonova, Olega a Rennenkampfa. Generál Samsonov a velkokníže Oleg zahynuli. Rennenkampf a celá řada jiných, kteří s carevnou pracovali pro Německo, dostali potom jiné komando. Carevna odstranila Nikolajeviče. Dílo zkázy bylo hotovo. Ruské armády byly v rozkladu. Německý generální štáb poslal do Ruska své agenty, celou spoustu Židů s Bronsteinem-Trockým v čele, kteří se vlády zmocnili. Rusko je jako před 500 lety pode jhem tatarským, nyní pode jhem židovským. Z Ruska pak jde tento boj o nadvládu Židů do Uher a dále na západ. —

Moskevský advokát dr. Smakov vydal veliké dílo: »Židovská otázka na jevišti světových dějin.« Zde uvádí, jak kurlandský Žid Baumann v samé Moskvě opovážil se jíti s rudým praporem s nápisem: »Pryč s carem, ke mně se připojte, já jsem vaším carem a bohem!« Dílo Smakovo vyšlo asi r. 1910.

Židovská republika je nyní také v Berlíně, ve Vídni a v Mnichově,

Židovsko-socialistická republika maďarská zvolila si toto židovské ministerstvo:

předseda Garbai-Grünbaum,
vyučování Kunti-Kohn,
vojenství Pogany-Pollak,
justice Ronay-Rosenstengel,
financí Varga-Weichselbaum,
guvernér města Pešti Vinen-Weinstein,
výživa Eady-Eisenstein,
Bela Kuhn-Kohn,
policie Birs-Bienenstock.

K nim se přidružil komisař Samuely, krvežíznivý vrah jako Bronstein-Trocký.

Židovští tito vládcové sedí v zámku Jedlové (Gödölö) a odtud řídí vojenské operace proti česko-slovenskému státu.

Chef generálního štábu je Stromfeld, s ním mají velení vojska komisař Žid Böhm, Žid Vag, Pogany a Žid Landler. To jsou nejvyšší generálové maďarské rudé armády.

Ruský car Bronstein v Moskvě rozšířil svoji moc do Uher, kde jeho souvěrci se snaží spojiti se s rudými gardami na Dněstru. Muna a jeho soudruzi měli úkol utvořiti v Praze židovsko-socialistickou republiku ze státu čs. Tím by se octla skorem celá Evropa v moci cara Žida Bronsteina-Trockého. Místo jedné války máme nyní aspoň třicet válek. Tak daleko to dovedli vedoucí státníci Anglie a Francie. Místo válku rychle a energicky skončiti, dali se v Paříži páni do vyjednávání s Němci. Zatím rabbi Stephen Wise z Nov. Yorku (přítel Wilsonův!) a Žid Lansing řídí osudy světa a postarají se o to, aby Židé ovládli celý svět až na lidožrouty v Oceanii. Car Bronstein posílá svoje agenty do Afganistanu a Indie. A přes to státníci Anglie myslí, že židovskému panství v Moskvě, v Pešti, ve Vídni a Berlíně se nesmí učiniti konec. Pánové se přesvědčí, že tím zotročením pod jho židovské přivodí na Evropu válku delší, jak byla válka třicetiletá. Proto by nějaká židovsko-socialistická republika česká pod panstvím židovsko-socialistických ministrů byla první, jejíž existence by se ztratila v socialistickém zápase.

Páni v Paříži chodí místo do Versailles do synagogy a kahalu.

20. VI. 1919.

59. **Jarní ofensiva bolševiků.**

Generál Löffler kritisuje ve »Frankf. Ztg.« vítězství bolševických armád následovně: Vítězství rudých vojsk v Rusku jsou vylhaná. Bolševici vítězí, poněvadž protibolševické armády samy se rozpadly. Vojenské oddíly vyslané z různých států dohody neměly žádné strategické ceny. Tu a tam obsadily nějaký bod a pak utekly. Bolševici nemusili se nikde namáhati, neměli nikde nepřítele. —

Povstání selského lidu, hlavně v jižním Rusku, proti rudým gardistům nemělo výsledku. Nebylo tu organisovaného a promyšleného odporu. Všechna povstání selského lidu proti bolševikům shroutila se vlastní malomocí. Jednotliví vůdcové vojenští jako Kolčak, Denikin přivábili k sobě nějaké síly vojenské, které však nestačily. Tito vůdcové jsou národní hrdinové, ale osud jich byl předem zpečetěn. Žádný z nich nemohl se opírati o civilní spolehlivou vládu některé oblasti Ruska, aby odtamtud mohl bezpečně říditi operace proti bolševikům. Zásobování armády protibolševické, doplňování potřebnou reservou ze spolehlivého národního tělesa, to vše tu nebylo. Tím musí každá armáda sama zahynouti. Ke Kolčakovi a Denikinovi šli lidé rázu nebezpečného, pobudové, zloději, povaleči.

Armády Denikina a Kolčaka čítaly jen několik deset tisíc mužů. Na ohromné vzdálenosti v Rusku bylo třeba několik set tisíc mužů, dobře organisovaných vojenských těles, aby se mohlo doufati v nějaký výsledek. Když nějaká armáda urazí několik kilometrů, tu každým dnem pochodu ochabuje její útočná síla.

Co je v Rusku 500 nebo 600 kilometrů do dálky. To je jako nic. Když armáda Denikinova dostoupla většího počtu, nesehnal Denikin potraviny a proto se opět rozutekla. Denikin mohl jen tenkráte se udržeti, kdyby byl vítězil rychle. To se ovšem nestalo. Má tedy Rusko dnes jen vojenské organisace rudých. Zda tyto organisace mohou někomu vyhrožovati, nebo zahájiti ofensivu na Polsko a Rumunsko, tomu žádný vojenský odborník neuvěří. Všechny chvástavosti vlády sovětů jsou pustým švindlem.

V Anglii začala agitace, aby vlády dohodových velmocí uznaly židovského cara Bronsteina. Agitaci tu vede anglický generál Gough, který odjel z Archandělska do Londýna, přenechav Murmansko bolševikům. Řídil se příkladem Francouzů, kteří ponechali bolševikům Oděsu. Nepřehledná je válečná kořist bolševiků v Archandělsku. To vše tu anglické vojsko opustilo a dalo se na pochod domů. Anglické listy tvrdí, že nebude-li Rusko pracovati a obdělávati pozemky, musí během času celá Evropa zahynouti hlady. V Kodani se proto pilně vyjednává. Žid Funkelstein-Litvinov sedí tu pohromadě se splnomocněným anglickým poslancem O'Gradym. Funkelstein se zaručil, že vláda sovětů rozpustí rudou armádu, pakli dohoda zaručí bezpečnost a nedílnost sovětového Ruska. K vyjednávání Litvinova s anglickým zmocněncem se prý také přidružil splnomocník Italie Nitti, kdežto zástupce Francie dosud k těmto vyjednáváním se nepřipojil. Lenin-Zederblum se dušoval zpravodaji »Worldu«, že vláda sovětů splní veškeré požadavky států dohody, jaké jen tyto státy jim »Rusům« uloží. —

Nyní také došly zprávy, že v celém jižním Rusku byla dosazena vláda sovětů. V Berlíně vydal dr. Bruno Hahn spis: »Die neueste Entwicklung des Genossenschaftswesens in Rusland«, nejnovější rozvoj družstevní v Rusku. Žid Hahn byl nějaký čas v Moskvě a prozkoumal prý hospodářské a sociální poměry Ruska. Selská družstva počala se v Rusku tvořiti již v letech šedesátých. Trvalo to však mnoho let, než myšlenka ta se uchytila v lidu. Teprve roku 1905, když první revoluční vlna se valila Ruskem, počala se selská družstva zakládati ve větším počtu, takže roku toho se čítalo na Rusi 3.500 družstev. Roku 1914 počet jich vzrostl na 31.500. Nyní je v těchto družstvech hospodářsky sorganisováno 22 milionů selských rodin. Více jak třetina všeho obyvatelstva Ruska jest

takto sorganisována v těchto družstvech. Družstva ta mají úkol združení úvěrového, tedy záložny, družstva konsumní a tak zvaná zemědělská družstva. Všechna tato sdružení se týkají obyvatelstva selského. V městech se utvořily konsumní spolky dělnické již dříve.

Selská družstva starají se o prodej plodin a zlepšení zemědělské techniky. Družstva ta se starají o zpracování surovin ve vlastních závodech. Sílu svou teprve obdržely, když se počaly spojovat v celé svazy pro celou gubernii a pak pro celé Rusko. Tato obrovská organisace selských družstev z celého Ruska mohla uzavírati nákupy na trhu světovém ve velkém slohu. Vláda se obracela na selské svazy, když chtěla dostati potraviny pro armádu, poněvadž státní činovníci všecko rozkradli. Vláda sovětů na selské svazy se dosud neodvážila, poněvadž je zničiti nemohla. Centrála selských družstev jest v Moskvě, tento cetrosojus byl zřízen v Moskvě r. 1917. Dále jsou samostatné centrály selských družstev pro Sibiř a jižní Rusko, či jak Němci důsledně píší, pro Ukrajinu. Moskevská centrální banka vede úvěrové a peněžní obchody pro tyto centrály. Ona též vede objednávky pro zásobování zemědělců ruských hospodářským nářadím, stroji, umělým hnojivem, semeny a ostatními potřebami hospodářské techniky. Selská družstva v Sibiři mají ještě větší moc jak družstva v Rusku evropském. Sibiřská družstva mají vlastně v moci celou vládu země. Selské hospodářské centrály ruské zřídily si agentury obchodní v Londýně, Kodani a v Nov. Yorku. Uvidíme, zda vlády dohodových velmocí budou vyjednávati pro mír se židovskými vrahy ruské inteligence.

Psáno 9. března 1920.

60. **Válečná rada dohody o Rusku.**

Počátkem ledna 1920 konala se v Paříži válečná porada dohody, jejíž úkol nebyl veřejnosti sice úředně oznámen, ale hlavním předmětem této válečné porady bylo Rusko. Lloyd George žádal, aby blokáda židovského Ruska byla zrušena. Ruská zeměděl. družstva měla zahájiti obchodní styky s Amerikou, s Anglií, krátce s celou dohodou.

Anglický tisk tyto plány Lloyda Georgeho neschvaloval. Radikální dělnictvo mělo za to, že je to vlastně podvod, a že rušení blokády vlastně nemá pro Rusko žádný význam. Angličtí lordové zase na druhé straně dostali strach, že Lloyd George se spřáteluje se Židem Chaim Bronsteinem. Nicméně by vláda Anglie byla šla dle svých plánů, kdyby v samém Rusku nebyly se staly vážné změny. Ruská zemědělská družstva dosud nesedla na lep Leninu-Zederblumovi a nechtí o komunismu nic slyšeti.

Vláda v Moskvě byla nucena smlouvati se s těmito družstvy. Nemožno však bez vůle vlády v Moskvě s těmito družstvy obchodovati přímo, jak v Londýně chtěli. Z toho dostali v Moskvě vítr a plány Anglie ihned zmařili.

Lenin má v rukou kontrolu hranic a nepřipustí, aby se obchodní agenti z Anglie přiblížili k hranicím židovského Ruska. Tím by se mohlo snadno podařiti Anglii shoditi vládu bolševiků-Židů. Trocký proto vzkázal do Londýna, že Rusko chce obchodovati s dohodou, pak-li bude uzavřen mír s tímto židovským Ruskem a jeho bolševická vláda uznána dohodou. Pak-li na tuto nabídku dohoda nepřistoupí, postará se Chaim Bronstein o to, aby každá anglická loď, která by se přiblížila k ruským břehům v baltickém moři, byla potopena. Jak vidno, Chaim Bronstein vyhrožuje nyní dohodě.

V Paříži si nevědí s Ruskem rady. Lloyd George drží se Židem Bronsteinem, lord Churchill chce opak toho, chce válku se Židy v Rusku. Churchill nedal se ještě od Žida Rothschilda v Londýně odstaviti. Jisto je, že anglický parlament Židy v Rusku brannou mocí Anglie nenapadne. Francie hlídá Rýn. Anglie sama nechce novou válku. Italie požírá

Jugoslavii. Amerika i Japonsko nemají v úmyslu vydávati nové miliardy na vojenské tažení proti Rusku bolševickému.

Není tedy jasno, proč státníci dohody se radí, když sovětovou vládu Ruska povalit nemohou. Bolševici zmocnili se armády Kolčakovy.

Tento sám byl vydán od generála Janina a Gajdy do rukou bolševických. Kolčak byl prý bodáky již probodán.

Bolševici se valí do Sibiře, na Kavkaz, do Turkestanu, Persie, Afganistanu. Záliv Krasnovodsk padl do moci bolševiků.

Nyní se objevuje v anglickém tisku strach. Zprávy, že Denikin na jihu ještě žije, se nepotvrzují. Bolševici jdou na Kavkaz a k Černému moři. Bolševici mají v rukou Perekop a to je klíč ke Krimu. Ještě těžší rána dopadá na odpůrce sovětů, že Oděsa je v rukou bolševiků.

Tím budou bolševici míti moc na Černém moři a zmocní se Baku a jeho pánve.

Bolševici tlačí na Jekaterinodar a zničí tu zbytky vojska Denikinova. V Londýně křičí se, aby na rychlo byla zřízena severně od Kavkazu protibolševická fronta anglická. Ale křik ten je bezúčelný. Ví se jen, že anglické loďstvo z Malty šlo do Černého moře k Oděse, ale to Denikinovi nepomůže.

Kavkazské republiky Georgie a Armenie Anglii z nebezpečí nepomohou. V Londýně proto skládají svoje naděje na Polsko. Rudé gardy podniknou útoky na Polsko a proto je nutno za včas Polsko vojensky sesílit. Dosud je polská armáda na území Pruska. Rudé gardy se polskému území dosud nepřiblížily. Bronstein vzkázal do Varšavy, že na Polsko nestrojí žádný útok. Možno jest tedy, že rada v Paříži požádala Polsko, aby podniklo útok na sovětské Rusko. Také Lotyši mají podnikati útok na rudé gardy. Zdá se, že mezi Minskem a Moskvou žádné boje Poláků se sovětským Ruskem nebudou.

Tak vykládá svým čtenářům svoji vnitřní duši židovský list »Frankfurter Ztg.« 31. ledna 1920. Zde vidíme pádný důkaz, jak Židovstvo na celém světě svorně pracuje. Za žádnou cenu nesmí Chaim Bronstein z Kremlu. Židovláda Ruska se stále rozšiřuje a upevňuje na věky. Tak soudí Židé.

Tak jsou zotročeni národové slovanští od krvelačných Asiatů Židů. Jejich panství upevňují ve všech státech vojsko židovské, sociální demokraté a jich tisk. Naši socialisté Šmeralovci a Muňovci zuří přímo na každého, kdo by se světovládě Židů chtěl vzepříti.

Horší zkáza na Slovany přijíti nemohla, než přišla zotročením Ruska, pod moc krvelačných židovských vrahů. Toto Rusko je nyní zrazeno vlastními bratry Slovany.

61. **Židé v Rusku vítězí.**

Panství Židů nad Ruskem se stále upevňuje a šíří. Židovský car bude míti za nedlouho mimo Polsky celé bývalé Rusko ve své moci.

Státníci Anglie, Lloyd George a Balfour, se s touto situací smiřují. Tvrdí, že Anglie chce pomocí obchodu sblížiti se s Ruskem. V prosinci 1919 byl v Moskvě všeobecný sjezd sovětů. Sjely se tu rady červené hrůzovlády židovské, když bylo jisto, že Judenič, Denikin a Kolčak byli poraženi. Armáda Judeniče byla již u Petrohradu a před branami města toho byla poražena. Finové pomáhali tu rudým gardám. Na sjezdu sovětů v Moskvě mluvil menševik Dan. Týž pravil, že menševici se spojí s bolševiky, kdykoliv se jednati má o zabezpečení revoluce. Menševik Dan tvrdil, že Rusko rozplamení revoluci po celém světě.

Ještě více narostl hřebínek Židům, když komisař Krasin poslal Estoncům výhrůžný přípis, že vláda sovětů dala rozkaz rudým gardám, že nemají vkročit na půdu Estonců. Tento rozkaz byl dán proto, aby Estonci měli důkaz, že moskevská vláda chce žíti s baltickými republikami v klidu, že je však může vojensky ihned obsaditi, kdyby projevily sovětům nějaké nepřátelství. Židovský car Chaim Bronstein začíná řídit politiku sovětového Ruska do Asie a baltické země přenechává Němcům.

Všechno, po čem ruský národ staletí toužil, je světovou válkou pro Rusko ztraceno. Není v dějinách příkladu, aby některý národ tak hluboce a hanebně poklesl, jak se stalo s národem ruským. Vláda Židů v Rusku by nebyla možnou, kdyby členové tohoto národa sami sebe navzájem nevraždili. Generál Kolčak, slavný vůdce ruských vojsk, byl vlastními lidmi zrazen a vydán krutým jeho vrahům. Některé listy tvrdí, že Kolčak byl vydán českým vojskem, jiní tvrdí, že francouzský generál Janin ho vydal. Ze všeho toho jde na jevo, že ruský národ je vnitřně úplně prohnilý a zkažený. Jde z toho na jevo, že ruský národ vlastní vinou uvalil na sebe jho židovských vrahů. Nejlepší synové ruského národa Kaledin, Kornilov, Alexějev a nyní Kolčak, padli úkladem vlastních lidí.

Tak asi se odehrávaly také ve století X. a XI. vyvraždění Slovanů na Labi a v Pomořansku. Zde nemohli němečtí rytíři tuto zkázu a záhubu Slovanů polabských provésti, kdyby tito národové nebyli se vraždili navzájem. Totéž děje se dnes i v Rusku. Ostatně vnitřní rozháranost českého národa není o mnoho menší, než rozháranost v Rusku. Pozorujme jen přípravy k volbám a různé zjevy na venku mezi lidem.

Po staletí pracovalo Rusko k tomu, aby obsadilo Cařihrad. Všecky rusko-turecké války byly podniknuty za tímto účelem. Rusko to bylo, které svou krví vysvobodilo balkánské národy ze jha tureckého. Když pak udeřila válka světová, tu nadešel okamžik obsazení Cařihradu Ruskem. Car Mikuláš II. dal několik dní před tím, než byl Miljukovci donucen k abdikaci, černomořskému loďstvu rozkaz, aby obsadilo Cařihrad. Tu pak ale přišla na Rusko strašlivá katastrofa.

Politikové dohody: Anglie, Francie a Ameriky usnesli se na tom, že Cařihrad bude obsazen dohodovou komisí a sultán musí do Asie. Nyní i tato usnesení dohody se shroutila. Od toho okamžiku, kdy Sev. Amerika opustila mírovou konferenci, provádí se likvidace světové války na účet Anglie a Francie. Tyto dva státy nemají však těch sil, aby uspořádaly svět, jak byl to klid a zájmy všech národů, hlavně slovanských, vyžadovaly. Prohlášení samostatnosti Armenie a Gruzínské republiky nemá žádnou cenu. Turci organisují v celé Malé Asii svoje vojsko a jsou v neustálém spojení s bolševiky. Vrahové Arménů Enver paša, němečtí generálové, kteří v Turecku měli komando, ti všichni tu ještě vládnou a marně se dohoda shání, kde tito vrahové vlastně žijí.

Bez Cařihradu Rusko nebude. Otázka Dardanel je životním zájmem pro Rusko, která musí jednou pro Rusko býti rozřešena tak, aby Rusko mělo volný východ do světa Dardanelami.

Nyní sedí v Cařihradě francouzský velitel Franchet ďEsperey. Anglie má plné ruce práce nyní s Egyptem, Mesopotamií a s Indií. Celý Islamský svět jest pobouřen a vyhrožuje Anglii povstáním. Proto se vymyká nyní parcelování Turecka prozatím starostem vlády v Londýně. Francie by ráda obsadila Cařihrad a předala ho pak Rusku, nemá k tomu však potřebného souhlasu Anglie. Islamský odboj proti Anglii jest organisován v Indii. V čele toho odboje je Aga Khan. V Paříži na tomto obsáhlém problému o rozdělení Turecka se sice pracuje, ale Francie jest příliš vyvražděná a nemá potřebných vojenských sil, by mohla Turecko obsadit. Kdyby nebylo spojenectví Turecka s Německem, tu by také Rusko nebylo bývalo nuceno bojovat na dvě fronty. To oslabovalo jednotné vedení ruských armád. Když pak carevna zahnala Nikolajeviče na Kavkaz, i tu velkokníže

konal svou povinnost a hleděl podél Černého moře dostati se na Cařihrad. Úkol ten se mu ovšem pro ohromné vzdálenosti nezdařil.

17. II. 1920.

62. **Vzrůst sovětových armád za rok 1919.**

V berlínském »Lokal-Anzeigeru« rozepsal se major Frantz o rozmachu rudých gard v Rusku za rok 1919. Frantz popisuje vzrůst rudých gard na Rusi následovně:

»Během r. 1919 protibolševické armády utrpěly úplnou porážku, takže možno mluviti o tom, že již neexistují. Armády sovětů nemají před sebou dnes žádného nepřítele více. Denikinova fronta zmizela. Denikin začal ofensivu r. 1918 z Kubáně pomocí kavkazkých kozáků. Denikinova armáda se během času rozutekla. Sedláci odepřeli dodávati potraviny a přepadávaly oddíly Denikinových vojsk. Tím se stalo, že Denikinův pochod na Moskvu se zvrhnul v úplnou jeho porážku.

Současně armáda Kolčaka v Sibiři začala se rozpadávati. Kolčak neměl žádnou disciplinovanou armádu, nýbrž jen několik vojenských oddílů, které vlastně obhajovaly dráhu sibiřskou. Jestliže tedy bolševici všude dobyli vítězství, nestalo se tak, že by byli zvítězili v bojích, nýbrž tím, že armády Denikina a Kolčaka se vlastní demoralisací rozpadávaly a rozutíkaly a že ruské obyvatelstvo samo oddíly těchto vojsk zrádně přepadávalo a ničilo. Zda v tom působí bolševická propaganda, zda stranické rozbroje mezi ruským obyvatelstvem nelze rozhodnouti. Selský lid v Ukrajině byl poštván proti vojsku Denikinovu. Jelikož vojsko Denikinovo bylo se zadu přepadáváno ukrajinskými sedláky, nemohlo se udržeti a rozutíkalo se. Tím byl Denikin poražen. Dosti slabé nárazy bolševiků měly neočekávaný účinek a rudé gardy mohly bez překážky zabírati celou Ukrajinu, celé jižní Rusko a tak proniknouti k hranicím Východní Haliče a Besarabie.

Také armádu Kolčaka zničilo nepřátelské jednání obyvatelstva v Sibiři. Obyvatelstvo Sibiře, Vladivostoku, Irkutska, Kjachty, Minuzsinska, znemožňovalo zásobování potravinami vojenských oddílů Kolčakových. Obrovské vzdálenosti v Sibiři byly pak toho příčinou, že některé oddíly Kolčakovských vojsk úplně zmizely.

Zbytky armády Judeničovy, která pronikla k Petrohradu, prchly do Estonska a zde jen živoří.

Jest jisto, že velmoci dohody v celé ruské otázce hrají obojakou hru. Dohodové velmoci to byly, které znemožnily jednotnou společnou ofensivu armád Denikina, Kolčaka a Judeniče. Není o tom pochyby, že Anglie si nepřeje, aby vláda sovětů zmizela. Když protibolševické armády Denikina, Judeniče, Kolčaka byly na postupu, tu jim Anglie náhle zarazila dodávky válečného materiálu.

Ani Anglie ani Francie nevyšlou do Ruska žádné vojsko, poněvadž se strachují z vlastních vnitřních nepokojů dělnictva a poněvadž se obávají, že vojsko, které by šlo do Ruska, samo by propadlo bolševismu. Dokladem toho je útěk francouzského vojska z jara r. 1919 z Oděsy, které vojsko zrádně opustilo jemu vykázaný úkol hájiti Oděsu proti bolševikům. Francouzské oddíly nejednaly dobře, když Oděsu bolševikům vydaly. Když byly armády Denikina, Kolčaka a Judeniče v rozmachu, bylo by stačilo pravidelné jich zásobování válečným materiálem od Anglie a Francie a je naprosto jisto, že by dnes žádného sovětového Ruska dávno nebylo. Ale nestalo se tak. Bolševici vítězili nad Denikinem, Kolčakem a Judeničem a armády jejich zničily. Tak bylo mnoho lidských životů obětováno nazmar. Na statisíce rodin jest opět uvrženo v bídu a pod jho bolševické hrůzovlády. Strašlivá bída a hromadná smrt zachvacuje celé Rusko. Na tom nesou vinu dohodové velmoci. — Zdá se, že státníci Anglie si přímo přejí, aby Rus-

ko žádného klidu nemělo a vnitřně vykrvácelo. Zločin ten na ruském národě páchaný se však vymstí i na dohodě samé. Není vyloučeno, že bolševická vlna se převalí přes Persii do Indie.«

Tolik napsal major Frantz o vině dohody. Máme za to, že německý důstojník svaluje vinu na dohodové státy, aby zakryl hlavní sílu bolševických armád, německé generály a důstojníky, kteří velí rudým gardám. Jestliže major Frantz tvrdí, že Anglie si přeje, aby Rusko bylo vnitřně rozdrásáno a zničeno, pak zamlčuje, že si toho Německo přeje ještě více. Nám Slovanům nezbývá než čekati, zda ruský lid neprohlédne a nepozná, že jest mu třeba svornosti. Dokud lid ruský se nesjednotí, pak židovské jho nesetřese.

Psáno 23. února 1920.

63. **Bolševické armády.**

Podivno jest, jaké podrobné zprávy mívají židovské listy o poměrech z bolševického Ruska. Nesmíme zapomínati, že židovský tisk posílá do Ruska nerušeně své zpravodaje. Vždyť Rusko je dnes výhradně majetkem židovským. Také »Pester Lloyd« má často podrobné zprávy z Ruska a popisuje nynější stav rudých armád. Stěžuje si, že Francie i Polsko si vydržují na hranicích k Rusku špehouny, aby vypátrali, kam se ruské armády pohybují a soustřeďují. Francouzský generál Lacroix uveřejnil v »Tempsu« řadu článků o bolševických armádách. Bolševici si zavtipkovali a přezdívají za to generálovi, že se stal soukromým docentem o sovětském Rusku. Po porážce rudých vojsk u Varšavy r. 1920 byly rudé armády podrobeny nové organisaci na nových základech. — Kdežto Lenin chce mír, káže Trocký opak. Žádá silnou, stále pohotovou armádu. Dle toho také rudé armády stále mají vojenská cvičení a manévry všeho druhu. Trocký jezdí od pluku k pluku po celý rok a fanatisuje rudé vojsko. Mimo stálého vojska je zřízena domobrana od 17 do 21 let. Tyto ročníky bývají pak zařazovány do aktivní armády.

Domobrana má dvakrát v týdnu dva dny vojenskou službu, výcvik a přednášky. Počet této domobrany jest 1,370.000 mužů.

Dříve mohlo Rusko hravě dáti každého roku přes jeden milion nováčků do vojenského kabátu. To nyní zmizelo. Hlad, válka a črezvyčajka se postaraly o to, že mužská mládež z celého Ruska zmizela.

Celé bolševické Rusko má nyní ve 4 ročnících jen 1,370.000 mužů. Celá armáda, jak aktivní, tak domobrana, jest pod stálým dozorem komunistických židovských komisařů, kteří mají neobmezenou moc nad celou armádou. Generální štáb má svoji moc, vykázanou jen na čistě vojenské záležitosti, dále nesmí jíti. Generální štáb, vrchní komanda, vojenské akademie, jsou vesměs vytvořeny ze zbytků bývalé carské armády. Na 240 generálů cara slouží nyní Židu Bronsteinovi. Distinkce, šarže, disciplina, to vše jest v rudé armádě jako v carské, o komunismu ani stopy. Celé rudé armády jsou soustředěny na hranicích Polska a Rumunska. Kdyby Chaim Bronstein dal zatroubiti do války, nebylo by možno rudé vojsko dopraviti zavčas na hranice a proto jest způsobem již předem postaráno, aby rudé armády mohly jíti hned ku předu. Jest ovšem veliká otázka, jak daleko by přišly.

Chaim Bronstein přece hrozil, že rudí si přijdou na západ, tedy do Polska a Rumunska, alespoň pro chléb. Zatím pokračují zprávy o hladu z Ruska, stále strašlivější. Lidojedství se vzmáhá úžasně. Nikdo již tomu nebrání. Rusko bude úplně vylidněno. V Kyjevě jest tolik mrtvol, že nestačí je pohřbívati. Nansenův výbor pomocný divil se, že komisař Litvinov-Finkelstein tvrdil v Haagu, že Rusko bude míti letos dobrou žeň. Nan-

senův výpomocný sbor do celého světa stále telegrafuje a prosí, že bez cizí pomoci musí všichni ruští mužíci zahynouti a že nutno v záchranné práci neustále pokračovati, jinak by dosavadní poskytnutá pomoc byla marnou. —

Zpravodaj židovského listu »Neue Freie Presse« Collin Roso vypisuje úžasný vzrůst cholery na jihu Ruska a pronikání její na západ. Hladem vysílené obyvatelstvo bude cholerou rychle na dobro zničeno. Každý jiný národ, tvrdí Collin Roso, by se pozvednul a táhnul by tam, kde je chléb, jen ruský lid je úplně otupělý a zmírá dobrovolně hlady.

Nyní je pozdě vyzývati ruský národ k pozdvižení. V první řadě by se měl pozvednouti proti vlastním židovským vrahům.

24. VII. 1922.

64. **Obavy Žida Hessena o bolševiky.**

Světovou válkou byla dřívější Evropa úplně přeměněna. Rozbito je bývalé Rakousko a rozbito je Rusko. Světová válka se vede ve znamení zničiti Slovany. Tato válka trvá. Vede ji v Petrohradě generál von der Goltz.

Státy dohody Anglie, Francie a Sev. Amerika Rusko zradily Židům. Žid Hessen, vydavatel »Rječi«, napsal do židovského listu »Vossische Zeitung« článek 14. prosince 1919. Čteme tu následující: »Nejsem socialistou, vím jen tolik, že kapitalism jednou ustoupí jiným sociálním zákonům. Jaká je úloha bolševismu? Dosud zničil v celém Rusku měšťanské střední stavy. Bolševismus zasadil Rusku ránu, kterou celé Rusko bylo omráčeno. Vypadá to jako ve Francii, kde zuřila válka. Tam se dosud radí, jak obnoviti spustošené tyto kraje.

Totéž prokázali bolševici v Rusku. Zpustošili ho. Sami prohlásili úplný bankrot všeho sociálního a výrobního života.

V Německu byl nucen ministr železnic zaváděti úkolovou práci. Bolševici byli nuceni práci na akord zavésti všude. »Izvestija«, orgán vlády, toto opatření odůvodnil, že ruské dělnictvo jest úplně neschopno k tomu, aby jím mohly se prováděti nějaké sociální novoty. Státu záleží na tom, aby výroba stoupala. Státu nezáleží na tom, komu závod patří, nýbrž kolik tovarů vyrobí. Život žádá oběť a tou obětí je ten sociální slaboch. — Takovým způsobem omlouvá vláda bolševiků svá opatření proti dělníkům, která jsou v naprostém rozporu se zásadami o práci a vlastnictví, jak je bolševici hlásají.

Lenin a Trocký přijeli do Ruska na rozkaz generála Ludendorffa a pomocí německého vojska uchvátili v Rusku na sebe všecku vládní moc. Pak veřejně oba hlásali, že nutno ušpiněný mundur socialismu odhoditi. Lenin a Trocký rozprášili první sovět a vůdce socialistů dali povražditi. Socialisté ostatních všech zemí prohlašují věc bolševiků za věc vlastní. Bojí se, že až zanikne moc bolševismu v Rusku, že i v ostatních státech věc socialistů bude trpěti újmu. Ať již dohodové velmoci v Rusku zakročí nebo nezakročí, jedno jest jisto, vláda bolševiků na Rusi musí zahynouti. Sám Lenin prohlašuje, že bolševici neudrží svou moc, pakli v ostatních státech Evropy a Sev. Ameriky nevypukne všeobecná revoluce. Vůdcové Larin a Krasnin prohlašují, že není možno udržeti oblast sovětového Ruska pro hlad. Vítězství rudých gard na frontě nemají významu. Vládní orgán »Izvěstija« doznává, že zášť proti bolševikům v celé Rusi mohutní. — Tyranství bolševické vlády dva roky trvající vyvolalo v ruském lidu strašlivé zděšení a rozechvění. Toto rozčilení ruského lidu nelze ničím utišiti. Porážky Judeniče, Kolčaka a Denikina s tím nesouvisí.

Inteligence Ruska je povražděna. Zbývá tu jen lid nevědomý a nevzdělaný. — Tohoto lidu však se může zmocniti vůdce odvážný, který strhne za sebou celé Rusko. Pakli se tak stane, bude celé Rusko rázem v jednom ohni. Pak běda bolševikům. Ruský lid čeká toužebně pomoc od západu proti bolševikům. Pomoc ta nejde. Jsem pevně přesvědčen, že v Rusku nastane reakce. — Tato reakce zachvátí nejen Rusko, ale i celou ostatní Evropu. Bylo by proto záhodno, kdyby dohodové velmoci poslaly pomoc Rusku a vysvobodily ho ze jha Lenina a Trockého. Tento čin by byl v zájmu všech socialistů v ostatních zemích Evropy.« Tolik napsal Žid Hessen.

Naproti tomu hlásají jiní znalci Ruska v témž listu, že vojenská moc Lenina a Trockého poslední dobou tak zmohutněla, že na zdolání bolševické vlády není dnes ani pomyšlení. Tak si názory o Rusku a jeho budoucnosti odporují. Čím déle vláda bolševiků-Židů v Rusku bude trvati, tím více lidských životů těmto židovským vrahům padne za oběť. Již dnes můžeme říci, že bývalé Rusko bude míti o 30 milionů lidí méně než při vypuknutí světové války. Nejen vraždy, které jdou do milionů, ale hlavně hlad ničí tu miliony ruského lidu. To právě Němci chtějí. Vyhubiti slovanské národy v Evropě. Dílo to se jim daří na všech stranách a státníci Anglie i Francie k tomu mlčí.

Není dosud v čs. republice provedeno sčítání lidu. Proč se odkládá, nevíme. Bylo by nutno, aby sčítání to provedeno bylo r. 1920, abychom věděli, jaké ztráty světovou válkou utrpěl český živel. Naše ohrožená výživa bude příčinou, že ztráty na lidských životech budou přibývati dále. Nejen čs. stát, jeho hranice, jeho existence není zaručena a zajištěna, ale i sám český a slovenský národ a jeho budoucnost jest nejistá, pakli bude život lidu ničen hladem, strádáním a nedostatkem. Dnes si nemůže občan naší republiky opatřiti uhlí, palivo, tedy věc k žití naprosto nutnou, tu si může opatřiti jenom Žid. — Pakli to tak daleko kleslo, tu není valného rozdílu mezí námi a Ruskem. — Budoucnost slovanských národů v Evropě zahalena je v nejisté temno.

Psáno 30. prosince 1919.

65. **Židovská robotárna v Rusku.**

Londýnský »Economist« přinesl obšírnou úvahu o sociálních poměrech sovětového Ruska. Za jeden rubl romanovský se dává 10 rublů bolševických. Na cizou devisu počítá se za 1 romanovský rubl 6 centimů. Hospodářská centrální rada v Moskvě nutí dělnictvo k práci různými způsoby, buď je podplácí anebo vyhrožuje. Komisař Krasin vykládá tuto židovskou robotárnu následovně: Pakliže posíláme naše důvěrníky, aby každého zastřelili, kdo touží po caru, tím spíše lze zastřeliti toho, kdo zahálí. Komisař Slapnikof vydal tento rozkaz: Závodní rady dělnické nám v továrnách neprospěly, nýbrž více uškodily. Výroba zboží stále klesala, součástky strojů byly v továrnách rozkradeny. To nás donutilo, že jsme tyto rady zrušili a ustanovili v každé továrně diktátora, který má moc nad životem a smrtí všech dělníků továrny jeho pravomoci svěřené. Dělnické závodní rady byly všude odstraněny a zavedeno bylo vyplácení mzdy od kusů, černé listiny zahalečů, pokuty peněžité a odnímání potravin. »Ekonomičeskaja žizň« uvádí, že v Moskvě jest utvořen zvláštní vládní orgán na potírání zahálky. Koho tato komise chytí, dá ho odvléci do robotnických táborů. V Podolsku jsou železniční dílny, ve kterých je zavedeno vyplácení odměn za odvedenou práci. Dělníci jsou povinni odváděti alespoň čtvrtinu toho, co dříve v míru vykonali za jeden den. Kdo udělá dvakráte tolik, obdrží dvojnásobnou mzdu. V některých továrnách vyplácí se praemie chlebem. —

Dělnictvo pracuje pod dozorem hlídačů, kteří mají stále hodinky v ruce a zaznamenávají dobu pracovní u každého dělníka. Zřízenci na pouliční dráze v Moskvě jsou povinni k službě 12 dní za měsíc. Ostatní dni platí jim za práci přes čas. Veškeré zprávy o židovské robotárně zavedené v Rusku, které pronikaly do Německa i jinam, nebyly jasné a spolehlivé. — Dopisovatel listu »Manchester Guardian« byl delší dobu v Rusku a vylíčil v listě tom výrobní život v továrnách v Rusku. Dopisovatel ten je přívrženec vlády sovětů. Ve velikém počtu továren je zavedena nucená práce pod dozorem bodáků. Není jiné pomoci, poněvadž dělnictvo by jinak do práce nešlo. Po tomto příkladu v Rusku budou nuceny i v jiných státech vlády hnáti dělnictvo do práce, aby nezhynula všecka civilisace. Bolševici zápasí v Rusku, aby udrželi továrny v chodu a zemědělskou práci, jelikož se octli v nebezpečí, že by všichni zahynuli hladem. Pak-li se tato cesta ukáže marnou, pak by byla vláda sovětů nad Ruskem zlomena. Plán k nucené práci v továrnách pod dozorem bodáků vypracoval Chaim Bronstein-Trocký sám. Rozdělil Rusko na několik průmyslových obvodů a svěřil dozor nad továrnami oněm vojenským oddílům, které právě v takových okresích jsou.

Seznamy dělníků se pořizují dle vzoru vojenského. Dělníci se tu třídí na skupiny dle vzoru vojenských kádrů. Současně jsou tito dělníci zařazeni do rudé armády.

Každý občan v Rusku obdrží nyní pracovní knížku a musí jíti do práce tam, kam je komandován. Tím se má také zabrániti keťasování, na které se všichni lidé v Rusku vrhnuli.

Sjezd sovětů, který se nyní v Rusku odbývá, bude hlasovati o těchto prostředcích, prováděných na záchranu Ruska. Sjezd sovětů žádal, aby ony části armády rudých vojsk, které nejsou na frontě proti nepříteli, byly zařaděny do dílen a továren, aby z těchto vojsk byla utvořena první revoluční armáda práce. Tato první armáda práce je na Uralu a čítá 50.000 mužů, mezi nimiž jest mnoho vyučených řemeslníků a dělníků. Nejdříve bude zapotřebí, aby se mohlo jezditi na drahách. Zvlášť trať Moskva-Kazaň jest nejnutnější, aby tato byla opatřena služebním personálem. Dále bude nutno co nejdříve opraviti dráhu Moskva-Jekatěrinburk.

Stavba mostů a znovuzřízení drah podléhá vojenskému velení rudé armády. Trocký doufá, že v dohledné době budou v Rusku jezditi dráhy a tím také bude zahnán hlad ve městech. Nyní musí dělníci pracovati 12 hodin denně. Nesmí pořádati žádné tábory a řečnické turnaje. Není jiné cesty dělnictvo v Rusku příměti ku práci. Z toho by se zdálo, že židovští vládcové Ruska hledí se zachrániti touto robotárnou, kterou přece sami zavedli. Nejdříve továrny rozbili a zničili, dělnictvo zfanatisovali, k zahálce vedli, drancovaly se obchody, loupežilo se na vesnicích a vesele se žilo. Nyní je s rabováním konec. Židovští komisaři nahromadili miliardy uloupených klenotů, zlata, šperků, vzácného nábytku a usadili se v carských palácích. Nyní tento lup hlídají a chtějí si ho na věky zabezpečiti a proto ženou dělníky pod dozorem bodáků do práce.

Kdo by se v továrně nyní vzpíral pracovati, bude prostě zastřelen. Tam to dopracoval ruský lid, který se stal obětí židovských lupičů a vrahů. To jsou konce sociální politiky, kterou pěstovali kadeti na osvobození Židů v Rusku. Nyní mohou Miljukov a jeho židovští přívrženci viděti, kam ruský národ dospěl, když židovského dravce pustil na svobodu. Dravec tento uchopil se vlády a vraždí ruský lid a co nezavraždí, to zotročuje do roboty, jakou svět ještě nikdy neviděl. — Bolševici nyní všude uzavírají mír. Tak Rumunsko uzavře mír s Ruskem, aby se chopilo vlády v Besarabii a tuto zem spojilo v jednu správní oblast velikého Rumunska. Vláda v Bukurešti žádá od bolševiků, aby byl vrácen Rumunsku bankovní zlatý poklad, který byl z Bukurešti před vpádem Mackensena na rychlo odvezen do Kremlu v Moskvě. Poklad ten obnáší 10 miliard franků ve zlatě. Ru-

munská vláda proto naléhá na mír s Ruskem, aby zlatý ten poklad byl co nejdříve navrácen.

21. III. 1920.

66. **Postup militarisace práce v Rusku.**

Do Paříže se hrnou Rusové, kteří ze své vlasti utíkají, aby si zachránili aspoň ten holý život. Tito uprchlíci vyličují poměry, kterak se židovské Rusko přetvořuje na socialistickou robotárnu pod komandem Židů. — V posledním čísle ze dne 29. února 1920 vylíčil list »Temps« militarisaci práce v Rusku a jmenuje tuto práci školou práce pod komandem rudogardistů. Bolševici v Moskvě nejdříve komandovali dělnictvo na dráhy. — Všichni zřízenci drah i technikové v celém Rusku byli na rozkaz moskevské vlády zařáděni do rudé gardy. Všichni se musí přihlásiti na místním vojenském velitelství a nastoupiti neprodleně dopravní službu. Poněvadž počet zřízenců, úředníků a techniků nestačí, aby byl provoz na drahách v Rusku umožněn alespoň v částečném rozsahu, rozhodli dělníci strojíren v Tambově, že strojírny ty postaví každý týden 1000 montérů do dílen drah, aby tu pracovali na znovuzřízení vozového parku. Aby pak strojírny v Tambově neutrpěly újmu odchodem 1000 montérů, musí veškeré dělnictvo a úřednictvo těchto závodů pracovati každý den 12 hodin a to ani neděli nevyjímaje.

»Ekonomičeskaja žizn«, orgán bolševické vlády, oznámila v posledních číslech, že v uhelných revírech donských těžba uhlí se v poslední době zdvojnásobila. Týž list oznámil, kterak moskevská vláda znovuzřídila plavbu na Volze a jiných řekách ruských. Moskevská vláda poslala na Volhu 10.300 dělníků, kteří spravují poškozené lodě, a 3.300 dělníků, kteří staví nové lodě. Na řece pracuje 2.400 dělníků, aby se opravily břehy a jiné technické pomůcky plavidel. Tito dělníci na říční plavbě zaměstnaní dostávají zvláštní přídavky na stravu.

Celé Rusko je nyní komandováno do práce. Jakoby nějaký Hindenburg tu vládnul místo vojákům nyní dělníkům. Všechny tyto organisační práce pro celé Rusko vede komisař Radek-Sobelsohn, který si přibral z Německa na radu předsedu elektrických podniků německých Walthera Rathenaua. Radek pracuje s tímto německým předákem na utužení pevného svazku bolševického Ruska s průmyslovým Německem. Německá práce bude vždy v Rusku míti váhu a velikou platnost. Francie jest těmito zprávami velice znepokojena. Německo jako nejbližší soused Ruska má po ruce tolik průmyslových prostředků, aby mohl německý průmysl opět v Rusku se plně uplatniti, jak tomu bylo před válkou. Francie nemůže tomu zabrániti. Němci nyní horečně usilují o to, aby v celém Německu byla zavedena práce 11 hodin denně. Tak píše »Temps.«

Z Kristianie se oznamuje, že tam generál Miller, komandující severoruskou armádu murmanskou, měl při sobě 350 milionů romanovských rublů peněz. Generál Miller vykládal zpravodajům norvéžských listů, že severoruská armáda se shroutila vnitřní demoralisací, když docházely smutné zvěsti, že armády Judeniče, Denikina a Kolčaka jsou zničeny. Poněvadž bolševici nebyli nuceni vydržovati na jmenovaných frontách skorem žádné vojsko, vrhli větší počet vojska na poslední zbylou protibolševickou frontu murmanskou a dobyli ji. Před tím poslali do Archandělska několik agentů, kteří tu vojsku protibolševickému dokazovali, že je všechen odpor proti rudým gardám marný.

Uprchlíci z Archandělska jsou většinou v Norvéžsku pod ochranou Norvéžska. Všichni svlékli vojenský stejnokroj a chodí jako civilisté. Většina jich půjde do Anglie a odtud se vrátí do ruské vlasti, až nadejdou klidné doby. Zatím došly zprávy, že Polsko

zahájilo velikou ofensivu proti sovětovému Rusku. Dosud se neví jak vlastně bitva ta na Beresině se odehrává. Lenin-Zederblum vyhrožuje dohodě, že vlna bolševismu zachvátí celou Evropu.

V Moskvě byla již schůze delegátů dělnictva. Bylo tu přítomno 320 komunistů, 92 přívrženců neorganisovaných, 325 delegátů bez strany a 32 menševiků. Největší počet dělnických delegátů vyslaly textilní továrny. Po nich jsou nejčetnější státní zřízenci. Dělnictvo v průmyslových městech v Rusku dosud se uživilo tím, že chodilo pro potraviny do vesnic. Nyní ale žádných potravin ve vesnicích více neobdrží. Následkem toho dělnictvo z továren prchá a uchyluje se na venkov, aby si tu zachránilo život před hladem.

Vláda sovětů povolává do Ruska hlavně německý kapitál a dává tím Rusko na pospas Německu. Takové jsou konce světové války. Státníci dohody nic o tom nevědí a snad ani nechtějí vědět. Anglie dosáhla svého, čeho chtěla a je nyní plně zaměstnána ve svých osadách, hlavně v Indii a v Egyptě, aby tu nepřišla o své panství. Proto pustila zájem o Rusko ze svého programu. Jedině to, že Anglie bude nucena hájiti bránu do Mesopotamie a Persie, aby bolševičtí agenti nepronikli do Indie, nutí Anglii posílati vojsko na Kavkaz. Zatím však jdou zprávy, že bolševičtí agenti pronikají do Číny a Mongolska. Odtud by pak byla možná cesta přes Tibet do Indie. Ovšem jsou to zprávy předčasné a jest to asi přání Němců. Ze všeho toho však jde na jevo, že se každá nepravost mstí. Anglie se dopustila na Rusku velikých chyb, za které musí jednou klásti účty před celým světem.

Psáno 28. března 1920.

67. **Dva roky vladaření židovského cara Bronsteina.**

Orgán pražských Židů »Prager Tagblatt« přinesl 11. listopadu zprávu, kterak Žid Parvus — berlínský to advokát dr. Helphant doporučil generálu Ludendorffovi pomocí ruských Židů zničiti Rusko. Označil mu způsobilé k tomu úkonu dvě síly Lenina-Zederbluma a Trockého-Bronsteina, kteří byli přes Německo k tomu úkonu dopraveni zvláštním vlakem do Petrohradu. Tuto dopravu obou Židů provedl německý generální štáb.

V berlínském »Lokal-Anzeigru« 18. listopadu uveřejnil zpravodaj Aurich článek s nadpisem: »Zwei Jahre Bolschewismus« (»Dva roky bolševismu«). Aurich píše následovně: Dva roky vládne metla bolševismu nešťastnému Rusku a rozdrásá občanská válka celou říši. Dva roky, malá to chvíle v životě národa, nekonečná doba pro trýzeň jednotlivců, kteří trpí pod hrůzovládou. —

V prvních dnech revoluce vše bylo rozjařeno. Nikdo neměl potuchy o tom, co přijde, jinak by zlo to bylo v počátcích zdoláno. Všichni křiklouni přišli rázem k moci. Ruský lid o ničem nevěděl. Volnost, rovnost, bratrství, to vše se řvalo na ulicích, ale bratrství zmizelo. Když Kerenský měl vládu v rukou svých, dostal náhle do Švýcar telegrafický dotaz, zda Lenin a Trocký smí do Ruska. Kerenský znal tyto dva nebezpečné zlosyny, ale nechtěl vzbuditi zdání, že se jich leká a pustil je na Něvu. Někteří důvěrníci Kerenského se těchto zalekli a nevěstili nic dobrého. Trocký a Lenin ubytovali se v paláci baleriny Matildy Kschessinské, o které byla pověst, že je milenkou cara Mikuláše II.

Z počátku byli Lenin a Trocký v paláci jako hosté, ale netrvalo dlouho a majitelka paláce byla nucena z vlastního domu prchnouti. Vzala skvosty a zmizela. Oba náčelníci zařídili si tu svůj štáb. Z paláce tohoto byl za krátko rozkraden všechen nábytek. Odtud z balkonu řval Lenin do lidu bolševické nauky. Sláva Kerenského bledla. Lenin stál tu

v plné síle. Lid byl naukami Leninovými nadobro otráven. Kerenský sliboval pozemky a chléb, Lenin ale sliboval více, sliboval mír, pozemky, chléb a hlavně všechnu vládní moc. Pryč s vládou. Vedle Lenina mohutněl Trocký. Oba rozuměli agitaci. Nové učení našlo posluchače, kteří šli slepě za Leninem a Trockým. Kerenský prchnul a 7. listopadu 1917 stali se Bronstein a Zederblum neobmezenými vladaři Ruska. Od toho dne začalo vraždění ruské inteligence. Pronásledování křesťanů od císaře Nerona je proti tomu jako nevinná dětská hra. Všichni zástupci vědy a kultury, kteří přišli Leninovcům do rukou, byli zavražděni. Pozemský ráj byl zařízen v Rusku pro stoupence Bronsteina, pro lidové komisary, námořníky z Kronštatu, vojenské rady, veřejné kuběny. Tato organisovaná luza vládne bezpříkladným násilím, terorem. Život lidský, který za cara byl oceňován pro posměch za 20 kopejek, nemá dnes vůbec ceny. Křik povstane, jestli se sáhne na bolševika, t. j. na Žida.

Ruský lid měl pověst lidu dobré povahy. Co se s ním stalo, že se proměnil ve stádo vrahů, jest záhadno. Sovětová vláda házela do lidu spoustu peněz. Ale papíry ty každý odmítal. Dejte nám zboží. Nyní křičí lid, dejte nám kousek chleba. Bolševici zničili všechno, co jen život mělo. Nyní je všechno v ssutinách. Ruský národ je z bolševismu sice vyléčen, ale současně úplně zničen. Ruský národ z vlastní síly se zachránit nemůže. Vládu mají v rukou zločinci a šílenci. Každý provádí socialisaci a ničí všechno, co mu do ruky přijde.

Vládcové Bronstein a Zederblum přemýšlejí ve dne v noci, jak by svoji vládu udrželi. Všichni lidoví komisaři mají strach o vlastní život a mají kolem sebe hlídače Číňany, Lotyše, kteří jediní nyní konají službu katů. Za dva roky nepřetržitě bylo vražděno od rána do noci. Ivan Hrozný byl proti Trockému a Leninovi nevinný chlapec. Kolik milionů lidí bylo od sovětové vlády povražděno zjistí se, až bude Rusko od této vlády osvobozeno.

Kdo může před mocí těchto krvelačných ďáblů prchnouti, prchne. Tak stojí doslovně napsáno v židovském listu berlínském, který se sám hrozí z ďábelského díla svých souvěrců.

Nuže vládu těchto židovských zlosynů prodlužují všichni, kteří chtějí, aby bolševikům nebylo ublíženo, čili by se proti nim nevedla válka.

Tuto zásadu hlásají u nás v první řadě »Právo Lidu« a po něm »České Slovo«, tedy listy obou socialistických stran. K nim se v poslední době přidal »Venkov«.

Jelikož přílivem německé armády generála Goltze do Petrohradu se stala vláda Bronsteina pevnou, vrhli bolševici proti Kolčakovi nové síly a na Denikina poslali Ukrajince s generálem Peteljurou.

Tak se světová válka v Rusku vede dále a znamená neustálé vraždění ruského národa. K tomu dopomáhají samotní Jihorusové, placení od Německa.

Hlavní zločin však je v Paříži a v Londýně. Státníci Anglie a Francie ponechávají Rusko vědomě v moci židovských vrahů. Je to zločin, jakého svět dosud nezažil. Jest to týž zločin, který se odehrával v Srbsku. Zde bylo povražděno 1,200.000 civilních osob za 4 roky. Kolik vražd bylo od židovských vládců spácháno v Rusku, nikdy se snad svět nedozví. Anglie, Francie a Amerika měly povinnost zachránit Rusko od židovských vrahů. —

Zbytky českých vojsk, které v Sibiři nyní před bolševiky z Omska ustupují dále na východ, jsou od čtyřdohody ponechány svému osudu. Několik tisíc snad bude odvezeno z Vladivostoku, ty ostatní tam zahynou. Kdyby se byli čeští legionáři zavčas připojili ke Kolčakovi, byli by si již dávno vybojovali cestu domů na jižní Rusko a do vlasti. Tomu ale právě se muselo zabrániti, poněvadž by tím židovský car Bronstein přišel o vládu a tomu

nesmí ministr Tusar a soudruzi dopustiti. Židovský car Bronstein musí zůstati v Kremlu, jinak by rostlo nebezpečí, že by hrůzovláda rudých soudruhů v čs. státě byla v koncích.

68. **Říše antikrista.**

Bernský »Bund« přinesl 14. listopadu 1921 tuto úvahu: V říši antikrista jest pohádkové bohatství. Na rok 1921 jest ve státním rozpočtu bolševické republiky výdaj 6,147.698 milionů rublů.

Vládní list »Pravda« oznamuje, že car Bronstein potřebuje nyní ročně 27.000 miliard nových papírových rublů. Tisknouti se však může do roka 9,000 miliard, na více tiskové stroje nestačí. Na výplatu úředníků a dělníků potřebuje Žid-car měsíčně 450 miliard rublů. Na rok 1922 bude státní výdaj 15.000 miliard rublů, čili 15 bilionů rublů.

Dále blahobyt ten nejde, poněvadž na to nestačí ani arabské číslice.

Plné čtyři roky vládne car Žid Bronstein národu ruskému. Větší pohanu žádný národ na světě nesnesl. Ani kanibalové na Kongu by nestrpěli nad sebou cizího vraha. — Loňského roku byla Moskva v největší slávě. Jako pozouny z Jericha hřměly před rokem vyhrůžky všem vládám světa, jestliže se nepodrobí Bronsteinovi, že vzplane světový požár, světová revoluce.

Letos je ticho. Žádné fanfáry. Žid Kerenski, jehož otec se správně jmenoval Adler, a jehož matka, židovka, po smrti tohoto muže Adlera provdala se za Kerenského, Rusa, tento Žid Adler-Kerenski prorokoval Židu Chaim Bronsteinovi 10 let vlády v Kremlu.

Místo vítězných fanfar rozeslal zahraniční komisař Čičerin všem vládám světa přípis, že bolševici, vládci Ruska, chtějí zaplatiti 100 miliard rublů dluhu zahraničního, který obnos Rusko dluhuje hlavně Francii, jestli vlády světa uznají vládu židovských komisarů v Kremlu. Vládcové v Kremlu chtějí opět, aby Rusko, ovládané Židy, vstoupilo do řad velmocí Evropy a chtějí, aby pomocí kapitalistů západu Židy spustošené Rusko slavilo své obrození. Dosud odpověděla vláda Francie občanu Čičerinovi, že republika Francie neuznává vládu židovských komisarů.

To je také jediná správná odpověď. Strašidlo bolševismu se shroutilo, rudá jeho barva vybledla. Nyní se sešli státníci světa ve Washingtonu, aby rozhodovali ne o osudu Ruska, nýbrž Japonska a Tichého oceánu.

Dosud vládne v Kremlu Chaim Bronstein a jeho pomahači Bucharin, Radek- Sobelsohn a ostatní krvelační Židé, Lenin s jeho stoupenci musí se podrobiti.

Všichni židovští komisaři, počtem 700, kteří vládnou dosud Rusku, jsou si toho dobře vědomi, že bolševism, či komunism jest výron šíleného mozku, a jeho uskutečnění zde na zemi je naprostou nemožností. — Bronstein a Lenin zápasí dnes již jen o vlastní kůži, nezápasí o vládu bolševismu. Možno, že za rok budou ještě v Kremlu, možno, že nebudou. Nic se nedá prorokovati. Dle sčítání provedeného v červnu 1921 bylo prý v bolševickém Rusku 120,707.600 lidí. V městech 11 mil. 252.600, t. j. 16.2%, na vesnicích 109,455.400 osob, 83.8 proc. veškerého obyvatelstva. Mladistvých osob do 16 let napočteno 59,522.200 osob, 45.5 proc. V městech bylo 70,509.000, na vesnicích 52,837.300 mladistvých osob, 88.1 proc. Dělníků napočteno 4,755.100 osob, 3.9 proc. Železničářů z toho je 1,215.000. Tomuto sčítání lidu na Rusi pod vládou Žida-cara Bronsteina nelze věřiti. Jest zřejmo, že na miliony lidí v Rusku bylo povražděno črezvyčajkou a dále že na miliony lidí zhynulo již hladem. V žalářích črezvyčajek jest stále 150.000 vězňů, kteří přijdou na řadu k zastřelení. Kolik statisíc a milionů lidí do roka židovský krvelačný vrah Bronstein pomocí Číňanů a Maďarů dává zavražditi, nevíme.

Zprávy z jižního Ruska oznamují, že Petljura se snaží zmocniti se Oděsy a Kyjeva. Dosud mužíci každý podnik proti bolševikům zničili. Uvidíme, zda budou podporovati Petljuru.

69. **Bolševici při práci.**

Varšavský zpravodaj berlínského »Tagu« zaslal 20. července 1919 do Berlína následující dopis: Poláci vedou s Ruskem válku a s Německem nejsou v nižádném přátelském styku. Na západě Evropy nejsou si vedoucí státníci dosud vědomi následků, kdyby měli bolševici zvítěziti nad Polskem. Odtud by pak bolševická vlna mohla se nerušeně valiti na západní Evropu. Poláci znají dopodrobna a z vlastní zkušenosti činnost bolševiků. — Vláda bolševická nezměnila se v praničem, i kdyby se zdálo, že tu a tam přibírají inteligenci do civilní a vojenské správy. Bolševická vláda pracuje dále terorem a hromadnými vraždami, ničí vše, co dřívější generace vybudovaly. Jakmile bolševické vojsko obsadí nějaké nové území Polsky, tu jest první, že pro to území se zřídí revoluční tribunál, črezvyčajka. Jsou to vyzbrojení lupiči, kteří jdou od obce k obci, zavádějí rudou hrůzovládu a vraždí, kdo se bezpodmínečně nepodvolí. Lidový komisař je na špici této črezvyčajky a vraždy vykonávají kati Číňané způsobem krutým, jen Číňanům vlastním. Črezvyčajka začne úřadovat, když rudí vojáci byli celý kraj předem vydrancovali a všechny buržousty vyloupili. Črezvyčajka má zkoumati smýšlení obyvatelstva a kdo v bolševismu neobstojí, tomu se prostě zakroutí hrdlo. Členové tohoto tribunálu pořádají prohlídky soukromých bytů, hlavně inteligence a příslušníků cizích národností, vyplení tyto byty a jich obyvatele zpravidla vyvraždí. Při tom si tito črezvyčajci nepočínají tak jako Danton nebo Marat v Paříži, kteří dávali svou oběť prostě pod guillotinu, by zde oběti té byla rychle odříznuta hlava.

Črezvyčajci jsou vynalézaví v mučení. Svou oběť zavraždí po rafinovaném trýznění a mučení, o kterém dosud svět neměl ani tušení. Jedno takové bestiální vraždění má název smrt pomocí květináče. Oběť jest přivázána na sesli, k tělu odsouzeného připevní se květináč. V něm jsou krysy. Zřízenec črezvyčajky popichuje krysy žhavým drátem. Krysy zdivočelé trýzněním, zažírají se do vnitřností mučedníka. Takové mučení ještě se neprovádělo, co svět světem stojí. Když se vyličují různé mučednické přístroje vykřičených středověkých mučíren, tu se zdá, jakoby komisaři bolševičtí a čínští kati chtěli učit znovu zaváděti mučení ze středověku. Čínští katané obětem vypalují oči, vyřezávají pásky z kůže, vypalují rány a vymýšlejí za dozoru komisařů židovských neslýchané mučednické hrůzy. Tak se zavádí všude bolševická vláda a její zásady, jichž hlasatelé dokonce tvrdí, že bolševictví je lepší než křesťanství. Není pravda, že by Chaim Bronstein a Lenin-Zederblum nevěděli, co črezvyčajky všude tropí. Kdyby tito krvežíznivci chtěli, tak by řádění těchto tribunálů učinili rázem konec. Všichni židovští vládci v Kremlu dávají črezvyčajkám úplnou volnost, chtíce tím dokázati, že se před vládci bolševiků musí celý svět třásti strachy. Tato strašlivá hrůzovláda bolševiků jest úplně státníkům dohody neznámá. — V tom se však Lloyd George a jeho soudruhové strašně klamou. Kdyby bolševici po zničení a vyvraždění carské rodiny a nejvyšších funkcionářů carské vlády byli začali Rusku vládnouti způsobem lidským, tu by bylo možno, aby ostatní svět s nimi se smířil. Vládcové v Kremlu však dosud ukázali, že dovedou jen loupežit a vraždit. Nic podobného dějiny neznají. Takové krvelačné šelmy v lidské postavě dosud v dějinách lidstva se neobjevily, jako jsou Bronstein a Lenin a jich společníci. Kamkoli bolševictví z Ruska pronikne, tam začne vraždění, žhářství a loupežení. Jako Atila a Tamerlan pustošili celý svět,

totéž chtí Bronstein a Lenin, chtí opanovati a zničiti celý svět. Žádný imperialista nedovede takovou úskočností a krutostí pracovati za svým cílem, jako pracují bolševičtí vládcové v Kremlu.

Žádné smlouvy a sliby, která bolševická vláda posílá do Londýna nebo jinam, nemají nižádné ceny. Bolševici chtí v první řadě opanovati Rusko. Válku s Polskem provedou bolševici až do krajních důsledků. Lenin a jeho přívrženci mají v Polsku četnou armádu bolševických důvěrníků. Lenin byl r. 1910 ve Varšavě a dlouho tu agitoval. Téhož roku byl Lenin též delší čas v Krakově. Roku 1914 měl Lenin přes 30 agitátorů již kolem sebe a pracoval s nimi v Tatrách.

Tak popisuje šíření bolševismu na západ zpravodaj »Tagu« dr. Nassig. Bolševictví máme již zde v československé republice v plné platnosti. Máme tu dělnické socialistické soudy a tribunály a vláda před nimi prchá.

70. **Ruský národ vymírá.**

Liberální list »Köln. Ztg.« uveřejnil 29. ledna 1920 tento článek:

Ruské nebezpečí šíří se a kam proniká, všude jest kolem něho smrt. Odkud je vítězství bolševismu? Toto jde ze sugesce. Hlavní zbraní bolševismu je rozšiřování komunismu. Lenin-Zederblum prohloubil učení Žida Mardochaje-Marxe a upravil ho pro Rusko. Lenin hlásá: My chceme odstraniti stát, to jest každou organisovanou moc. Zavedeme-li komunism, chceme, aby žádný člověk nebyl v područí jiného. Lidé si zvyknou životu, kde jeden nepotřebuje poslouchati druhého.

Diktatura proletariátu žádá zajištění výsledku revoluce, zavedení občanské správy bez donucovacích úřadů, přechodné hospodaření z kapitalismu do komunismu. Přechod ten bude z počátku neúplný, nevyspělý, později pak bude stát socialistický, kde každému bude přiděleno dle jeho schopnosti a potřeby. V tomto státě budou občané pracovati ze svobodné vůle vlastní dle schopností svých. Celá společnost lidská přemění se takto v jednotnou továrnu. Lidé se naučí vlastní silou celý státní stroj říditi. Tím nastane samočinné odumření státu, každé státní donucovací a panovací moci. Občané vládnou sami sobě.

Tyto zásady se hlásají pracovnímu lidu již přes 50 let. Dělnictvo slepě jde za touto rudou hvězdou a na této bludné cestě sklátilo se v Rusku již přes 40 milionů lidí v předčasný hrob. Kdo by se odvážil zaslepenému lidu odporovati a vysvětlil mu, že bloudí, toho ukamenují. Pakli se nenajdou vůdcové, kteří poctivý lid neodvrátí od této propasti, pak v ní všechen pracující zahyne.

Chceme-li zachránit někoho, kdo se octnul v nebezpečí života, nutno užíti často i násilí. Každá písmena programu Žida Lenina-Zederbluma je lež. Komunism ve skutečnosti žádnou práci neplodí, ale ničí ji.

»Ekonomitšeskaja žizn«, úřední orgán vlády bolševiků (Věstník života hospodářského) uvádí tato čísla: Tramwaj v Moskvě: V měsíci listopadu 1917 1.000 vozů v jízdě. V lednu 1919 jen 390 vozů v činnosti, v červenci 219, v říjnu 150 vozů. — Počet pracovních koní v Moskvě v listopadu 1917 byl 120.000. V dubnu 1918 bylo tu 21.000, v březnu 1919 bylo tu 12.000 a v říjnu 1919 jen 8.000 koní. — Sůl v Moskvě zmizela. Dříví se získá ze zbouraných domů. V Petrohradě se bourají podél Něvy dřevěné kandelábry. Dříví to patří pro vytápění železničních parostrojů a úřadů. Petrohrad čítal před válkou 2,300.000 obyvatel, 1. srpna 1919 čítal 954.204, nyní čítá sotva 600.000 lidí. R. 1915 pracovalo v Rusku v textilních továrnách 10 mil. 300 tisíc vřeten a 249.920 tkalcovských

stolic. Dne 1. září 1919 pracovalo se v Rusku na 300.000 vřetenech a 18.188 tkalcov. stolicích.

Tyto výpočty mohou jíti v jiných oborech do nekonečna. Všude, kam jen se ohlédneme, zkáza a pustina. V městech se bourají domy a dříví se tu vytrhává z nich, by se mohlo zatopiti. Co bylo během staletí lidskou pilností vystavěno, to bolševici rozbourali za několik dní. Nikde ani toho nejmenšího ruchu k práci. Ano, bolševici dosáhli, po čem křičeli, pod jich vládou stát odumírá. Jeho občané klesají hromadně v milionech v hrob. Pak-li nemá celé lidstvo zahynouti, nutno se vzepříti této zločinné šílené činnosti bolševiků i se zbraní v ruce. Kdo popírá všechnu autoritu, všechnu vládu, kdo rozsévá tuto anarchii, jest nepřítelem lidstva. Již sama příroda žádá, aby tu bylo panovníka, řidiče, který nadán jsa potřebnými k tomu schopnostmi, má se starati o dobro celého národa. Bolševism je lež a proti přírodě, která uschopňuje ty nejlepší lidi k vládě.

Tolik napsal jmenovaný list. Sám německý tisk pozoruje s hrůzou účinky bolševismu a leká se, že by i německý národ mohl býti tím nakažen a zničen. Německý tisk zatajuje čtenářům, že zkáza bolševická byla z Německa zanesena do Ruska od německého generálního štábu. Dohazovačem toho byl Žid Parvus-Helphant, advokát.

Český stát jest prosáknut jedem bolševismu tou měrou, že se to dlouho zatajovati nedá. Strašlivé poměry v dílnách železničních v Nymburce vrhají bengálské světlo na celou republiku.

71. **Maxim Gorki.**

Pána toho známe jen z reklamy, kterou mu po více let dělá židovský tisk na celém světě. To stačí, abychom ocenili jeho činnost. Slouží účelům Židovstva jako Tolstoj, Zola a soudruzi. Novinářské zprávy tvrdily, že Gorki se postavil proti bolševikům a že chtěl z Ruska prchnouti. Ale patrně uváznul jako jiní inteligenti ve spárech bolševiků, kteří mu nedali uprchnouti a proto mu nezbylo než následovat příkladu Šaljapiana a dáti se do služeb sovětů. Žena básníka Merežkovského vyličuje Gorkého následovně:

Američan Churchill napsal do listu »Sunday Express« řadu článků, ve kterých projednává švindle a podvody socialisty Welse, které tento ve své knize nahromadil o bolševickém Rusku, v kterémžto spise chce namluviti světu, že bolševické Rusko je ráj. Wels byl u Gorkého 3 týdny hostěn a dle toho pohoštění vylíčil Rusko. My, ruští spisovatelé žili jsme v Petrohradě plné tři roky pod hrůzovládou bolševiků a zakusili jsme všichni trýzeň až do dna. Wells chce ve svém spisu »Russia in the Shadows« světu namluviti, že v Rusku se provádí socialismus v praksi. Wels to měl velice chytře nalíčeno. Uchýlil se do úkrytu ke Gorkému, kde mu nehrozilo nebezpečí od bolševických lidožroutů. Lloyd George si totiž jednou v řeči své dovolil pojmenovati bolševiky kanibaly, lidožrouty. Wells se nezklamal. Bolševičtí kanibalové uvítali ho s otevřenou náručí a objímali ho plné tři týdny. Jak útulno je v bytě Gorkého, do kterého se Wells uchýlil! Byt Gorkého je jako museum, přeplněný starožitnostmi, nábytkem, emaily, porcelánem. To vše Gorki nakoupil za laciný peníz od buržoustů, kteří tyto skvostné věci prodávali, aby nezhynuli hladem. V bytě Gorkého je těsno, jako v obchodě starožitníka. Za to v pokoji, kde se vaří čaj, v jídelně, je pohodlno, teplo a útulno. Zde sedí Wells, Gorki a jeho žena, operní zpěvačka Andrejeva, komisařka sovětů nad veškerými divadly. Zároveň zastává úřad ministra obchodu a průmyslu. Andrejeva je jedna ruka se všemi komisary a náčelníky črezvyčajek a je intimní přítelkyní Apfelbauma-Zinověva. Wells je mezi touto společností jako doma, pln obdivu. Ale přece nedá si říci a kárá komunisty, že Petrohrad je tak spustošen, že

ulice Petrohradu vyhlíží jako po vymření, kde se zahnízďuje hlad a mor. Když tuto výtku slyšeli komisaři, pranic nezapírali a přiznali se, že je hlad v celém Rusku. Ale kdo to zavinil? To zavinili Angličané s blokádou: Ano, pane Wells, to jste zavinili vy, Angličané, vaší blokádou. Wells svěsí hlavu, červená se a neví, co má říci. Komisaři vzali Wellse a vedli ho do různých útulen. V jednom takovém asylu byli umístěni universitní profesoři, učenci, spisovatelé, žurnalisté. Wells rozmlouval s těmito učenci a vyptávali se ho někteří o poměrech na universitách anglických. Všichni se chovali důstojně, jen spisovatel Amfiteatroň si stěžoval na hlad a zimu. Sotva že si však postěžoval a Wells z asylu odešel, byl hned přesazen z asylu do kriminálu. Kdyby se to byl Wells dozvěděl, byl by mu jistě vytknul, proč že byl tak neopatrný a proč si stěžoval, proč nemlčel jako ti druzí. Vyzvali jsme Gorkého, aby na Lenina šel a vymohl propuštění zatčených ruských ministrů, jichž manželky se u Gorkého shromáždily a prosily ho, aby jim pomohl vysvobodit zavřené muže. Bylo to 4. listopadu 1917. Ale Gorki to hrubě odepřel. Dnes je Gorki a Lenin jedna ruka. Gorki telefonuje z Petrohradu do Moskvy Leninovi a naopak. Wells zamlčuje, že bolševici pořádali divokou honbu na profesory, žurnalisty, inteligenty a stříleli je na ulicích jako zvěř. Profesor Batjuškov, malíř Benois, spisovatel Pješechonov a na sta jiných bylo na ulici zastřeleno. To zamlčuje Wells. To vše se odehrávalo veřejně. Ve všech domech se loupežilo a rabovalo tak dlouho, až již nic tu nebylo. Nyní potkáme v Petrohradě jen žebráka. Lupiči jezdí v autech. Jeden lupič neobere druhého. Nejsou ještě s dělením kořisti u konce. Loupež je podstatou Leninova trůnu. Wells se vybere do Moskvy k Leninovi. Bolševici ho uvelebí v hotelu. Před hotelem bolševická stráž s nasazeným bodákem.

Tolik popisuje Merežkovská o švindléřích Gorkém a Wellsovi. Naše česká žurnalistika neměla jiného na práci a přinesla obšírné výňatky z knihy Wellse. To je přece voda na mlýn českým bolševikům. Zde vidíte, bohatý Angličan Wells chválí bolševické Rusko. Tak si pospěšme, ať nezůstaneme za Ruskem pozadu, od toho jsme Češi.

72. **Expedice Lenina ze Švýcar do Ruska.**

Výprava Lenina z Curychu do Petrohradu na podzim r. 1917 je dosud zahalena rouškou tajuplnou. Zda Lenin a Zinověv byli předem zpraveni, že mají nastoupiti cestu do Petrohradu, není zjištěno. Ruská společnost, která byla kolem Lenina a Zinověva, dozvěděla se teprve večer před odjezdem, že Lenin pojede do Petrohradu. Zpráva o tom byla nalepena na návěstní tabuli jídelny, kde se v Curychu stravovali ruští uprchlíci na účet městské pokladny. Zpráva o nastávající cestě Lenina do Petrohradu se rozletěla rychle po celém městě a okolí mezi všemi příslušníky Ruska. V den odjezdu šli Lenin a Zinověv a jejich společníci na hlavní nádraží curyšské. Bylo odpůldne. Všichni Rusové se nahrnuli na nádraží, aby tajuplnou proceduru viděli. Byli by všichni rádi s Leninem sedli do vagonu, kdyby byli směli. Majetku žádného nikdo neměl a mohli směle bez velikých okolků nasednouti. Byli to opravdu vesměs samí nihilisté, kteří se tu kolem Lenina shromáždili. Jen to holé tělo měli a mohli světu ukázati, že nepatří jim jiného zhola nic. Nyní se ovšem karta obrátila. Když soudruh Vacovski a společníci přijeli z Moskvy do Říma, přivezli s sebou 20 těžkých vaků. V nich byly uloženy carské šperky a drahokamy i zlaté mince v obnosu mnoha miliard. Nyní židovští komisaři nejsou nihilisty, nýbrž vozí najisto do bezpečí obrovské poklady zlata i šperků, které ukládají do bezpečnostních schránek mezinárodních bank.

Lenin a Zinověv měli na zádech chatrné baťochy, v nich bylo několik čísel listu »Sozial-Demokrat«, který v Curychu vydávali. Jinak neměli zhola ničeho. V časopise tom

Lenin neustále věštil porážku Ruska a potom psal, že nastane občanská válka v celém Rusku. Lenin a Zinověv čekali na nádraží a konali přípravy k odjezdu. Tatarský obličej Lenina se stále usmíval. Všichni mu záviděli, že může zpět do Ruska. Leninovi to však nic nebylo, dělal, jakoby se ho nic netýkalo. Ve všem bylo znáti na chování Leninově, že jemu všechen cit lidský něčím naprosto neznámým, že jen připravuje a osnuje činy. Ludendorff rozhodnul, že Rusko musí býti zničeno, k tomu účelu byl v Curychu objednán vlak pro Lenina a Zinověva a další jich soudruhy, kteří se během jízdy přes Německo ještě k nim přidružili. Lenin chodil v Curychu do městské knihovny, tam vyplnil žádanku a podepsal ji Uljanov. Měl vždy před sebou haldu knih. Když byl vlak připraven, vyzval Lenin několik přítomných sociálních revolucionářů, aby se s ním vrátili do Ruska. Také Zinověv nabízel sociálním revolucionářům v Laussane, aby s ním se vrátili do Ruska. Avšak všichni znali dobře Lenina a jeho soudruhy a vyhnuli se jim na sta kroků. Jen několik stoupenců Plechanových se dalo zlákati a sedli k Leninovi do vozu. Jen jeden ruský socialista nesměl přisednouti, ač o to Lenina žádal. Byl mu podezřelým, že je carským špiclem. Dokázat mu to nemohli, jen měli nad ním soud, který rozhodnul, že nesmí do žádné schůze ruské. Týž chtěl do Petrohradu proto, aby mohl zničiti své dopisy, které poslal státní ruské policii. Lenin muže toho vzal za límec a vyndal ho z vozu ven. Lenin převzal však celý personál ruské státní policie a vytvořil z něho svoje tribunály šibenic, črezvyčajky. V Curychu byly pro Lenina a soudruhy určeny dva vozy obyčejného druhu. Když oba vozy přešly na koleje Německa, tu ovšem na rozkaz Ludendorffa jeli Lenin a soudruzi v extra vlaku. Nápadno je, že dosud není známo, kdo ty dva vozy pro Lenina v Curychu objednal. Jízdu kontroloval německý agent ve Štokholmu Kanecki, který přidal do vlaku Radka-Sobelsohna a Helfshanda-Parvuse z Berlína. V Berlíně samotném mohli páni v zaplombovaných vozech zcela volně jednati se Scheidemannem. Zodpovědnost za celou dopravu měl na sobě Žid Helfshand-Parvus. K odjezdu v Curychu přišel na nádraží celý personál německého vyslanectví a konsulátu, jakož i zástupci zahraniční německé propagandy. Pověst o vozech zaplombovaných je pouze fantasií. Agenti vlády Německa, kteří jeli do Petrohradu zničiti ruskou říši, jeli zcela volně a nerušeně.

Jsou tomu již tři roky, kdy Rusko zničené a zakrvácené octlo se přičiněním Německa ve víru úplné zkázy. Na 30 milionů ruských lidí bylo již od židovských komisarů povražděno. K těmto nesčetným zločinům nečinně přihlíží celá Evropa, dokonce vlády s těmito lupiči navazují obchodní styky. Strašlivá mučednická smrt cara Mikuláše, carevny a pěti velkokněžen je dílem Vilémovým, který Židy do Petrohadu dal dovážeti, aby rozvrátili ruskou armádu. Hanba z toho zrádcovského díla stihne ovšem ruský lid samotný.

Národní Politika cituje 7. října 1920 Burceva:

»Tvrdím, že od srpna 1914, v době poměrně krátké, Němci odevzdali Leninovi osobně přes 70 milionů marek na bolševickou organisaci a agitaci ve spojeneckých zemích«. Tak prohlašuje známý ruský protibolševik Burcev a dále pak praví: Jest to pravda příšerná, monstrosní; v nejbližší budoucnosti již bude zřejmá a nesporná pro každého. Lenin prodával Rusko a spojence, jako Bolo paša prodával Francii. Jsem tím tak jist, jako jsem byl jist, když svého času jsem demaskoval Azeva. Lenina a jeho společníky obviňuji formálně ze zrádcovství vlasti a spojenců. Jeho zrada nedá se však srovnávati se zradou Azeva a Bolo paši: To jsou trpaslíci; Lenin je obr v zrádcovství. Bolo prodával vlast pro osobní prospěch, Lenin ve prospěch své strany. Za peníze Německa, na jeho poukaz a žádost byla prováděna bolševická propaganda ve spojeneckých zemích.

Sjezdy v Zimmerwaldu a Kienthalu, jež hrály tak neblahou roli v mezinárodním hnutí socialistickém, byly organisovány Leninem a společníky za pomoci německého

generálního štábu. Mnozí delegáti nevěděli ovšem, že mají býti nástroji pruského imperialismu, nechť to tedy vědí aspoň dnes, že nevědomky byli ve službách Berlína.

Během r. 1915 podnikl Lenin několikráte cestu z Curychu, kde bydlí, do Bernu, a tajně navštívil německého vyslance. Tam agenti německého generálního štábu dali mu peníze a instrukce k žádoucí akci. Po celou válku Lenin nepřerušil styky své s německým generálním štábem. V únoru 1917, když v Rusku vypukla revoluce, která sesadila cara, použil Lenin ještě německých peněz a německé pomoci a přes Německo dostal se ze Švýcarska do Petrohradu.

Není pro mne žádné pochybnosti — pokračuje Burcev, — že Lenin jel tehdy do Ruska jako agent Německa se smluveným projektem, vyvolat v Rusku občanskou válku a provést státní převrat, vše ještě za války, aby Rusko bylo ochromeno a tím oslabeni i spojenci.

Burcev již tehdy — v létě 1917 — uveřejnil ve svém listě v Petrohradě řadu podepsaných článků, v nichž dokazoval, že Lenin, Trocký, Kameněv, Lunačarský, Zinověv, Rakovský a jiní měli styky s nepřítelem a zrazovali vlast. Žádal jejich zatčení a byl volán k vyšetřujícímu soudci, kde opakoval všechna svá obvinění. Vláda Kerenského však nedbala těchto obvinění a neučinila ničeho, ponechávajíc tak dále volná pole bolševické propagandě a zrádcovství.

Po bolševickém převratu dne 25. listopadu Burcev byl zatčen na rozkaz vlády Leninovy a pět měsíců vězněn v Petropavlovské pevnosti za stálých hrozeb, že bude zastřelen.

Burcev vrátil se právě z cesty v Německu a opakuje nyní své obvinění formálně, opíraje se o důležitá sdělení, jež ještě v Německu získal od osob autoritativních. Burcev praví, že nikdo z německých politiků, s nimiž jednal, nepokusil se popřít jeho obvinění; někteří docela potvrdili, že Německo použilo bolševických služeb, jelikož »ve válce je prý všechno dovoleno«. I generál Ludendorff, bývalý šéf německého generálního štábu, napsal ve svých pamětech z r. 1918: Sovětská vláda sice jen nám vděčí za svou existenci, ale nic dobrého nemůžeme již od ní očekávati. Jest pro nás permanentním nebezpečím. Jest třeba, aby bolševici viděli v nás jako dříve své absolutní pány a aby vykonávali naši vůli, z obavy před Německem a ze strachu o svou moc«.

Burcev slibuje, že vynaloží všechny síly, aby ve věci této zjednal naprosté jasno. Lenin v mých očích — praví — je především zrádce mé vlasti. Jest to cynik, člověk bez morálky, u něhož zrada a lež jsou podstatou jeho přirozenosti. Jeho třetí Internacionála je založena na zrádcovství.

7. X. 1920.

73. **Zkáza Ruska.**

Říšské noviny přinášejí plné sloupce — vyličují hrůzy, které se nyní v Rusku odehrávají. V berlínském »Tagu« píše paní Schiermacherová následovně: Vlna hladu a moru valí se z východního Ruska na západ. Nejbližší této zkáze je západní Rusko, Polsko, Rumunsko, Uhry, Rakousko a Německo.

Rusko mobilisuje jako roku 1914. Sedá si na jezdce z apokalypsy. Poněvadž o kus země dál na západ, přijdou tito jezdci dosud pozdě na hranice německé a narazí na německé vojáky. Polsko je celé prosáklé skvrn. tyfem, dobytek padá hromadně na kulhavku a slintavku. V Rusku samotném zachváceno je 20 milionů lidu hladem. Statisíce lidí chce

odtamtud prchnouti před hladem a nevědí kam. Hranice Německa nejsou již tak pevny, jako byly před válkou.

V Rusku jsou poměry různé. Na Kavkaze je prý všeho dost. Je tu bohatá úroda, hojnost zboží, dost peněz. Jen tovární výrobky tu nejsou. Na Kavkaze platí se za 2 pudy bramborů 7.000 rublů, v hladových guberniích se platí za tutéž váhu 75.000 rublů. Za 1 kilo chleba se platí v Petrohradě a Moskvě 18.000 rublů, v Saratově 2.500, v Sumaře 5.000 rublů, v Ukrajině 600 rublů.

Vláda sovětů shromažďuje obilí do Moskvy a Petrohradu, proto hladovící lid se vrhá zpět do těchto dvou metropolí. Dříve prchal odtud na venkov, nyní prchá zpět z venkova. Zde se objevují účinky komunismu. Člověk hledá potraviny a jde tam, kde myslí, že jich najde, jako to hladovící zvíře čenichá a větří, kde by se asi mohlo popásti.

Původcem hladu jsou sověty a nikdo jiný. Tato vláda posílala na vesnice rudé gardy rabovat potraviny pro pány komisary. Vláda sovětů dala sice ruským mužíkům obilí k setí, ale osadníkům Němcům nedala nic. Povstání mužíků proti sovětům se množila a opakovala. Gubernie Samara a Saratov setřásly jho sovětů a zařídily si vládu sociálních revolucionářů. Tato vláda starala se o výživu obyvatelstva.

Tato vláda trvala od 9. dubna 1921. Vláda sovětů poslala na vlně gubernie armádu Kirgisů a Tatarů. Dílo msty trvalo do června. Na sta a tisíce klidných občanů bylo tu postříleno. Mnoho zdatných rolníků hospodářů bylo tu povražděno. K tomuto řádění šílených židovských komisarů přidružilo se úžasné vedro. Po celém Povolží všechno spáleno, země dostala ohromné trhliny, voda zmizela, dobytek hromadně hynul hladem a žízní. Miliony hladových prchá nyní z těchto děsných krajů a prchají na západ, a šíří, kam přijdou, hlad a mor. Zde musí veškeré vlády všech evropských států býti na stráži. Němečtí osadníci píší domů do Německa, že mnoho osadníků německých bylo zastřeleno, že mnoho jich bloudí hlady v pustinách ruských a musí pomýšleti na to, jak by se mohli dostati zpět do Německa. Lidé se nyní v hladových guberniích živí masem padlého dobytka, koní, velbloudů, chytají myši a všelijak si pomáhají. Veškeré gubernie podél Volhy jsou mrtvy. Pozemky leží ladem. Na Volyňsku je úroda. Polovina Volyně je v državě Polska. Němečtí osadníci vrací se nyní do Volyňska a ti, kteří zabraly jich statky, musí jim je vrátiti.

Také Poláci pouštějí německé osadníky zpět do Volyňska a vrací jim jejich statky.

Tolik popisuje paní Schirmacherová.

Zajímavé, že nyní listy v Sev. Americe přinášejí podrobné zprávy těch Američanů, kteří se vrátili z Ruska domů a prožili tam hrůzy v žalářích. Zjevně a veřejně označují nynější židovské vládce Ruska za vrahy a zloděje. Snad tyto hlasy vrátivších se Američanů konečně pohnou státníky dohody, že je čas, aby vlády všech národů konaly povinnost a zavčas odstranily tyto zlosyny v Kremlu, jinak celý ruský národ zahyne. Veškerá pomoc hladovícím milionům ruského lidu je nemožna, dokud židovští zlosynové budou v Kremlu. Pakli vrátivší se uprchlíci Sev. Ameriky nevyburcují svědomí vlád Evropy, pak bude již pozdě.

23. VIII. 1921.

74. **Ruský mužík.**

V berlínském »Tagu« vyličuje dr. Hussong ruského mužíka, jak dnes žije, následovně: »Komunism, který zavedl v Rusku Lenin, není ničím jiným, než okrádáním těch, kteří měli nějaký majetek. Lenin dal na pospas majetek občanů všem lupičům. Místo ko-

munistické společnosti vypěstoval Lenin zvláštní kastu lupičů bolševických, jejíž členové nahromadili každý pro sebe nesmírné bohatství. Švédský spisovatel Waerland a německý bolševik Holitscher ve svých spisech tyto ruské poměry z vlastní zkušenosti jasně vyličují. Lenin zrušil obecný mír, který přece ve skutečnosti byl komunismem malých mužických obcí a zavedl soukromé vlastnictví pozemků. Tímto převratem vlastně Lenin všechen komunism na Rusi zničil. Lákadlo, kterým Lenin ruskou armádu, čítající 7 milionů mužů, rozehnal, rozletělo se ve všech setninách ruské armády: dostane každý svobodu a pozemků, co jen bude chtíti. Agenti Lenina rozhlašovali v řadách vojska ruského toto lákadlo a účinek jeho byl strašlivý. Waerland líčí účinky této agitace na ruské vojáky následovně:

Vojáci o překot žádali o příděl půdy a každý chtěl druhého předejíti. Za několik okamžiků byla ruská fronta rozdrobena, vojáci se rozutekli na všechny strany. Na celé Rusi nastalo obrovské hromadné loupežení, zabírání a plenění dvorů. Pozemky byly od vracejících se šílených vojáků rozebrány. Platilo jen to, aby každý co nejrychleji se dostal domů, a co nejvíce pozemků aby si nabral. Lenin měl nyní volnou ruku. Mohl s několika ručními granáty se státi naprostým vládcem Ruska a stal se jím. Současně zavedl soukromý majetek půdy a zavrhnul tak zásadu komunismu. Zabrány a rozděleny byly pozemky státní, církevní, pozemky šlechty a pozemky obcí. — V míru neměl žádný mužík vlastnické právo na pozemky, přidělené mu k užívání a proto je obdělával jen povrchně a ledabyle. Každý třetí rok byly pozemky míru mezi mužíky obce znova rozděleny. Mužík se proto zdráhal pozemky ty řádně obstarati, aby z jeho námahy netěžil ten, kdo po něm pozemky převezme. Tak byl obecní mír, mužický to komunism, závadou, že pozemky na Rusi byly mužictvem zanedbávány. —

Lenin mír zrušil a zavedl tak první na Rusi soukromý majetek pozemkový. Jen tím způsobem strhnul Lenin na sebe všecku vládní moc nad Ruskem. Malá hrstka židovských komisařů vládne 100 milionům ruských mužíků. Vlastně ale Lenin kapituloval před mocí mužíků, kterým dal pozemky do moci, proti zásadám komunismu, který hlásal. Veškeré pokusy Lenina, aby mužíkům odňal moc, ukázaly se marnými. Rudé vojsko může na rozkaz židovských komisařů terorisovati a vražditi obyvatelstvo měst Ruska, ale toto rudé vojsko nemůže zdolat mužíky po vesnicích celého Ruska roztroušené. Ovšem, kam rudé gardy vpadnou do vesnice, tam nastává vražedný boj. Mužíci obdělávají pozemky urvané jen potud, aby živili sebe a měli něco pro lichvářské obchody, které provozují, pokud jen před slídiči bolševiků mohou se zakrýti. Také mužická vesnice skýtá obraz podobný ruským městům, všude zkáza a ničení. Mužíci žijí tupě jako stádo. Všude panuje strach a nejistota. Soused se bojí souseda. Kam zapadnou rudé rekvisiční bandy, tam rabují, odváží obilí, zabíjí a odvádí dobytek. Příbytky mužíků, kam rekvisice přijdou, bývají zničeny, zpustošeny. Okna a dvéře rozbity. — U každého mlýna čekají mužíci, až na koho přijde řada, by semlel trošku svého zrní. Mužíci naříkají, že jsou živi jako otroci spoutaní řetězy, ani nevolníci v carském Rusku se neměli tak zle jako mužíci dnes. Mužíci však mlčí a hlídají uloupené pozemky. Vyhráli prozatím bitvu proti Leninovi. Sám Gorki, přítel Lenina, pravil, že není možno, aby se bolševičtí komisaři proti vůli mužíků udrželi při vládě. Bolševici ztratí půdu pod nohama znenáhla.

Holitscher tvrdí, že kompromis Leninův s mužíky musí skončiti porážkou Lenina. Lenin rozdělil volební právo tak, že na 25.000 obyvatel města ustanovil 1 poslance a na 125.000 mužíků také jednoho poslance do sovětu. Do vlády gubernie volí 2.000 voličů jednoho člena této vlády ve městech a 10.000 voličů jednoho člena na vesnicích. Dle této volební prakse platí 1 dělník ve městě za 5 mužíků na vsi. Tak rozdělil Lenin mezi proletariát v továrnách a mezi mužíky na vsích právo volební.

75. **Nový car.**

V berlínském »Tagu« vyličuje Hussung nového cara následovně: První odstavec ústavy sovětové republiky stanoví, že Rusko jest republikou rad vojáků, dělníků a rolníků. Veškerá ústřední moc spočívá v rukou těchto rad. S úmyslem je vynechána inteligence. Vše v této republice je velikou lží. Lenin i Trocký jsou jen polovzdělanci. Nemohou však bez inteligence ku předu a potajmu ji volají zpět. Samotné rady vojáků, dělníků a sedláků vůbec neexistují. Všechna moc spočívá v rukou několika jedinců, hrůzovládců. Tito hrůzovládcové tvoří byrokracii s neobmezenou mocí, která všechna zodpovědná místa rozdává jen svým důvěrníkům.

Rady vojáků, dělníků a sedláků se svolávají, aby vyslechly nějakou parádní řeč Leninovu. Zdá se, že ruský národ vůbec nedovede žíti bez hrůzovládců. Vždy musí tu někdo býti, kdo nad ruským lidem šlehá nahajkou.[3] Kdežto dříve byl ruský lid poddaným šlechty, která znala též jemnější mravy, jest nyní poddaným bolševiků, krvežíznivců!

Ruští carové dbali, aby v obrovské říši panoval pořádek. Ivan Veliký pravil, že lid má seznati pravdu, že nad ním vládne Bůh a jeho zástupce car. Ruskému lidu může vládnouti jen car samodržec. To se též v Rusku osvědčilo. Rusko žilo a rostlo pod carem samodržavcem. Rusku nelze vládnouti po způsobu vlády parlamentní jak to je na západě Evropy, k tomu není ruský lid zralý. Z carismu učinilo Rusko náhlý skok do komunistické republiky. Tento skok neodvážil se dosud žádný národ na světě. Odstraněním cara však Rusko neučinilo ani krok ku předu. Bolševici jen se brodí v krvi zavražděných obětí své krutovlády. Co dnes tropí Lenin, Trocký, Zinověv-Apfelbaum, Radek-Sobelsohn, není nic jiného, než že každý z nich chce ruského cara zastíniti a přetrumfnouti. Vláda cara-samodržavce je bolševikům vzorem jen potud, pokud bolševici dovedou stupňovati svoji neobmezenou moc nad životem klidných občanů, které vodí bez milosrdenství na šibenici.

Lenin hlásá, že on dosadí v celé Evropě vládu dělnictva. Všichni vládcové dynastie, parlamenty, musí zmizeti. Lenin vládne nad ruským lidem úplně neobmezeně, jako nevládnul ani Ivan Hrozný. Dělnictvo v továrnách pracuje pod dozorem Číňanů, kteří mají na dělníky stále namířené ručnice. Nad občanstvem konají soud črezvyčajky, které zastiňují všechny gilotiny, inkvisice a mučednice středověku. Ani Nero neusmrtil tolik křesťanů, co již dal zavražditi Rusů Lenin a Trocký. V továrnách je zavedena opět práce od kusu a každá stávka se trestá zastřelením. Přijde-li do Moskvy nějaký Žid z Berlína, tu Lenin a Trocký jdou na nádraží. Tam čeká vojenská hudba a rudé vojsko v parádě. Lenin a Trocký uvítají hosta, drží pak vojenskou parádu zcela dle způsobu cara a císaře Viléma. Mimo toho pořádají Lenin a Trocký vojenské parády v Kremlu. K tomu účelu je vystavěna tribuna, tam stojí nynější vládcové Ruska. Kolem nich defiluje pěchota, kozáci, oddíly strojních pušek, oddíly kulometů, tanky, dělostřelectvo. Vojsko, defilující kolem tribuny, zvedá čapky a zbraně a volá plným hrdlem Trockému na počest: Hurá! Trocký a Lenin a celá společnost na tribuně salutují.

Zajímavo jest, že Lenin a Trocký mají ve svých službách celý policejní aparát, jak byl za vlády carské. Jen rozdíl je v tom, že židovští komisaři pomocí tohoto aparátu dají pochytati každého, o kom mají podezření, že jest proti nim a koho policie bolševická zatkne, ten zmizí u črezvyčajky a nikdo ho více nespatří. Jest jisto, že tato krutovláda krvežíznivých židovských komisařů nemůže trvati dlouho a musí se zhroutiti.

---

[3] Nahajka nebo nagajka je ruský (kozácký) výraz pro bičík, jezdecký bič eventuelně pro důtky a karabáč; pozn. editora.

Tolik napsal Hossong. Čerpal ze spisů Žida Holitschera, který chce světu namluviti, že Rusko pod žezlem židovských komisařů je ideálním vzorem státního útvaru socialistického, po jakém lidstvo tak marně dosud toužilo.

Také Švéd Are Waerland vydal spis o vládcích v Moskvě a vyličuje Lenina a Trockého.

76. **Zotročení dělnictva v Rusku.**

Židovský car Bronstein se chlubil, že kapitalism zničí nejen v Rusku, ale i v ostatním celém státě. Hubení kapitalismu prováděli židovští katani loupežením a pálením soukromého majetku. Po tříletém vladaření přivedl židovský car Bronstein ruskou říši do úplné zkázy. Rusko mohlo se jako agrární stát nejdříve zotaviti z ran, které mu zasadila světová válka. Židovští katani neměli na tom dosti a ničili Rusko způsobem, jakého svět dosud neviděl. Na nejúrodnějších pozemcích, které na zeměkouli jsou, a které má jen Rusko, trpí obyvatelstvo, prořídlé strašlivou morovou ránou, hladem a bídně umírá po milionech. Hospodářský zánik Ruska tíží však nejen Rusko, ale i ostatní celou západní Evropu. Židovský car Bronstein a jeho pomahači vidí, že se ocitli na pokraji propasti, do které se sřítí a v ní zhynou. Nyní obracejí a zavádějí opět staré kapitalistické řády soukromého vlastnictví a podnikání. Židovský car Bronstein vydal úkazy, kterými nařizuje milostivě, že dovoleno je ve 42 guberniích obchodovati volně, kupovati a prodávati žito, dobytek, píci a jiné zemědělské výrobky. V 16 guberniích jest povolen volný obchod s brambory. V 17 guberniích se smí volně prodávati seno a jiné pícniny. Mužíci mají nyní právo daně platiti dle starého způsobu desátku, neplatí v rublech, nýbrž mají odváděti desátý díl všeho, co sklidí. Vláda sovětů spočívala na dělnictvu průmyslovém, nedbala mužíků. Během 3 let byla však donucena odporem mužíků, že povolila všem požadavkům mužickým. Poněvadž továrny v celém Rusku jsou zničeny a zavřeny, pozbylo tovární dělnictvo v celém Rusku veškerého svého sociálního a politického vlivu. Bronstein a jeho pomocníci prohlásili, že nikdo není povinen kupovati a prodávati za peníze. Tyto byly sovětskou vládou prohlášeny za zbytečné. Ukázalo se však, že tyto šílené rozkazy židovského cara nebyly nikde uskutečněny. Naopak, žádný stát na celém světě netiskne tolik papírových peněz, jako sovětská židovská republika. Státní tiskárna v Moskvě stačí měsíčně vytisknout jen 150 miliard rublů a Žid Bronstein jich potřebuje 300 miliard. Mimo toho musí Žid Bronstein platiti za hranice jen mincemi ze stříbra a zlata. Nyní se o překot razí ruble ze stříbra.

Veškeré nákupy židovské vlády Ruska platí se zlatem, které je uloženo ve Štokholmu. Zde se již přemincovalo 70.000 kilogramů ruského zlata, kterýmžto obrovským množstvím byly dosud zaplaceny objednávky z Anglie a z Německa.

Tak vyhlíží ve skutečnosti socialistická vláda židovského cara Bronsteina. Čím více se zavřelo a zničilo továren v Rusku a ožebračeno dělníků, tím více rostla armáda státních, většinou židovských činovníků, jichž počet je v sovětském Rusku daleko větší, jak za vlády carů. V továrnách, pokud se v nich pracuje, panuje krutý pracovní řád, nad kterým bdí ozbrojení Číňané jako dozorci. Bronstein dal domácí ruské továrníky povražditi a nyní láká továrníky z Německa a nabízí jim koncese, prodává hrabivým Američanům ruské lesy a doly. Tím chce Rusko zvelebiti. Tolik milionů lidí ruských továrníků, obchodníků a inteligentů, techniků, dali židovští krutovládci povražditi a nyní volají do Ruska podnikatele z Německa a z Ameriky, aby vykořisťovali Rusko.

Švýcarský socialista Greulich, který si zajel do Ruska, prohlásil, že dekrety komisarů a uspořádání výroby Rusko úplně přivedly do zkázy. Dělnictvo v Rusku je úplně zotročeno, jak nebyli zotročeni ani nevolníci za dob feudálních v Rusku. Dělnictvo v sovětovém židovském Rusku pozbylo všech práv, nesmí se shromažďovati, nesmí vydávati noviny dělnické, nesmí míti žádné dělnické organisace, nesmí stávkovati, jinak dělníky postřílí čínská ozbrojená tovární stráž.

Tak vyhlíží svoboda dělníků pod vládou židovského cara Bronsteina. — Veškeré oposiční projevy dělníků se hned v zárodku udusí a každý oposičník se prostě zastřelí. V továrnách a v dolech je nad dělníky neobmezeným pánem bolševický komisař, který rozhoduje o životě dělníků. Bolševické vojsko, které hlídá továrny a doly, sestává z Lotyšů, Číňanů a Němců. Celá sovětská republika spočívá na bodácích těchto cizích praetoriánů. Trůn Žida Bronsteina sestává z bajonetů těchto kohort.

77. **Židovský car vybírá desátek.**

V dubnu vydali Bronstein a Lenin vládní rozkaz, kterým se nařizuje mužíkům, aby odváděli státu desátý díl toho, co se jim urodí. Ostatní patří mužíkům k volnému použití. Nepřijdou tedy na vesnici rudogardisti vydírat a plenit.

Tím ale je státní komunismus odstraněn. Současně vláda sovětů prohlásila, že se obyvatelstvo měst musí starati o výživu samo, vyjma Petrohradu a Moskvy. Následkem toho byla vláda nucena prohlásiti prodej potravin za volný. Tím je pohřben celý státní komunistický systém, který před celým světem musel doznati, že přivedl stomilionový národ ruský na pokraj hrobu. — Nyní se vedou v celém komunistickém táboře v Rusku i mimo Rusko prudké slovní boje o to, zda toto shroucení komunismu jest jen dočasné, nebo trvalé. Lenin i Bronstein stále tvrdili, že bude celá Evropa i ostatní svět zachvácen všeobecnou revolucí. Pak by byl nadešel okamžik, kdy car Bronstein by se byl stal židovským králem celé zeměkoule. Tento program židovského světopanství byl pravděpodobně vypracován na sjezdu Židů v Basileji r. 1897. Ruská vláda zmocnila se protokolu celého jednání Židů v Basileji a dala ho roku 1906 vypracovati a předala ho některým vládám k přezkoumání. Jeden opis programu toho zaslala ruská vláda 10. září 1906 do britského musea do Londýna, kde dosud se nalézá. Německý jeho překlad přinesla v březnu 1921 luteránská »Kirchenzeitung«. Ředitel britského musea Kenyon potvrdil, že židovský ten program z roku 1906 v britském museu jest. V programu tom je dopodrobna již r. 1906 vypracován plán světové války a z ní vyplývající panství Židů nad celým světem, tak jak se to dnes před námi odehrává.

Lenin a Bronstein byli nuceni ustati s rekvisicemi, poněvadž mužíci zasili tolik, jen co by pro sebe potřebovali. Pro výživu měst v Rusku bylo by do roka třeba při nejmenším 450 milionů pudů obilí, pšenice, žita a ječmene. To by bylo asi okrouhle 70 milionů metrických centů obilí. Za rok 1920 ale vyrekvirovali rudogardisti v celém Rusku od mužíků jen 3 miliony pudů obilí, to není ani půl milionu metrických centů obilí. Nyní ovšem chápeme, proč v Petrohradě a Moskvě dávají denně pro 1 obyvatele 20 gramů chleba, to jsou dvě deka. To znamená přece jen smrt z hladu.

Roku 1910 mělo evropské Rusko v 63 guberniích zaseto: pšenicí 25,417.000 ha, žitem 29,088.000 ha, ječmenem 42,207.000 ha, ovsem 17,013.000 ha.

Bývalé Rakousko mělo téhož roku zaseto: pšenicí 4,775.000 ha, žitem 3,159.000 ha, ječmenem 2,430.000 ha, ovsem 3,296.000 ha.

Rusko živilo na 85 milionů hektarů orné půdy toho roku okrouhle 120 milionů lidí, Rakousko na 13 milionech hektarů polí 26 milionů lidí.

Rusko mělo r. 1910 zorané půdy sedmkráte více, jak staré Rakousko. Bronstein byl donucen, aby mužíci své přebytky vydali, jim nabídnouti místo peněz hospodářské stroje, nářadí a jiné nutné potřeby k provozování rolnické živnosti. Mužíci nechtí o sovětských rublech ani slyšeti a nic za ně neprodají. Za cara platili Rusové za 1 dollar americký 2 carské ruble, nyní platí bolševici za 1 dollar 8.000 sovětských rublů a ani ty nikdo nechce. Oběh sovětských rublů nejde do milionů a miliard, on jde do bilionů. Prodej hospodářských strojů a nářadí je svěřen rolnickým kooperativám, které se nyní zase musí znova zřizovati, poněvadž bolševičtí vládci většinu členů ústředí rolnických kooperativ dali povražditi. Zákon o desátku přišel však již pozdě. Většina mužíků v celém Rusku o něm vůbec nic neví a pak mužíci bolševikům Židům vůbec nevěří. Lidé šmahem prchají na Sibiř.

Roku 1921 byl v Rusku jen čtvrtý díl pozemků obdělán a proto musí ruský národ vyhynouti, nepřijde-li mu pomoc z ciziny. První zásilky potravin, které došly do Revalu z Ameriky, byly hned na hranicích Ruska bolševiky-Židy rozkradeny.

78. **Zprávy o hladu z Ruska.**

Všeněmecký list »Hamburger Nachrichten« přinesl od svého zpravodaje, obchodníka toho, který se z Hamburku vydal do Moskvy a tyto dny se vrátil, obšírné vylíčení hladu, jak v Rusku zuří. V Revalu jsem vyslýchal uprchlíky z Ruska, kteří mi líčili hrůzy hladu, jak v Rusku zuří. — Tvrdili mi, že v Něvě plove na tisíce mrtvol. Nechtěl jsem tomu věřiti. Uprchlíci z Petrohradu mi však sdělili, že v Petrohradě zmírá každého dne hladem tolik tisíc lidí, že je nemožno zahrabat. Poněvadž není rakví, hází se mrtvoly prostě do Něvy. Mnozí si rakev vypůjčí za 300 rublů, mrtvého v ní odnesou a pak rakev vrátí.

Vodovod v Petrohradě je zničen. Dlažba v celém Petrohradě, sestávající z dřevěných špalíčků, je dávno vytrhaná a spálená. Tramwaye a izvozčíci nejezdí, nikdo nemá tolik, aby mohl jízdu zaplatit. V Petrohradě se platí za pánské šaty 2 miliony rublů. Za 1 německou marku lze koupit 500 rublů sovětových. Pár bot 200.000 rublů, 1 kilo másla 70.000, 1 kilo chleba 10.000 rublů. Za 1 brilliant 4karat. se platí 25 milionů rublů. Chtěla-li by se rodina jen skrovně uživiti, potřebovala by na 1 den 150.000 rublů. Když jezdila v Moskvě tramway, platilo se za 1 lístek 500 rublů.

Jediná dráha, na které se jezdí v celém Rusku, jest trať z Moskvy do Petrohradu. Dělníci mají plné zaopatření a 5.000 rublů za měsíc. Státní úředníci mají plné zaopatření a šat a měsíčně 20.000 rublů. Zaopatření to pozůstává však pouze v přídělu 1½ kila chleba na týden. Všichni obyvatelé v Petrohradě jsou vyhladovělí. Na Něvském prospektu zřídka kdy možno potkati chodce. Není mýdla ani léků. Lidé trpí kožními nemocemi. Není prádla. Jedna košile stojí 200.000 rublů. Nikdo nesmí míti více jak jeden oblek, jeden pár střevíců a jedno spodní prádlo. Nábytek patří sovětům. Vlastně tedy Židům. Nikdo nesmí do bytu bez svolení sovětu. Přesídlit může, ale nábytek nesmí si vzíti s sebou. Sňatky se podepisují u komisara. Manželé, jak přišli, tak opět od sebe utečou.

Komisaři židovští dbají přísně toho, aby žádný cizí nespatřil bídu Ruska. Přijde-li cizinec do Ruska, vezme ho komisař do své moci a postará se o to, že smí vidět jen to, co komisař dovolí. Tu a tam pronikne přes hranice dopis, který vyličuje hrůzy hladem v Rusku. Jistý pán měl v Petrohradě příbuzné, které chtěl navštíviti. Byl varován, že když

své příbuzné navštíví, že tito budou po jeho odchodu jistě zastřeleni. Veškeré baltické republiky, Finsko, Polsko a Rumunsko pevně a neprodyšně zavřely své hranice. Nikdo z Ruska neunikne. — Židovští komisaři se chechtají. Jim se daří dobře, mají všeho dost. Veškeré zásilky potravin z ciziny hladovícím do Ruska zaslané zůstanou v jejich rukou a hladoví zhynou hladem.

Reval a Riga jsou přeplněny Židy. Tito obchodují zlatem, platinou a šperky, které mají monogramy dřívějších majitelů, jimž byly ukradeny židovskými komisary. Na Volze vzali bolševici mužíkům všechno obilí a dobytek, takže nemají ničeho. Celé vesnice vymírají hlady a umíráček nepřetržitě dnem i nocí zvoní. Židovští komisaři mají kolem sebe vojsko Číňanů a Lotyšů, které tvoří jich tělesnou stráž. Jest již nejvýš na čase, aby ruský národ byl vysvobozen z hrůzovlády bolševiků. Tak zní zpráva z Ruska, uveřejněná v »Hamburger Nachrichten« v čísle 24. září 1921.

Denní tisk přinesl zprávu o výkřiku ruských žen k národům Evropy, aby zachránily přes 1 milion dětí, které zmírají hlady. V hladovém území ženy odhazují při prchání prostě dítky od sebe, které pak na cestách zůstanou ležeti. Tak vraždí Židé ruský národ před zrakem celé Evropy.

Psáno 9. října 1921.

79. **Mezinárodní pomoc Rusku.**

Zpravodaj »Pester Lloydu«, který se nedávno vrátil z Ruska do Pešti, vyličuje v listu tom poměry v Rusku následovně: Vyjednávání mezi Amerikou a Ruskem objasňují věrolomnost a podlost bolševických hrůzovládců. Hoover žádal záruky, aby Amerikou věnované potraviny neuvázly v drápech bolševiků a rudogardistů. V hladovém území jest úplná anarchie. Bolševici hromadí ve svých skladištích potraviny a do hladových krajin neposílají nic. Proti bolševikům hromadí se do Moskvy žaloby z hladových krajin a oba hrůzovládci Demidov i Kameněv kradou potraviny ve velkém zcela veřejně.

Fridjov Nansen žádal pro rozdělení potravin od Čičerina záruky, ale tento se jen vykrucoval. Nansen poslal svého důvěrníka do Moskvy přímo k Leninovi, aby od něho obdržel záruky. Ale Lenin docela drze žádal, že bolševici stojí na tom, aby jen oni měli výhradně právo rozdíleti darované potraviny z ciziny.

Jak správně soudil básník Merežkovski, který tvrdil, že vrahovi nutno odejmouti dříve dýku, aby mohla býti zachráněna jeho oběť. Lenin se vymlouvá, že hrůzovládu v Rusku vede výbor III. internacionály. A přec je známo, že předsedou tohoto výboru je Zinověv-Apfelbaum, tedy nejvěrnější spojenec Lenina.

Týž se vykrucuje, že zprávy o hladu v Rusku nejsou pravdivy. Ale svědkové očití potvrzují, že skutečná bída je daleko hroznější, než zprávy o ní do ciziny pronikají. Vinu toho mají jen bolševici. Rodiče opouštějí vlastní dítky, aby se nemuseli dívati na jich umírání. — V Astrachanu zavraždili hladem zešílení lékaře. Bolševici nikoho nepustí z hladového pásma ven. Rudé armády byly přestěhovány do gubernií, kde mohou ještě loupežit.

Delegát z Ameriky Thompson vylíčil hlad v Rusku v listu »Evening Standardu«, že v krajině, kde dlel, zmíralo denně hladem 2.000 lidí. Hladoví bydlí ve skrýších podzemních. Vyhladovělé ženy vlekly se k němu po kolenou, jelikož se nemohly vysílením postaviti na nohy. Tělo těchto ubožáků bylo zduřené. Když jim sáhl rukou na tělo, zůstaly na něm stopy prstů vytlačeny. Viděl jednoho dne pět dítek v jámě mrtvých z hladu.

Bolševici se vymlouvají, že hlad jest dílo carismu. Naproti tomu usvědčuje bolševiky ze lží republika Georgie, kde byl blahobyt a všeho dosti, dokud tam nepřišli bolševici. Jakmile tito republiku násilně obsadili, vládne tam nyní hlad a mor.

Od východu na západ, od Ufy k Dunaburku šíří se cholera, kterou jsou ohroženy gubernie volyňská, kyjevská a podolská. Hladové pásmo je veliké přes 700.000 čtv. kilometrů. Prostírá se od Kaspického moře k Dněpru a končí na severu v Permu a Vjatce. V západní Sibiři zničily úrodu kobylky. Hladové pásmo to míválo v míru úrodu přes 1.000 milionů pudů obilí, dnes má sotva 150 milionů pudů. Obilí to je zkažené a nehodí se k setbě. Hladem je v Rusku nyní ohroženo 45 milionů lidí. —

Bývalý ministr Protopovič tvrdí, že bolševici připovídají každému obyvateli příděl 10 pudů potravin, ale v tom je také zahrnuto krmivo pro dobytek. Na r. 1921 bylo by třeba pro hladové pásmo alespoň 450 milionů pudů obilí, ale není ho tu. Všechna výroba v továrnách ustala. V Baku jsou naftové studny zasypány. Ze 67 vrtacích strojů je 40 zničeno.

Bolševici měli dosud zlatý poklad 350 mil. rublů. — Tento poklad židovští komisaři zavezli do Švédska a do Švýcar a zde ho v bankách pro sebe uložili. Kalinin vyhrožuje, že hlad v Rusku potrvá 10 let. V té době zničí ruský hlad i ostatní západní Evropu, pak-li celý svět nepomůže bolševikům. Židovští komisaři stále ještě vyhrožují světovou revolucí. Ukázalo se však, že tato vyhrůžka nikoho již neleká. Světová revoluce nebude. —

Tolik napsal »Pester Lloyd«. Kdy a odkud přijde pomoc Rusku? Židovský car Bronstein má u sebe Číňany, kteří tvoří trojí kordon kolem něho, aby se k němu nikdo neprodral. Chráněn tělesnou stráží několika tisíci Číňanů, vraždí tento židovský zlosyn hladem přes 43 milionů ruských lidí.

20. IX. 1921.

80. **Podrobnosti o ruském hladu.**

Starý židovský list »Frankfurter Zeitung« podává o ruském hladu tyto podrobnosti:

Není o tom pochyby, že veliká katastrofa hladu stihla nešťastné Rusko. Dosud nic podobného na Rusi se nestalo, ani hlad r. 1891 se nedá tomu dnešnímu z daleka přirovnati. Výsledky sklizně jsou tak nepatrné, že není nikde východiska, čím lid uživiti a co se má díti dále. Neúroda není všude stejná. Ale také sklizeň je nestejná. Největší neúrodu stihly gubernie podél Volhy, tedy krajiny, které dříve zásobovaly celé Rusko obilím. Pásmo hladu je délky 2.000 km a šířky 700 km. Hladem zamořená plocha je 1,400.000 čtv. km. Do této plochy by se pohodlně vešlo 10 česko-slovenských republik. — Pásmo to jde od moře Kaspického do poloviny Uralu, od Astrachaně k Permu. Gubernie Samara a Saratov jsou úplně vyhladověny. Rovněž tak je hladem stižena celá Kubáň. Jižní Rusko, celé území Donu jsou stiženy neúrodou. Něco sklizně mají gubernie Smolenská, Vitebská a Poltavská. Ale i sem musí přijíti pomoc z venčí. Trochu úrody je v západním Rusku kolem Petrohradu a gubernie k západním hranicím v sousedství Polska. Tyto gubernie však hladovějícímu pásmu nemohou pomoci. Jelikož dráhy v celém Rusku jsou zničeny, nelze nějaké větší množství obilí dovážeti. Uvážíme-li, že z Kyjeva do Saratova je 1.200 km, chápeme, že ani z jižního Ruska nepřijde hladovějícím žádná pomoc. — Zde na jihu vláda sovětů byla bez moci.

Litvinov-Funkelstein se přiznal dopisovateli »Daily Telegraphu«, že 15 milionů lidí jest ztraceno, zahynou hladem, není jim pomoc. Náčelník pomocné misse anglické udává počet hladem ohrožených na 35 milionů osob. Anglická misse psala do Anglie, že hrůzy hladu v Rusku nejsou zveličovány, nýbrž naopak, skutečnost jest daleko hroznější. Bolševici mají strach, že do Ruska přijdou z ciziny protibolševici a proto ruský hlad zapírají. Jest tedy neštěstí, které stihlo Rusko, daleko větší, než jak zprávy dosud byly a proto bolševici to chtějí zatajiti. Lenin seznal, že musí přijíti pomoc z ciziny. Za to Trocký-Bronstein tuto pomoc odmítá. Vůle Lenina platí, ale Chaim Bronstein pomocné akce ničí. Gorki volá o pomoc, hned na to Čičerin křičí, že v Rusku není zle. V hladovém pásmu jsou gubernie Astrachan, Jekatěrinodar, Rostov, Carizyn, Uralsk, Orenburk, Saratov, Samara, Simbirsk, Jekatěrinoslav, Poltava, Charkov, Kyjev, Černigov, Varoněř, Penza, Tula, Nižní Novgorod, Vjatka, Perm, Orel. Je tu skoro celé Rusko vyjma několika těch západních guberníí. Sověty odhadují letošní sklizeň na 25 milionů q obilí. V normální době sklizeno 160 milionů q obilí v pásmu hladu. Zásob starých není a již loňského roku měly gubernie na Volze neúrodu. Rudá armáda prchla do guberníí na západ. Největší hlad je v gubernii Samara. Zde není nikde zrnka. Lid odtud prchá a neví kam. Chce se dostati do Sibiře a Turkestanu. Většina uprchlíků zmírá na cestě hladem. Kdo se sveze nákladním vlakem do Baku, může spíše se dostati z hladového pásma. Hladoví nesmí na západ, tam je rozestoupeno vojsko. Lunačarski byl v Samaře a popisuje bídu dítek, která převyšuje všecku lidskou obrazotvornost. Lidé chytají kobylky, žvýkají kůru a listí. Cholerou nemocných je stále na 50 až 60.000. Tak daleko přivedli to zlosynové, kteří uchvátili moc nad Ruskem. Celý ruský národ a celá Evropa k tomu strašlivému zločinu mlčí a nechá židovské zlosyny vládnouti v Kremlu dále. A přece jest jasno, že jest povinností všech vlád Evropy tyto židovské zlosyny odstranit. — Pokud bude Žid-car v Kremlu, dotud bude zmírat hromadně ruský lid.

3. IX. 1921.

81. **Výkřik Dimitrije Merežkovskéko.**

Veliký básník ruský Merežkovski prchl z Ruska a dlí nyní ve Wiesbadenu v Německu. Odtud zaslal otevřený list Gerhardu Hauptmannovi, německému básníku, v němž vyličuje osobu Maxima Gorkého a ruské bolševiky. List ten uveřejněn byl v »Münchener Neueste Nachrichten«. Zní takto: Rusko jest nyní odloučeno od veškerého ostatního světa hlubokou propastí a ostatní svět je odloučen od Ruska.

Co dnes se v Rusku odehrává, to je tak strašlivé, že to žádná lidská bytost, která v Rusku nebyla, ani chápati nedovede. Vím proto, proč vy, básníku Hauptmanne, neprohlédnete to, že Gorki není přítelem ruského národa, nýbrž opak toho, že je nepřítelem ruského národa, nepřítelem zakrytým, úskočným, podlým, ale nepřítelem nejhorším. Zapomněl jste na chvalozpěv Gorkého, kterým oslavoval největšího reka na zeměkouli Lenina? Gorki se tomuto chvalozpěvu přiznává, že z počátku byl proti bolševikům, ale nyní, kdy seznal, že ruský národ se má pod vládou bolševiků líp, schvaluje posvátné šílenství odvážných komisařů. Tak schvaluje Gorki vyhubení celého národa ruského. — Kdo by chtěl jaksi ospravedlňovati neb vysvětlovati počínání komisařů, mohl by tak činiti z hlediska náboženského. Ale nejdříve nutno se dívati, co se ve skutečnosti v Rusku děje. To zmírání tolika milionů je zrovna tak strašlivé, jako veškeré ostatní sociální zjevy bolševického Ruska. Ruský lid nemůže se již větších hrůz lekati, než které stále prožívá. Kalich utrpení ruského národa přetéká. —

Zdá se, jakoby ruský národ to nejhorší byl již přetrpěl. Lenin hodil ruskému národu oprátku na krk a ostatní národové Evropy tuto oprátku přitáhli. Ne snad jeden národ, nýbrž všichni národové celého světa mají spoluvinu na vraždění ruského národa. Dokud nebudou dříve odstraněni židovští komisaři z Kremlu, dotud není pomoci milionům hladem ohroženým.

Kdo visí na oprátce, tomu jest třeba nejprve tuto oprátku sejmouti. Pomoc Rusku se posílá, jako Kristu na kříži podali houbu s octem. Gorki přijede a prolévati bude nestoudné slzy krokodilovy. Jeho řeči se octnou pak ve filmech. To vše se bude odehrávati, aby zastřena byla pravda. Jest však pozdě, pravda vítězí. Pravdou jest, že vyhyne celý ruský národ. Bude vykonán zločin, jakého nevidělo lidské plémě, co žije na zeměkouli. Hrstka vrahů vraždí celý národ a ostatní národové těmto vrahům pomáhají. Není možno zachrániti oběť, dokud dříve nevyrveme dýku z rukou vraha. — Hlad jest tou dýkou v rukou bolševiků-komisarů. Oni vládnou a vraždí tímto hladem. Oni rozdávají potraviny jen svým přívržencům a ostatní vodí stále na pokraji smrti z hladu asi tak, jako se vodí býk za kroužek, který mu byl rypákem prostrčen. To je celé to tajemství vládní moci bolševiků.

Proto nikdy se nevzdají toho prostředku hladu, aby ovládli Rusko. Kdo by doufal, že se bolševici polepší, napraví a myslí, že prodělají tak zvanou sociální přeměnu či evoluci, ten je šílenec, jako je zachvácena šílenstvím celá Evropa. Nevidíte, Gerharde Hauptmanne, za fraškovitým nářkem Gorkého ďábelský výsměch Lenina? Tento necita nepohnul ani brvou nad utracenými miliony zhynulých Rusů a také ani brvou nepohne. Citu lidského jest úplně prázden.

Pak-li přijdou do Ruska dary, zmocní se jich Lenin, rozdá je svým lidem a nad ostatními bude dále vládnouti pomocí teroru hladem. Garantie či záruky Lenin nabízí, jak kdo chce, ale nesplní ani jednu.

1. IX. 1921.

82. **Nutnost pomoci Rusku.**

V anglickém parlamentě hlásil Lloyd George, že v Rusku jest ohroženo hladem 35 milionů lidí. Přes třetinu těchto lidí nelze již zachrániti, propadli smrti. Tak daleko přivedl židovský car ruský lid.

Příznakem sociálních poměrů v Rusku je, že vláda Žida Bronsteina tiskne papírové peníze jenom na veliké obnosy. — Nyní tiskne židovský car bankovky jen na 25.000, 50.000 a 100.000 rublů. Bankovky na 10.000 rublů už platí za drobný peníz. Kdo chce koupiti 2 kila bramborů, musí zaplatit 14.000 rublů. Kdo by si chtěl koupiti zimník, potřeboval by naň 1 milion rublů. Mnoho-li papírových peněz v Rusku nyní koluje, to ani sovětská vláda nevede v evidenci.

Dr. Jenny rozepsal se v berlínském »Tagu« o nutnosti pomoci Rusku. Miliony lidí v Rusku jsou ve smrtelném zápasu. Lidská povinnost tu káže, abychom šli na pomoc. Výkřiky zoufalství pronikají z Ruska do celého světa. Nicméně musíme býti při poskytování jakékoli pomoci Rusku velmi opatrni. Danteovo Peklo ani z daleka nevystihuje hrůzy dnešního Ruska. Jedná se o to, pomoci těm nevinně trpícím, a nikoli těm katanům, kteří tyto hrůzy přivodili. Jest třeba při záchraně té chrániti ovce a beránky a vyhnouti se šakalům a vlkům. Rusko celé jest nyní v moci těchto krvelačných vlků, kteří zločinnou rukou svou všechny dřívější společenské sociální řády zničili. Po celé tři roky, co tito židovští vrahové vládnou, odnímali lidu ruskému každou skývu chleba, každý cár na oša-

cení, každý kousek dřeva na topení a sami žijí v přepychu. Totéž by dnes se odehrávalo dále, kdo by těmto zlosynům dal do moci dary pro výživu ruského lidu. I kdyby se dnes celé lodní náklady vyložily na pomoc hladovícím, jakmile by se na ně sověty vrhly, vše by zmizelo a hladovící by neobdrželi nic. Zásoby by se octly v rukou komisařů, katů a rudogardistů. Lid by hladověl a hynul dále. Američané prohlásili, že nemíní krmiti vrahy, kteří Rusko zničili. Američané žádají, že svoje dary budou rozdělovati sami a žádají volnost pohybu v Rusku. Německo si musí uvědomiti, že by každým darem upevnilo moc sovětů. To mohou žádati jen přívrženci bolševiků, aby pomoc Rusku svěřena byla nynější vládě bolševické. Američané rozpoznali, že udeřila hodina, kdy mohou židovským vrahům klásti podmínky. Židovští komisaři, kteří vyhrožovali celému světu, že odpraví všechny kapitalisty, žebrají o pomoc tytéž kapitalisty, kterým hrozili zavražděním. To jsou tito žebráci a dobrodruzi, kteří uchvátivše moc a vládu hned se dali do vraždění a loupežení všech občanů, kteří něco na sobě měli. Bolševici, kteří dnes o pomoc volají, právě tuto zkázu sami přivodili. Bolševici rabovali tři léta mužíkům všechna obilí, takže ani na setí neměli, vybili jim dobytek, rozbili jim chaty a náčiní, takže nyní celé Rusko ladem leží. Dnes rudogardisté nemohou na vesnici již nic zrekvirovati. Následkem toho vykrádání vesnic přestaly i továrny pracovati, nemají z čeho.

Rusko mělo hladových katastrof od roku 1891 celkem 5, ale vždy carská vláda hlad ten zdolala. Do hladových gubernií vozily se potraviny a lid byl zachráněn. Mužíci měli vždy zásoby a ty v době hladu vždy stačily. Také mlýny v Rusku měly vždy značné zásoby. Dnes jsou dráhy v Rusku zničeny, nemůže se nic nikam dovážeti a mlýny jsou rozbity. Bolševici hnali Rusko jako šílení do této zkázy. Kdo chce pomoci Rusku, nechť jedná s rozvahou a židovským vrahům neposkytne žádné pomoci, jelikož jí nezasluhují. Lupiči, kteří dnes ovládají Rusko, nesmí nic do rukou obdržeti. Tak soudí dr. Jenny.

25. VIII. 1921.

83. **Petrohrad za vlády bolševiků.**

Již třetí rok zápasí ruský národ o svoji existenci na tak zvané vnitřní frontě. Na počátku světové války stály tu ruské armády proti Rakousku a Německu. Rakousko pohřbilo ve východní Haliči svoji první výzvu. Nejvražednější byla bitva u Rava Rusky. Zatím dílo zkázy v Rusku začalo. Muniční továrny nechaly ruské armády bez střeliva a pak to šlo.

Křesťanské Rusko stalo se kořistí Židů. Po čem Židé toužili staletí, stalo se. Ani Tataři, ani Činchistan ani Tamerlan nedosáhl nad Ruskem takového panství, jaké má nyní židovský car Chaim Bronstein-Trocký v Moskvě.

V prvním rozkladu Ruska zachoval ruský východ větší věrnost. Z Kazaně odvezeno bylo do Omska zavčas za 523,458.484 rublů zlata a jiných zlatých mincí, za 90 milionů rublů zlata v prutech, za 15 milionů rublů stříbra a 100 milionů rublů dobrých ruských cenných papírů. Tento zlatý poklad byl zachráněn a nedostal se do rukou Židů. Kde vládne Žid Bronstein a jeho pomocné rudé gardy, tam se šíří zhouba, smrť, jako kdysi se šířila cholera a mor.

V Berlíně vychází ruský list »Prisyp«. List ten líčí poměry v Petrohradě takto: Do Petrohradu nelze se dnes tak snadno dostati. Lidový komisař Petr brány města zavřel, to jest nikdo nesmí bez svolení vlády do Petrohradu vkročiti. Dráha Nikolajevská vozí pouze rudé gardisty.

Civilní osoby se v bolševickém Rusku na dráhu nesmí odvážiti. Jen zvláštní výjimky jsou tu přípustny. Jízda z Moskvy do Petrohradu stojí 900 rublů. Dráha Moskva-Vindava má jen sporé vlaky. Jízdní řád pro Rusko není. Lístek na dráhu se vykoupí mnohonásobnými bakšiši. Kdo lístek na dráhu obdrží, čeká někdy kolik dní, než se do vlaku dostane. Zavazadla nesmí cestující vzíti, jen kufřík délky 1 metru a šířky 70 cm a stejné výšky. V Šušavě u Petrohradu přijdou Číňané a prohlédnou celý vlak a to nevyjímaje ani zavazadel rudých gardistů. Co se Číňanům těm zlíbí, to si ponechají pro sebe, to je jejich kořistí. Na carsko-sělském nádraží jsou ještě nosiči, posluhové s červenými čepicemi. Za cestu do města, na Sergivskaju žádají 40 rublů. V celém Petrohradě je 140 izvozčíků. Za krátkou jízdu žádají sta rublů. Mají zvláštní násobilku. 100 rublů je u nich tolik, jako 10 starých kopejek, jako kdyby někdo u nás měl 100 K za 20 haléřů. Na Něwském je smutno a prázdno. Není viděti živé duše. Námořní vojsko petrohradské, které je tu místo policie, sestává z žen. Obchody jsou zničeny. Jsou tu v činnosti sovětové magaziny, od 7—11 dopoledne, od 3—5 odpoledne. Vše se prodává na lístky. Lze tu koupiti slanečky, zeleniny, řípu. Chléb není, také bramborů není. Maso jest jen koňské. Potravinové lístky se platí 15 až 30 rublů za osobu měsíčně. Obrovské obchody firmy Kuznicovy jest nyní sovětový magazin na zboží porculánové.

Talíře jsou bolševického slohu. Mají rudý okraj a uvnitř je rudé kladivo a rudý srp vypálen. Kladivem Židé vybíjejí celé Rusko a srpem vraždí jeho lidi. To je asi význam těchto dvou maleb na bílých talířích. Koupiti se smí nádobí jen na úřední svolení. Obrovské obchody Gostiného Dvora jsou zavřeny a zatlučeny prkny. Zboží odtud bylo rozkradeno, nikdo neví kam.

Na místo »Nového Vremene« je nějaký moskevský věstník, v oknech věstníku jsou obrazy Trockého a Lenina. Před budovou dumy jest socha Lasalleho, kterou vláda bolševická dala zhotoviti a postaviti. Každý se této soše směje i rudí námořníci před sochou tou plivají ošklivostí. Některé listy tvrdí však, že bolševická vláda sochy carů odstranila a ponechala jen sochu Petra Velikého. Kateřině II. dali do rukou rudou vlajku.

Veškeré školy jsou zavřeny a zapečetěny. Taktéž některé kostely až na malé výminky. Bohoslužba se koná v kazaňské katedrále, v kostele Nanebevzetí a v kostele nejsvětější Trojice. Kostely jsou lidem naplněny. Svíce však nikde nehoří, nejsou a svěcený chléb se neprodává, není. Elektrická světla svítí v soukromých bytech a divadlech od 8 do 12, celkem 4 hodiny. Obecenstvo nezná již obleku z mírové doby. Úředníci sovětu i jich rodina chodí v šedém obleku. Límce a manžety nenosí nikdo.

Ženy a dámy nemají klobouků, jsou rády, mají-li na hlavu šátek. Staré šaty pánské nabízejí se u vetešníka za 8.000 rublů. Mladí rudogardisté napodobí žáky nikolajevské válečné školy, mají dlouhé pláště, vysoké boty, zlaté knoflíky, bílé řemení u šavle. Nyní byli posláni na frontu proti Denikinovi a zmizeli z Petrohradu. Všemu vojsku sovětovému jsou přiděleny čínské kontrolní komise, které pořádají po celém městě domácí prohlídky, které jsou postrachem veškerého obyvatelstva. — Číňané při tom plení, vraždí a odvádí do žalářů. Prohlídky se konají jen v noci, při nich má každý Číňan petrolejovou lampu.

Všechna inteligence je z Petrohradu vypuzena. — Mnozí, dokud měli co prodávati ze svého bývalého majetku, drželi se, ale konec konců znenáhla se přihlašují do služeb sovětu, aby nezhynuli hladem. To platí nejvíce u bývalých důstojníků carské armády. To je příčina, proč někteří generálové a důstojníci, caru věrní, slouží Židu Trockému. Tak vyhlíží Petrohrad. Dle něho vyhlíží ostatní Rusko, kam sahá zločinná moc židovských krvežíznivců. Ovšem nesmíme zapomenouti, že to práce Němců. Němectví a židovství se ukázalo ve světovém zápase jako jeden celek zájmový. Židům se jednalo o to, zničiti Rusko a zotročiti ruský národ. — Němci toto dílo židovské podporovali.

84. **Lenin a svoboda tisku.**

Kdo se odváží jíti do schůze sociálních demokratů a chtěl by se přihlásiti ke slovu jako protivník rudých soudruhů, toho soudruzi prostě shodí dolů. Mluvit mu nedají. To je rudá svoboda. Alfréd Streissler uveřejnil 25. srpna v »Kölnische Zeitungu« článek s nadpisem: Osud tisku v říši Lenina. Čteme tu následující: Mnoho ze starého Ruska bylo zasvěceno předem zkáze, ale místo toho nepřišlo nic nového, lepšího. V Rusku je zvykem všechno zničiti a pak zanechati zde poušť. Bolševici postavili jen to, co jim jde k duhu. Za 20 měsíců vlády bolševiků je všechen ruský lid proti nim a na to je právě trest smrti. Tento osud stihnul v Rusku veškerý ruský tisk. Noviny jsou hlasem lidu. Proto, aby tento hlas nemohl býti slyšen, bolševici noviny prostě zničili. Dnes není v Rusku ani jednoho listu, který by se opíral o lid a byl také od lidu čten. Z počátku bolševické vlády bylo novinám přikázáno uveřejňovati rozkazy vlády. Brzy však začala bolševická vláda listy dočasně zastavovat. Pokuty padaly jako mák, redaktoři pozavíráni do kriminálů. Vláda se bála oposice v novinách hlásané. Jeden list po druhém byl zastaven. Majitelé tiskáren a redaktoři byli zavřeni, tiskárny rozbity, materiál zničen a rozmeten. Nic naplat. Noviny vycházely dále. Měly nový název, ale prodavači vyvolávali noviny se starým názvem. »Utro Rosija« změnila název na »Sarja Rosija«, pak zase na »Raneje Utro« a tak to šlo pořadem. Redaktoři putovali k soudu. Konečně vydala vláda prostě zákaz, že nikdo nesmí noviny tisknouti a vydávati. V měsíci červnu a červenci 1918 byly veškeré listy v celém sovětovém Rusku odstraněny. Z počátku zakázala vláda novinám, že nesměly přijímati veškeré inserty. Vláda doufala, že se tak novin zbaví potichu. Ale noviny vycházely bez insertů. Nikdo si insertů beztoho nevšímal a každý dychtil po obsahu. Všichni doufali pomocí novin domoci se převratu k lepšímu. Ale bajonety bolševiků měly na lenivý a tupý lid větší účinek, než denní tisk. Ruský lid ohýbal hřbet Leninovi, jako dříve carovi. Nyní žije tisk sovětů. Ovšem není to tisk, kde veřejnost projevuje své názory a náladu. Tisk vlády sovětů je vlastně tisk letákový. Sovětské organisace vydávají své zvláštní letáky. V čele takového letáku jsou rozkazy sovětů, pak je článek, namířený proti reakcionářům, kde se předpovídá všeobecná revoluce proletářů na celém světě, pak následují zprávy, jak bolševici všude na světě vítězí, konečně také se popisuje nějaké bolševické divadlo. Největší sovětský list »Izvěstija« přináší také výtky orgánům vlády. Plný název listu jest »Izvěstija sovjeta rahočich i soldatskich deputátov«. Zprávy sovětů dělnických a vojenských poslanců. Páni bolševici si mohou také v tomto listu na vládu veřejně stěžovat. Na př. soudruh bolševik si naříká, že musil v úřadě dlouho čekati, než ho úředník přijmul. Jindy si soudruzi stěžují, že nemají pitnou vodu, že vodovod neteče. Opět si soudruzi stěžují, že nemají čím topit, že v bytě mrznou.

Takové stížnosti smí do listu zaslati výhradně příslušníci bolševické organisace. »Izvěstija« se prodává roznašeči na ulicích, ale většina výtisků jde do úřadů a kasáren. Jedno číslo »Izvestiji« v Moskvě je za 60 kopejek, mimo Moskvu 1 rubl 20 kopejek. Menševici začali vydávati list »Vperjod« (Ku předu.) Jeho čtenáři myslili, že přece snad začne svoboda tisku. Ostatně je vláda sovětů i se svým vládním orgánem »Izvěstija« v nejisté situaci, nemá papíru. I jest snadno, že v brzku ani vláda nebude s to vydávati vlastní list, jelikož nebude papíru. Nouze o papír v Rusku je tak veliká, že papírové ruble 20 a 40 rubly Kerenski jsou tak malé, jako v Německu papírový 50ti frank.

Také sazeči hrozili proti vládnímu útisku novin, ale nebylo to nic platno. Nyní trvá již dva roky vláda Lenina a Trockého. Dosud nikde nevidíme příznaky o blížícím se skonu. Tak soudí Streissle. Zatím však dochází z Ruska zprávy, že protibolševické fronty se stahují k soustředěnému útoku proti sovětovému Rusku. Tentokráte jsou přípravy důkladné a promyšlené. Jest na čase, aby se tak stalo, jinak zahyne Rusko hladem. Veškeré

veliké statky, které dodávaly nejvíce obilí, leží již na třetí rok ladem. Ruské vesnice jsou obehnány zákopy, aby mužíci dobře vyzbrojeni mohli odrážeti vpád rudých gardistů, kteří puzeni hladem jdou ven na rekvisici. Tu se vždy rozpoutá bitva. Podlehne-li vesnice, pak je po ní veta. Gardisté obyvatelstvo vyvraždí a potraviny odvlečou.

Vláda sovětů má před tímto nepřítelem hladem větší strach, jak před Judeničem a Kolčakem. Zprávy bolševiků o porážkách Kolčakových vojsk jsou přehnané a vylhané. Kolčak ustupuje, když ho Amerika neb Japonsko nechá na holičkách se střelivem. Kdy generál Judenič se zmocní Petrohradu, není ovšem jisto. Náčelník vlády západoruské Lianosov učinil s Anglií smlouvu. Anglie se zavazuje ruské armády proti bolševikům zásobiti zbraněmi a válečným materiálem. Anglie má působiti k tomu, aby váleční ruští zajatci v Německu mohli nerušeně jíti na ruskou severní frontu. Anglie má spolupůsobiti na osvobozování pobaltí od bolševiků. Anglie má Rusku osvobozenému dodati ihned za 1 miliardu rublů hospodářských strojů. Rusko se proti tomu zavazuje ručiti za celý státní dluh Ruska, dále se zavazuje všechny nákupy objednati v Anglii a u spojenců Anglie. Smlouvy Denikina s dohodou zůstanou v platnosti.

85. **Angličan o bolševictví.**

N. P. 19. prosince 1919: Diskuse v »Times« zahájená o Židech a bolševictví pokračuje zajímavě dále. Israel Cohen vyvrací výpočet bolševických předáků židovské krve, ale dosti slabě poukazem, že z námi také uvedených Černov a Bogdanov nejsou Židé. Zagorskij je ruský radikál. Kamkov a Bunakov jsou soc. revolucionáři. Dan a Martov židovští vůdci menševiků, Urickij a Volodarský byli zavražděni Židem Kanegiesserem. V tomtéž čísle rozebírá Verax, jenž dlouho se obíral studiem židovské literatury, dějin a židovského národa vůbec, vliv mojžíšského zákona na židovství. Pro něho není vůbec sporná nápadná účast Židů na bolševictví a v diskusi se pletou dvě věci: Židé jako rasa a Židé jako název, či spíše názvisko náboženství. Touto kasuistikou ztrácívají obrany Židovstva ceny. Židé jsou především rasou s náboženstvím upraveným podle jejich rasového temperamentu. Temperament a náboženství působily a zase se odrážely navzájem po tisíciletí, až vytvořily rasový typ na světě. Pronásledování náboženské, hospodářské a politické málo má co dělat s touto věcí. Naopak, jistě by se neudržely přes 2.000 let staré karikatury specificky židovského typu, který vznikl následkem křesťanské nesnášenlivosti. Ale to není hlavní věcí. Pro mne, praví Verax, je nemožno popříti, že Trocký a jeho soudruzi přinesli zhoubu Rusku. Znaje poněkud židovskou povahu, jeho vytrvalost, jeho sílu a jeho pomstychtivost, chápu, že Trocký a jeho přátelé z Nového Yorku mohou se rozplývati v rozkoši, rozdupávajíce Rusko, jež potlačovalo jejich rasu, a ničíce každou stopu systému, který držel miliony Židů v ponižujícím postavení. Mohu chápati také, že Židé celého světa, pravověrní a renegáti, blahořečí ve svých srdcích, že byla vykonána pomsta vlastními lidmi nad carismem a celým jeho dílem. Pro nadšení Židovstva není tu jen moment náboženský. Je to především pýcha rasy, důvěřivé ve svou povýšenost, věřící ve své konečné vítězství, přesvědčení, že židovské mozky jsou dokonalejší než obyčejné mozky — krátce celá nálada mysli, která odpovídá vžitému přesvědčení, že Židé jsou vyvoleným národem, aby jednoho dne byli vládci a zákonodárci lidstva. Zda-li toto přesvědčení se vkořenilo do nich náboženským učením či zda učení bylo upraveno podle přesvědčení, nemohu říci. Ani není možno stanoviti, zda zákon Mojžíšův se zásadou oko za oko, zub za zub, dal židovské povaze jeho tvrdou a urputnou pomstychtivost, anebo zda Mojžíšův zákon sám je výronem této zvláštnosti rasové povahy. Ať je tomu

jakkoli, Židé jako rasa jsou provanuti zákonem Mojžíšovým a přesvědčeni o své superioritě nad zákonem Kristovým. Obraz Shakespearův, nakreslený o židovském temperamentu, nakreslený v Shylockovi, je životně věrný. Není též pochybno, že nejvýraznější rys Shylockovy povahy není jeho pomstychtivost a surovost, nýbrž jeho hloupost. Jde za svou pomstou bez pomýšlení, že odpor proti jeho jednání může se zhoubně obrátiti proti němu samému a úplně jej zničiti, kdežto jeho stín odpuštění, stín pochopení zaručily by mu úspěch. V tom je Shylock nejtypičtějším projevem ducha Židovstva — to jest jeho neschopnosti, aby odpouštěl, či jinými slovy, jeho věrnosti k duchu Mojžíšova zákona, jímž se liší od zákona Kristova. Pro Židy musí býti vědomí pomsty nad Ruskem vskutku sladké a jistě dobře cítí, že žádná cena není dost vysoká za ukojení jejich pochopitelné zášti. Nepracovali a nedělali spiknutí proti Rusku po celá pokolení? Nebyly marxistické zásady, jež jsou základem bolševictví, výronem židovského mozku? Nebyla veškerá organisace revolucionářská v Rusku silně židovská? Není pochyby, že mnozí Židé v Rusku, kteří unikli starému režimu, či vzmáhali se úspěšně pod ním, odpírali bolševictví a trpěli pokutami. Není pochyby, že byli Židé vlivnými činiteli v kadetské straně a v menševnické skupině ruské socialistické strany. Není pochybné, že zionistické organisace v Rusku trpěly pod bolševismem, protože jsou výrazem národního židovského cítění a jako takové škodí bolševictví. Ale zůstává faktem, že osnova a tkanivo bolševických organisací byly židovské a že v celém Rusku a celé střední Evropě i s Uhrami a zbytkem Rakouska bolševictví a židovství je pokládáno za jedno a totéž. V tom leží těžké nebezpečí pro massy židovského národa v Rusku. Mnozí Židé nyní postihují toto nebezpečí a snaží se jednak dokázati, že souvislost mezi židovstvím a bolševictvím je nepatrná a jednak vzbuditi politické hnutí ve spojeneckých zemích nakloněné jakési dohodě s bolševictvím, takže nebezpečí všeobecné řeže Židů po vyvrácení nebo shroucení bolševictví byly by odvráceny. Tato taktika je průhledná, krátkozraká a vskutku hloupá. Jediná zdravá politika pro Židy by byla a ještě bude, aby se jejich vynikající vůdcové rozešli upřímně a zjevně s bolševismem a jeho činy, a použili celého svého vlivu, veřejného i soukromého ve prospěch jeho zvrácení konstitučními a demokratickými silami Ruska, za podpory a dohledu spojenců. Nevidím jinou cestu, kudy by vyvázli z hrozícího nebezpečí, které visí nad hlavou Židovstva ve východní Evropě. Jinak Židé poznají, není-li velmi pozdě, že excesy jejich pomstychtivosti nad Ruskem vymstí se na nich samotných ve strašné formě a že jim, kteří příliš mnoho nenáviděli, málo, velmi málo bude se odpouštěti. Jsem váš atd. Verax.

86. **Němci vedou rudou bolševickou armádu.**

»Nár. listy« přinesly 9. ledna 1920 tuto úvahu:

Naprostý nedostatek spolehlivých zpráv z ruského bojiště nesmírně ztěžuje objektivní posuzování situace. Chvástavé radiogramy z Moskvy není možno brát vážně, od Denikina, podivuhodným řízením osudu, nám dojde jen tu a tam nějaká zkomolenina laskavostí Petřína a Čtk. Ostatně i z nehorázných zpráv bolševiků je patrno, že ústup ruské armády se děje v pořádku, číslice zajatců až zaráží svou skromností, z toho pak zřejmě vyplývá, že Denikin ustupuje sice před početní přesilou, zužuje frontu, však bude-li nucen se vrátiti na staré posice, učiní tak v plné síle a pořádku.

Nebylo by obzvláštních příčin k obavám, kdyby se jednalo, jako před rokem, pouze o bolševiky a Rusy. Rusko je tak obrovská šachovnice, že teritoriální ústupy a manévrové pohyby nemají valného významu pro konečný výsledek. A konec, ten pro bolševic-

tví je stejně předurčen. O měsíc dříve, o měsíc později, ale zahynout musí neodvratně, neboť je poražen svou neschopností organisovat státní a národní život dle svých socialistických formulek.

Avšak bylo by zbytečno zakrývati oči na nového a neobyčejně silného činitele na straně bolševiků, na Němce. Podíváme-li se, s jakou houževnatostí a promyšleností vnikají dravé a zdravé sociálně německé elementy do rozvráceného a proto neschopného odporu státního organismu ruského, musíme přiznati, že na východě vyrůstá na našich očích nový faktor výjimečného významu.

Je známo, že po naprostém krachu všech bolševických pokusů vzkřísiti zruinovaný průmysl novou socialistickou metodou, rozhodli se bolševici vyhoditi všechny své teorie přes palubu a pozvati si na pomoc dobré, osvědčené odborníky z Německa. V »Českém Slově« (č. 262) je velmi živě vylíčeno, jaký ráj pro dělníky zavedla moskevská průmyslová ústředna, sestávající výhradně z německých inženýrů. Taktéž bolševici byli nuceni předat Němcům sanování železnic, říčního loďstva a vůbec dopravnictví. A když vzniklo ostré nebezpečí se strany Kolčaka, Denikina a Judeniče, rozhodli se vložiti do osvědčených německých rukou i vojenskou obranu Sovdepie.

Dnes alarmují francouzské i anglické listy o překot s hrůzou počítajíce rostoucí kádry německého důstojnictva; dle některých zpráv to vypadá tak, jakoby vůbec Rusů v důstojnickém sboru bolševickém nebylo. Není to snad prozatím tak hrozné, ale může sečítati bezpečně, že v řadovém důstojnictvu je Němců nejméně 25 až 30 procent, kdežto v důstojnictvu štábním, tedy mozku armády, počet jich dosahuje 70 až 80 procent. Nedostatkem kvalifikovaného vysokoškolského důstojnictva bolševici trpěli dávno, jelikož všechno, co bylo dobrého a poctivého v důstojnictvu ruském, samozřejmě šlo k Denikinovi, kde nesli službu třeba i jako prostí vojíni.

Němci nejsou příliš vynalézaví, ale co jednou podniknou s úspěchem, rádi zopakují. Před dvěma roky, po uzavření s Ukrajinci a bolševiky brestlitevského míru Němci vyslyšeli milostivě úpěnlivé prosby pp. Hruševského a Petljury a vyslali do Ukrajiny několik svých divisí k sjednání pořádku. Jejich příchod dělal zázraky a ukrajinští politikové oplývali štěstím, jakého výborného přítele proti Rusku se jim podařilo získati. Bylo to v březnu 1918, když Vilém II. poslal velkolepý vzkaz p. Hruševskému, že německé vojsko přišlo do Ukrajiny jen jako přátelská pomoc a že je ochoten svou armádu odvolati na první pokyn pánů Ukrajinců. »Medový měsíc« trval však právě měsíc, ukrajinští politikové každým dnem ztráceli svůj vliv a všechno se soustředilo v rukou německého velitelství. Ke konci jara byly ukončeny i líbánky s ukrajinskými socialisty. Za okázalé patronance Němců byl svolán do Kyjeva sjezd zemědělců a zde »zvolen«, totiž prohlášen nový hejtman Ukrajiny gen. Pavlo Skoropadský. Tak hladce a krátce vyřídili v Ukrajině státní převrat páni Němci. Nově nastolený hejtman a celé jeho ministerstvo nebylo nic jiného, než loutky v rukou německého velitelství, které se tak ujalo vlády velmi rázně, obezřetně a chytře. Fochova rána zasáhla německou práci v nejlepším proudu.

Dnes je situace na vlas stejná. Jakmile německý živel nabude v bolševickém vojsku převahy, jest jisto, že první práce Němců bude, zbaviti se několika set bláznů, dobrodruhů a darebáků, jichž jedinou oporou je bajonet. A druhým činem bude inscenování nějakého takového šikovného Soboru, který prohlásí za cara Vseja Rusi některého bývalého velikého knížete. Bude to jistě něco druhořadého, protože lidé opravdoví, vysoce čestní a populární, jako na příklad vel. kníže Nikolaj Nikolajevič, Alexandr Michajlovič aneb bratr zavražděného Mikuláše II., Michail Alexandrovič, se nikdy k německým machinacím nepropůjčí. Na jménu Němcům také nesejde, oni vědí překrásně, že zoufalé, zničené obyvatelstvo s jásotem uvítá každého, kdo jim zaručí možnost spořádaného, klidného lidského živobytí. Tomuto všeobecnému neodolatelnému hnutí za carem pod-

lehne zajisté i demokratické úsilí Denikinovo s jeho heslem: »Ústavodárné shromáždění«. Tím způsobem se Němci stanou pány Ruska a hotové, vyzbrojené a disciplinované milionové armády.

A tak se znovu hladce a krásně odehraje ukrajinská komedie po druhé, jen že tentokráte v jiném měřítku a s jinými resultáty pro Evropu.

Myslíme, že některým zrádcům slovanské ideje zadrhne v hrdle škodolibý chechtot nad ústupem Denikinovým a budou ve smrtelné úzkosti volati kde koho na pomoc. To už bude pozdě.

Ještě nedávno říšská vláda německá úředně vyvracela zprávy, jakoby v rudé armádě sovětové byli ještě nějací němečtí důstojníci. Je to prý pomluva, o níž není v Berlíně úředně nic známo.

A ejhle! V ohromném počtu zajatců sovětských armád, kteří za posledních úspěchů polských padli do zajetí, napočítala se plná 300 (slovy: tři sta) důstojníků německých, mezi nimi značný počet důstojníků štábních. Kodaňský deník »Politiken« (ze dne 26. října) otiskuje formální protest německé vlády, která si stěžuje ve Varšavě, že se s jejími příslušníky špatně zachází… Vláda polská prý na to odpověděla, že snad jde o omyl, neboť německé ministerstvo zahraničí samo prohlásilo, že žádných Němců v bolševických službách není.

87. **Řečnické umění Leninovo.**

Netvor, Tatar Lenin, za živa hnijící syfilitik, byl prý znamenitým řečníkem, tvrdí pan Popof ve »Frankfurter Zeitung«. — Naposledy řečnil Lenin 26. listopadu 1922 v moskevské bývalé carské opeře na schůzi sovětů. — Před tím řečnil dvakráte na sjezdu komunistické internacionály v Moskvě. Obrovské hlediště opery bylo naplněno posluchači. Před budovou dbali o pořádek čekisté na koních a drželi masy lidu na uzdě. Žurnalisté byli uvedeni zadním vchodem. Všude plno rozestavených rudých vojínů s nasazenými bodáky. Něco podobného ani za cara nikdy nebývalo. Předsednictvo usadilo se na podiu podél dlouhého červeně potaženého stolu. Předsedal Kameněv-Finkelstein. Kolem stolu zasedají Radek-Sobelsohn, Steklov-Nachamkes, Kalinin, Lunačarski, Krylenko a ostatní židovští továryši. — Shromáždění účastníci netrpělivě čekají, až se objeví Lenin. Ale žádaný velikánovič se neobjevuje. Mluví zatím továryš Dorofejev, a sice o moskevském vodovodu. Mluví plné dvě hodiny. Konečně oznamuje Kameněv, že soudruh Lenin bude mluvit. Celé shromáždění počtem 6.000 lidí propuklo v bouřlivé volání po Leninovi a trvalo to několik minut, než se tento za kulisami objevil. Shromáždění posluchači tleskali u vytržení, ale Lenin si jich nevšímal, podával nejdříve všem židovským vládcům pravici. Opřel se o stůl a díval se do stropu. Zdálo se, jako by se měl k pláči. Obličej jeho se zkřivil. Měl na sobě jednoduchý šat dělnický. Lidé rázu Lenina nedbají parády. Pokynul rukou a okamžitě zavládlo hrobové ticho.

Lenin je řečníkem vyškoleným. Mluví žíhavě, vtipkuje, myšlenka letí za myšlenkou, výraz obličeje se často mění. Tací řečníci jsou jen v Anglii, kde toto umění zvláště v dělnictvu se pěstuje ve zvláštních řečnických kursech a turnajích. Něco podobného v Rusku nikdy nebylo. Carští činovníci, politikové ruští a vůdcové nikdy veřejně nemluvili k lidu ruskému. Za to bolševici tuto agitaci pilně pěstují a tím si vládu osvojili. Omámili ruský lid. Lenin dovede lichotit ruské duši. Toto umění ovládá dokonale. Oznamuje, že vláda sovětů opět se zmocnila Vladivostoku a že dálný východ asijský opět přivtělen jest k velikému Rusku. Shromážděný dav propukne v jásot. Lenin pevně jest přesvědčen, že

komunistické Rusko pevně je zakotveno a že nic tento stát nezdolá. Mluví ku přítomným komunistům jako učitel k žákům. Násilně vtlouká svým posluchačům komunistické zásady a šlágry, vymyšlené od něho samotného.

Lenin čítá nyní 53 let. Narozen roku 1870 v Simbirsku, kde jeho otec měl malý dvorec. Statkáři simbirští jsou vesměs původu tatarského. Hned r. 1917, po uchvácení vlády bolševiky, zasedali židovští továryši a jich stoupenci ve Smolným institutu, kde Lenin sám diktoval veškeré dekrety vládní. Nejvíce dala mu práce vládní proklamace o zřízení rudé armády. Tato rudá armáda jest jeho dílo. Veškeren rudý teror, všechno to vraždění ruské inteligence, kupectva, šlechty, kněží a továrníků črezvyčajkou, pocházelo od Lenina jako hlavního strůjce hromadných těch vražd. Chtěl zařídit komunistický ráj a k tomu účelu dal miliony lidí povraždit, aby mu v tom počínání nepřekáželi.

Popof chválí Lenina jako geniálního muže, ale uznává, že je geniálním jenom v ničení a boření. Popof tvrdí, že Lenin Rusko rozvrátil úplně, přeměnil a také přeměněné, přeorané Rusko teprve povstane. Popof pak sděluje, jak Lenin stále obklíčen svou osobní stráží, nedostupný odloučeně žije na své dači v Gorki u Moskvy. Zatím jest jisto, že netvor ten již více se veřejně neobjeví. Také Žid Chaim Bronstein-Trocký trpí prý rakovinou. Snad až tito židovští urputníci propadnou smrti, snad se ruský národ vzchopí k odporu proti hrůzovládě bolševické. Zda se toho dočkáme, to ovšem nevíme.

27. IV. 1923.

*

Ruský žurnalista Burcev uveřejnil jak v berlínských tak pražských listech, že Lenin-Zederblum obdržel z Berlína 70 milionů marek na revoluční agitaci, aby ruská armáda byla zdemoralisována. Dílo to se podařilo hrstce Židů. Ruský národ jest v nebezpečí, že vyhyne hladem. Již na 6. rok Rusko nemá obilní sklizně. Nebezpečí hladu roste na celém světě.

Mezinárodní institut agrární v Římě odhaduje sklizeň na r. 1920 následovně: Sev. Amerika sklízí pšenice 210 mil. metr. centů. Starých zásob pšenice je tu 41 mil. metr. centů. Kanada sklízí 79 mil. metr. centů pšenice. Roku 1919 sklizeno bylo v obou zemích 384 mil. metr. centů pšenice. Žita sklízí Sev. Amerika a Kanada 23 mil. metr. centů.

Množství pšenice a žita k vývozu je daleko menší jak r. 1919. Na celé severní zeměkouli bylo na r. 1920 sklizeno pšenice 484 mil. metr. centů. Osevní plocha pšenice v Argentině, Australii a jižní Africe se odhaduje na 12 milionů hektarů. Zde by se mohlo počítati na sklizeň 200 mil. metr. centů pšenice.

Celková sklizeň pšenice r. 1920 na celé zeměkouli nebude větší jak 700 mil. metr. centů. Před válkou byla světová sklizeň pšenice pravidelně přes 800 milionů q. Zde právě chybí sklizňová položka Ruska, kterou žádná zem nenahradí.

Žid Landau-Aldanov vydal v Berlíně spis »Lenin a bolševism«. Žid Landau ve spise tom tvrdí, že bolševici si nahromadili miliardy uloupeného majetku z bohatství, jediný Lenin má čisté ruce. Za to kolem Lenina hemží se zloději a defraudanti. Lenin-Zederblum dovedl rozpoutati po celém Rusku zášť dělnictva proti snaživým podnikatelům a obchodníkům, zášť mužíka proti velkostatkářům. Lenin rozeštval Lotyše s Číňany na ruský lid, poštval Židy na celé Rusko, poštval vojáky na důstojníky. Když však zášť a zuření poštvaného proletářstva a mužictva se vybouřilo, nastala prázdnota. Lenin tu stojí uprostřed pustin a zbořenišť. Sám žádného vědeckého vzdělání nemá. Je agitátor, mluvka. Trocký-Bronstein je daleko vycvičenější řečník jak Lenin, Žid Landau líčí, jak Lenin uchvacuje své posluchače. Je to prý jako když na řečniště vystoupí ruský Savonarola. Kdežto Trocký a ostatní vůdcové bolševičtí nedovedou rozohnit své posluchače, Lenin

rázem všechny posluchače si podmaní. Jeho řeči v institutu Smolným, které tu měl na počátku revoluce, byly východiskem jeho vítězství. Leonid Kannegieszer, důstojník a civilisovaný právník, přidal se k Leninovi, když ho byl poslouchal ve Smolným. Tento neobyčejně nadaný mladík byl později od bolševiků několikráte mučen a pak zastřelen. Lenin je polovzdělanec, prosáklý fanatismem. Zda je místno ho porovnávat se Savonarolou, těžko říci. Fanatism Leninův jde tak daleko, že myslí, že uchvátí celý svět. Lenin je šílenec, o tom není sporu. Vrhá se jako šílený na různé pokusy sociální. Sám se přiznal jednoho dne Maximu Gorkému, že se diví, že ho ruský lid dosud nevypověděl.

Vůdcové bolševiků si namlouvají, že se jim sociální revoluce zdaří, když ne hned, tak později. Prozatím zničili ruský stát a přivedli do hrobu alespoň 40 milionů lidí v celém Rusku.

Vůdcové bolševismu mají na hlavě rudou čapku, v ruce třímají revolvery. Hromadí miliardy loupeží. — V palácích Rajemského, Pobědonosceva a jiných velmožů pořádají tito lupiči divé tance. Žid Landau tvrdí ve svém spise, že ruská revoluce jest jednou z největších katastrof, které kdy stihly lidstvo.

Nesmíme zapomenouti, že tato ruská revoluce jest vlastně dalším vedením světové války proti dohodě od Německa. Bez součinnosti Mirbacha a německých generálů by Lenin a Trocký nebyli se usadili v Kremlu. K tomu ke všemu připojila se zrada Anglie, páchaná na Rusku. Židům zaprodaný Lloyd George bolševickou revoluci přímo podporoval. Zbabělý útěk Angličanů z murmanské fronty, hanebná zrada na Judeničovi spáchaná, jsou toho dokladem. Bolševici zmocnili se anglických válečných zásob a mohli tak vésti válku proti Polsku a zaplavovati jižní Rus, Kavkaz, Arménii, Sibiř. Teprve když bolševici zanesli agitaci proti Anglii do Asie, k Bagdadu, od Buchary k bezprostřední hranici Indie, tu v Londýně trochu obrátili a Žida Kameněva z Londýna vyhnali. Nyní je ale pozdě. Žid Kameněv za několik měsíců, kdy meškal v Londýně, pilně pracoval a kupoval dělnické agitátory. Nyní má Anglie přede dveřmi obrovskou stávku uhlokopů. To je práce Žida Kameněva.

Jediná Francie opřela se bolševické hrůzovládě a organisovala válku francouzsko-polskou proti Žido-Německu. V Berlíně Žid Radek-Sobelsohn měl již všechno upraveno, až Trocký vtrhne do Varšavy, že vypoví mírovou smlouvu. Němci se tím netajili, že Berlín a Moskva společně pracují na znovuvzplanutí světové války. Francie tomu předešla. Zda trvalým účinkem, nevíme.

*

Z Ruska jdou zprávy, že v osamělé vile nedaleko Moskvy internovaný Tatar Lenin zmírá. Hnije za živa. Má syfilis či lues, po česku příjici. Lékaři o něm vydali lékařský nález, že trpí paralysou, to jest ochrnutím mozku i míchy. Paralysa však jest neklamným důkazem, že nemocný je stížen vlastně příjicí. Lékaři ruští tvrdí, že celý ruský národ zahyne na syfilis. Jako se před válkou tvrdilo, že ruský lid zahyne pitím vodky, tak se nyní tvrdí, že ruský lid zahyne touto venerickou nákazou, která proniká až do nejodlehlejších vesnic ruských. Co tedy nezničí hlad, to zničí syfilis.

Tatar Lenin žije se Židovkou. Kde si uhnal svou nemoc, lékaři ovšem neoznámili. Lidská tato bestie jest tedy na trvale učiněna neškodnou. Hned jak Lenin onemocněl, nastoupil na jeho místo tovaryš Kameněv-Finkelstein a vede agendy, které dříve patřily pod pravomoc Lenina.

Lenin se namáhal, aby na sjezdech ruských komunistů, které se konaly v říjnu 1922 a v lednu 1923, vystupoval a mluvil, ale vystoupení jeho bylo pro přítomné komunisty neobyčejně trapné. Viděli před sebou mocného kdysi diktátora nemocného a řeči

zplna neschopného. Ukázalo se, že Lenin postrádá úplně paměti a že již nesvede promluviti souvislou větu. Z Berlína povolali do Moskvy Žida Klemperera, primáře moabitské nemocnice, povolali ještě několik specialistů i odjinud, z Vídně a z Mnichova, přivezli je zvláštními, soukromými vlaky, což vyžaduje výlohy, které jdou do miliard. Žádný ruský car neměl tolik lékařů k ošetřování, jako lidská tato bestie Tatar Lenin, kterého chtí bolševici za každou cenu zachrániti. Námaha tato jest však marna. — Lues, příjice vzniká z pohlavního styku s osobou touto nemocí stíženou a šíří se takto dále a to skrytě. Právě v tom spočívá příšerné její nebezpečí.

Lenin byl postřelen sociální revolucionářkou a kule mu uvázla v týle. Operaci provedl německý chirurg, kterému se však nepodařilo zabrániti výronům krevním.

Lenin vybudoval celý vládní aparát sovětský, sám jej neobmezenou mocí řídil a měl pomocníka Sverdlova. Tento v prosinci r. 1920 zemřel a jeho místo zaujal Stalin. Týž zastává funkce, které má příkladně říšský kancléř v Německu. Funkci presidenta sovětských republik zastávají Rykov a Zurjupta. Předsednictví rady lidových komisařů převzal Kameněv.

Komunistická levice žádá, aby nástupcem Lenina se stal Bucharin, pravice však žádá, aby nástupcem byl dr. Semačko. Také Kalinin se uchází o místo po Leninovi. Také Rykov, předseda hospodářských organisací, hledí získati si to místo po Leninovi. Jak vidno, je kandidátů celá řada. Jak vidíme, neodváží se car Chaim Bronstein ukazovati se v popředí, poznává, že je i od svých stoupenců nenáviděn. Židovští tovaryši dali během roku 1922 natisknouti 55 kvadrilionů papírových rublů. Arabská číslice vyhlíží takto: 55.000„000.000,000.000. Skoro se nám zdá, že je to nemožné, aby takové spousty papírových peněz se mohly dáti do oběhu. Koncem r. 1922 měli bolševici v oběhu 186 kvadrilionů papírových rublů čili 186.000„000.000,000.000 papírových rublů.

Minuly doby, kdy vládcové sovětští nevybírali daně. Nyní se vybírají daně a tak se ukazuje, že celý švindl komunismu odumírá na celé čáře. Vláda sovětů je nucena chápati se týchž prostředků, kterých používají vlády všech států na celém světě, by udržely státní stroj při životě. Zda jednou přijde den, kdy ruský národ osvobozen bude od svých židovských tyranů?

Psáno 1. IV. 1923.

88. **Bolševici hrozí vyvraždit celý národ ruský.**

Válka židovsko-německá trvá na Rusi nepřetržitě tři roky. Vítězství bolševiků roste každým dnem. Vrchní velitel polských armád socialista Pilsudski, který si počíná jako diktátor Polska, zastavil na rozkaz dohody válku s bolševiky. To je ovšem smluvená hra. Vše se smlouvá v Londýně. Uvolněné vojsko bolševické vrhlo se na Wrangla. Přepážka krymská byla by Wrangla jinak zachránila. Ale močály byly již zamrzlé, jízdectvo Budényho mohlo Wranglovi vpadnouti do zad, jelikož nerušeně jelo přes zamrzlé močály. Dále tu působily jedovaté plyny a zrada Kubáňských kozáků. Poslední protibolševická organisace v Rusku zmizela. Plné tři roky zuří bolševici ohněm i mečem. Slibovali ráj negramotným Rusům a učinili z Ruska peklo. Bolševici zmocnili se Kremlu dýkou a revolverem a jen těmito zbraněmi vládnou. Ani jiskry naděje nikde není, že bude jinak. Zatím hyne pod šílením židovských katanů na statisíce lidí. V Moskvě samotné bylo v měsíci září popraveno bolševickým tribunálem 1.206 lidí. To jest zřejmé hromadné vraždění a vyhubení ruského národa. To se děje veřejně před celým světem a ostatní národové

nehnou na záchranu Ruska ani prstem. Dokonce odehrávají v Ženevě komedii Svazu národů a nechávají veřejně vražditi židovskými katy nevinný ruský lid.

Steklor-Nachamkes vydal v »Izvestii« provolání, ve kterém vyzývá, že musí býti vyvražděni v celém Rusku všichni stoupenci strany sociálních revolucionářů, všichni důstojníci carských armád, všichni majitelé obchodů, domů, realit a statků, kteří by se opovážili sovětům odporovati. Radek-Sobelsohn v téže »Izvestii« žádá rozmnožení rudých armád a jich pochod na západ Evropy. U Podvoločisky byly odzbrojeny armády Petljurovy a Peremykinovy. »Volja Rozsiji« oznamuje, že bolševici zřizují 25 nových divisí v obvodu Moskvy a Vitebska. Každý muž do 36 let musí v těchto 2 guberniích na rozkaz bolševiků do zbraně. Hlavní diktátor črezvyčajek Pehrs, který na tisíce lidí nechal povražditi, odešel na agitace do Německa. Tak oznamuje »Národně dělo« v Revalu, orgán sociálních revolucionářů.

Mužstvo Wrangelovo vyloděno bylo v Cařihradě, Cataldži, v Galipoli a na ostrově Lemnonu. — Jsou tu uprchlíci z Krymu. Je tu přes 10.000 lidí, kteří prchli před židovskými vrahy. Zda z nich mnozí nezhynou hlady, jest více jak pravděpodobno. Tyto hrůzy se odehrávají veřejně před celým světem. A s těmito židovskými vrahy, kteří hromadně popravují ruský lid, vyjednává anglický předseda ministr Lloyd George a uzavírá s nimi obchodní smlouvu, kterou odevzdal Krasinovi. Nejspíš budou bolševici vyvážet mrtvoly zavražděných. Zatím splnomocnění delegáti Polska i Sovdepie sedí v Rize a čekají, jak bude dále. Žid Joffe, předseda ruské komise tvrdí, že sovětská vláda chce s Polskem i ostatními státy trvalý mír. Předseda mise polské Domsky nechce s Ruskem dojednati smlouvu železniční. Část polského vojska pronikla přímo na Vilno a obsadila ho. Dále Poláci nešli. Z Londýna bylo jim doporučeno, aby šli nazpět. Nyní nařídili státníci v Londýně, aby Vilno bylo obsazeno vojskem kombinovaným ze Švédska a Dánska. Dále už komedie nejde.

Jest zřejmo, že bez pomoci Německa by židovsko-německá válka v Rusku nemohla trvati. Ruský lid nemůže se pozvednouti proti židovsko-německým vrahům, poněvadž nemá zbraní. Zde by mohly válku proti bolševikům pozvednouti Rumunsko a Srbsko. Malé Srbsko může zcela dobře pozvednouti válku proti Sovdepii. — Nechť organisuje všechny uprchlíky z Ruska, kteří jsou na Balkáně a do jara je živí. Takto by se utvořila snadno armáda, která pomocí Francie může podniknouti výpravu proti Bronsteinovi. Sovětská vláda trvá jen na základě dohody Židovstva se státníky Anglie, hlavně s Lloydem Georgem. Tento člověk chce vyhubiti celý ruský národ, aby tak Rusko se nemohlo nikdy objeviti na šachovnici evropských států. Lloyd George pustil úplně Německo z ruky a nestará se pranic o to, co se v Německu odehrává. Jen v Paříži sledují události německé a mají obavu, co bude dále. Německo zůstalo dosud z války úplně bez trestu, nezaplatilo ani marky válečných škod.

10. XII. 1920.

89. **Vraždění v Taškentu.**

Pan Alois Kláštерský, továrník v Kolíně, upadl jako důstojník do ruského zajetí. V »Jihoč. Listech« 1. ledna 1920 líčí vraždění v Taškentu:

»Paříž Asie, královna pouště, zelený Taškent — dnes město bídy, chátry a zločinců, hoře a smutku. Takovou zvěst přinesli uprchlíci, kteří z centrální Asie prodrali se na břeh Černého moře, uniknuvše z bolševického pekla.

Patnáct tisíc ruských lidí zahynulo při převratu v r. 1917, a při dvou vzpourách na jaře r. 1918 a 1919. Dnem i nocí se po ulicích střílelo, věšelo, lidé byli bolševiky mučeni a zařezáváni jako ovce…

Krvelačností mezi těmito lidmi bestiemi vynikali, jako všude, bývalí »k. u. k.« zajatci, z nichž palma v surovostech, opět jako vždy, přináležela: hyenám maďarským. —

A v tomto ovzduší, dnes rok po uzavření příměří na hlavní frontě, žije řada našich lidí, odervaná od vlasti, od rodin, bez zpráv o tom co u nás se sběhlo, jaké převraty staly se v Evropě a ve světě. Ještě v březnu m. r. šířili Němci v Taškentě a Turkestanu vůbec zprávy o svých vítězstvích, o dobytí Paříže atd.

Jak asi je těm našim lidem, z nichž někteří jsou choří, většinou muži starší, lidem, z nichž valná část od počátku účastnila se českého zahraničního hnutí?

Kolem nich zmizelo vše to, co bylo ruským, všichni přátelé jich buď padli, či zhynuli rukou katanů, aneb spasili se útěkem do hor, kde žijí životem štvané zvěře. Obklopeni chátrou, obklopeni germánskými agenty, žijí tyto nešťastné oběti zákonů války, většinou již pátým rokem, v nedobrovolném vyhnanství v Turkestanu.

Jaký zločin musí spáchati člověk, aby byl na pět let zbaven občanských práv, aby na pět let byl vyobcován!

Kde jest tu humanita, humanita, jež by se projevila k ničím nevinným obětem války, tak aspoň, jako projevuje se k vrahům a zločincům?

Česko-slovenská republika není ve válce se sovětským Ruskem, i stále slyšíme zdůrazňovati se strany officielních osobností, že do vnitřních poměrů ruských nebudeme zasahovati.

Že do poměrů těchto zasahují mnozí příslušníci českoslovenští, kteří ve vojsku rudých slouží jako námezdníci (dle zpráv, které přinesly spolehlivé osoby, jež z různých krajů se vrátily, jsou na Rusi celé roty (setniny) českých bolševických žoldáků), není jistě vinou vládních kruhů republiky, avšak ponechávání zajatců v prostředí bolševickém, zajatců, mezi nimiž se agituje pro vstup do rudých vojsk, zajatců, kteří jsou terorisováni, systematicky obelháváni, mohlo by býti posuzováno různým způsobem.

Jaké tyto agitace mezi našimi zajatci mají následky, tomu nasvědčuje případ zavraždění poručíka Kauckého v Zadonsku, gubernie voroněžské, o němž psal nedávno jeden český list (28. říjen). Zde věc (nevím jak psal »28. říjen«, ale jak líčí muž, který se ze Zadonska vrátil) zavinil hlavně vojín Vlček, který dav se naverbovati k rudé gardě, na poručíka donesl — že jest protirevolucionářem. Druhý voják — Čech — výpověď potvrzuje a hned na to vstupuje do řad Mirbachových gardistů.

A obrázek jiný. V bitvě na Kavkaze setkali se dva bratři P. a N., z nichž jeden byl sovětským komisařem v Zadonsku a důstojníkem rudých — druhý důstojníkem v československé legii.

Na akci bolševicko-německou theorie o nezasahování do vnitřních záležitostí Ruska neměla nejmenšího vlivu. Ony elementy mezi českými zajatci, které byly preparovány pro bolševické ideje, které zlákal buď vysoký plat, neb touha po lupu a zisku, jistě se pramálo ohlíželi na ideové stanovisko české politiky. Dbali ho asi tolik, kolik ho dbal Bela Kuhn při svém útoku na Slovensko.

Avšak ruský mužík, ten se bolševika — bojí. A nejvíce se bojí bolševika cizozemce! Učiteli, apoštoly a pochopy bolševismu na Rusi byli cizinci. Hlavně Maďaři a Němci. Při tom byl »der blöde Russe« jenom dobytkem, který byl hnán na jatka.

Bylo zjevem všedním, že v bojích s bolševiky Rusové šli v předních řadách, a za nimi cizinci i Němci, Maďaři, rakušáčtí Slované, Lotyši atd., již bez pardonu odstřelovali ty, kdo nešli v před.

Jaké pověsti těšili se tito cizozemci u venkovského lidu, tomu nasvědčuje na př. případ z okolí Zadonska, gub. voroněžské. Zde dán byl, loňského roku v srpnu, rozkaz odzbrojiti selské obyvatelstvo, které nezdálo se sovětu dosti spolehlivým. K odzbrojení velké vsi poslána tlupa 18 rudých gardistů, většinou Čechů. V kraji tomto ruská ves má 8—10.000 duší.

K jedné takovéto obci přišli, i vyzvali poslem starostu, aby mužíci vydali zbraně. Posel se vrátil s nepořízenou. Starosta odřekl zbraně vydati. »Jdi zpět«, káže velitel» a řekni starostovi, že jsou tu cizozemci.« To slovo účinkovalo více, než jakékoliv hrozby. Obec zbraně vydala bez odporu. »Na osmi vozech pušek, nábojů, ručních granátů, strojních pušek měli jsme nákladu; jedinou salvou ti blbci nás mohli všechny položit,« smál se pak náčelník, vypravuje o svém úspěchu známým ve městě.

Stejně znějí zprávy z Taškentu a Buchary. V Taškentě za noci Maďaři ubíjeli nevinné lidi úpící v žaláři na Moskevské ulici, lidi, kterým nikdo ničeho nemohl dokázati. Mučili je a zapichovali bajonety. To, k čemu se nepropůjčili ani nejhorší ruští zločinci, prováděli bez ostychu apoštolové západní kultury. Od vládce Buchary emira žádal turkestanský sovět vydání zlata filiálky ruské státní banky. Emir odmítl. Tu mobilisoval taškentský areopág rudá vojska a vpadl do Buchary. Bucharští i turkestanští sarti[4] vůbec byli germanofily, i protirusky naladění. S »austrijáky« pak zvláště, pokud se s nimi blíže neseznámili, sympatisovali, i chovali se k nim přátelsky a přívětivě. Sovětský vpád do Buchary však otevřel domorodcům oči, a poučil je o podstatě evropských barbarů. Cizinecké sbory, t. j. rakouští zajatci, zvláště opět Maďaři, řádili hůře všech Asiatů, spalovali osady a města, vraždíce obyvatelstvo bez rozdílu pohlaví a věku. Hromadným vražděním dětí i znásilňováním žen byl provázen vpád moderních Hunů do země emirovy. Tento konečně, v pustinných oasách, sestavil nakvap jakési vojsko, s kterým evropským bolševikům postavil se na odpor, tyto porazil, a ze země vyhnal.

Jako druhdy španělští conquistadoři, proti Aztekům v Mexiku a Inkům v Peru, tak vedou si evropské hordy dnes v nešťastném Rusku, v Turkestaně, i všude tam na východě, kam za této války vkročila jejich noha.

Jest základní chybou na poměry východu i poměry Ruska chtíti hleděti brýlemi západního člověka. Evropský nacionalismus, právo sebeurčení národů, na této půdě bude jen zřídlem věčných sporů, nekonečného zápasu plemen, vzájemně na sebe nevražících, sebe nenávidějících, při tom však národnostně, v evropském toho slova smyslu, vůbec necítících. Spíše nábožensky, ač ani tím není vystiženo to, čím charakterisovati možno ono hnutí spodních mass, kteréž planou nenávistí proti všemu, v čem hledají příčinu svých běd.

Všechny nízké pudy a vášně primitivního, nevědomého člověka, vynesl bolševismus na povrch.

Není zločinu, jehož nebyla by schopna lidská bestie. Žádné zvíře není tak krutým, jako zvířecí člověk. Hromadné popravy českých dělníků v Jekatěrinoslavi, kde maďarští popravčí, honvédi 5. szegedinského pluku, dávají se fotografovati pod šibenicemi, na nichž visí těla jich nešťastných obětí, zmrzačené čtyř a pětileté děti kozácké v stanici Carské u Maikopu, jimž lidské ohavy zutínaly ručky v zápěstí, oslepování, vykleštování zajatých, to jsou obrázky, jimiž zastancové theorie — »nevměšování se do vnitřních záležitostí ruských« — měli by býti pohnuti k akci na vyproštění našich zajatců z bolševického pekla.

Jakým způsobem bolševici dovedou lidi mučiti, toho viděl jsem živoucí doklad.

[4] Sartové – kmen smíšený z bývalého íránského obyvatelstva z mongolských a tureckých dobyvatelů, usedlý v městech podél řeky Syrdarja v Kazachstánu a Uzbekistánu. Mluví tureckým nářečím sart-tili a hlásí se k islámu; pozn. editora.

Po dobytí Maikopu přivezl generál Heumann v kozačí stanici Dachovskou svoji nešťastnou zmučenou ženu, jíž vysvobodil z rukou rudých netvorů. Dáma — prý as 36letá — vzezřením 80letá stařenka! Žádná poslední žebračka, která u nás kdekoli na stupních chrámu prosí o almužnu, není tak sešlou, jak sešlým byl tento stín bytosti lidské! Choť její, generál, odveden kozáky, za tmavé noci z Maikopu do hor, odkud řídil a organisoval odboj jejich proti bolševikům. Rudí se pomstili. Mučili v Maikopu — jeho rodinu, kterou denně »navštěvovali«. Tchýni generálovu umučili k smrti. Ženu svou sice vyprostil živou z jich spárů, avšak jako stín člověka.

Humanisté naši, již dávají každému právo, aby hlásal svoje theorie, třeba anarchistům, pokud tito jich nesnaží se násilím uplatňovati, snad by přišli k poněkud jiným názorům, kdyby pro jejich theorie pokusnými králíky byli lidé jim blízcí.

A tímto pokusným králíkem jsou nejen Rusové, nýbrž i naši lidé. Lidé roztroušení po sovětském Rusku a Turkestanu.

Kolik těchto lidí zahynulo již při pokusech prodrati se územím bolševickým?

Kolik z nich zaplatilo svým životem pokus dostati se v území, kde táboří české legie?

Kolik hyne jich pod knutou bolševickou, v nevědomosti o všem, co kolem ve světě se děje?

To jsou oni zapomenutí, pozvolna umírající v cizím nepřátelském prostředí.«

Zajímavo jest, že legionáři ze Sibiře, když přijedou do Českých Budějovic z Terstu, jsou co nejrychleji posláni přímo do svých domovů. Soudruh Tusar s bratrem Klofáčem pracují společně, aby se nikdo v Č. S. R. nic nedozvěděl o bolševické vládě v Rusku od vracejících se z tohoto pekla českých vojínů.

